

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΤΟΣ 1^{ον}

ΑΡ. 3

Ενα κτένισμα με
ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ διαρκείας μένει πάντοτε τελείως ταχτοποιημένον.

POZAYRON

ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

Μένον η ondulation Permanente

ΧΑΜΑΡΑΚΗ

σας εξασφαλίζει:

Την ωραιότητα, την αντοχήν και προ παντός την ασφάλειαν των μαλλιών σας.

Δεν σας τρίζει, δεν σας τα άγριεύει, δεν σας τα άσπριζει.

Σας τα διατηρεί μαλακά, γυαλιστερά, ωραιότατα.

Έχετε πάντοτε εμπιστοσύνη εις το όνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΦΛΩΡΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, παντός είδους ωρολόγια (και άχρηστα ωρολόγια διά εξαρτήματα), κατηχημένα ελληνικά χαρτονομίσματα, γραμματόσημα ελληνικά και ξένα, αγοράζω εις τας καλύτερας τιμάς. Έπισκενάζομεν ωρολόγια και κοσμήματα ήγγυημένους.

Προσοχή εις την διεύθυνσιν:

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ωρολογοποιός - Χρυσόχοός.

Ενπόλιδος και Αθηνάς 56

Έναντι Δημοτικού Θεάτρου.

Τηλέφ. 23-680.

Δεχόμεθα παραγγελίας και από τας επαρχίας.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

άδάμαντας και διάφορα άλογα σκεύη με τας μεγαλύτερας τιμάς εξ όλων των άλλων καταστημάτων. Μη πωλήσετε τα κοσμήματά σας προτού μάς έπισκεφθείτε και τούτο προς το συμφέρον σας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ χρυσές από Δρχ. 250 το ζεύγος και άνω.

ΔΑΧΤΥΛΙΑΙΔΑ άνδρικά χρυσά από Δρ. 400 και άνω.

ΣΤΑΥΡΟΙ Βαλτίσεων χρυσά, από Δρ. 75 και άνω.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

ΙΩΣ. ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘ. ΖΕΡΒΑ

ΑΠΕΛΛΟΥ 8.

Έτοιμάσθη πλούσια συλλογή χαρτοφυλακίων διά τας Δίδας φοιτητρίας και μαθητρίας. Τα χαρτοφυλάκια είνε έλαφρά και εύρηγικά.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

Έργαστάσιον και Κατάστημα

Π. ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΥ

Βουκουρεστίου και Σταδίου.

ΚΟΥΚΛΕΣ

Διά σαλένια

Διά ντιέάνια

Διά παιδιά

Εις πλούσιαν συλλογήν.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Πάροδος Εύαγγελιστρίας.

Η ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΛΕΥΚΗ, ΦΡΕΣΚΗ,

Δοκιμάστε αυτήν την σματάγη ενός ειδικού.

Εξελείψατε αυτά τα πια της επιδερμ

Αι νεώτερα των άνακτων πούν εις κάθε γυναίκα να λαζώση και λευκάνη την δερμίδα της, δούν και τήν γορία και άχρώματόν της. Τοκαλόν, χρώματός λεπτόναι και στυπτική, μα της επιδερμίδος. Τας σως. Ούτω ο έρεθισμός της επιδερμίδος κατασφαινώνονται οι πόροι. Τα μαλακούνται και απομακρύνονται εξελείφονται. Η έλαια φρεσκοκρέται. Η έλαια πάνει να γυαλίξη και να είνε ήγγυημένον δια τας τις τακτικά, καθήκοντες νέαν κρέμαν Τοκαλόν, γινί δίδει εις την επιδερμίδα και φρεσκοκρέται νέαν και αυτό κατά τράσαν δυνατόν να επιτευχθή αλλ

«Ιντεάλ».—ΚΟΓΚΟΡΙΔΑ !...

«Σπλέντιτ».—ΧΑΟΥ ΝΤΟΥ ΓΙΟΥ ΝΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΠΑΝΑΓΗ !...

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤ

Ο Κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΥ ΓΙΟΚΑΡΙΝΗ

Ο κ. Τσαλδάρης, και πριν ακόμη γίνη πρωθυπουργός, ήταν ο άνθρωπος ο περισσότερος απορροφημένος από την πολιτική. Την πολιτική όμως την ήσκει πάντα διά της συζητήσεως. Τού άρεσε όσο δεν φαντάζεσθε ή πολιτική κουβέντα και ήταν πριν γίνη πρωθυπουργός άνικανος να άρηθῇ εἰς ἕνα ἄνθρωπον να ἀκούσῃ τὸν πόνον του καὶ τὴν παράπονον του. Ὑπὸ ἕνα ὅμως ὄρον: "Ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ κατ'ὄρθωνε να φθάσῃ μέχρι τοῦ ἰδιατέρου του γραφείου, τὸ ὁποῖον ἔχει εγκαταστήσει εἰς τὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ τῆς κατοικίας του, εἰς τὴν ὁδὸν Χαριλάου Τρικούπη. Πράγμα δηλαδὴ δυσχερὲστατον. Διότι ὑπάρχει πάντα ἐν ἐνεργείᾳ ἕνα σύστημα μέτρων ποὺ ἐπρόστάτειν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Λαοῦ κόμματος ἀπὸ τοῦς πολλοὺς ἐπισκέπτας καὶ τὸν προσεταμένον ἀκόμη καὶ σήμερον ποὺ εἰνε περισσότεροι οἱ ζητοῦντες ἀκρόασιν. Ἡ ὑπεροσία τοῦ κ. Τσαλδάρη ἔχει σαφεῖς ἐντολάς, καὶ ἔτσι ὁ Πρόεδρος δὲν εὐρίσκειται ποτὲ στὸ σπίτι του. Διὰ τοὺς μεμνημένους ὑπάρχει τὸ παρασύνθημα. Λέγουν πῶς ὁ Πρόεδρος τοὺς περιμένει καὶ παραδοῖς τοὺς ἀφίκνουν να ἀνέθουν τις σκάλες καὶ να εἰσέλθουν εἰς τὸν προεδρικὸν γραφεῖον.

Ὁ κ. Τσαλδάρης φορεῖ εἰς τὸ σπίτι του γκαζίες πυτζάμες καὶ τὸ γραφεῖον του εἶνε ὅσων καταρτίων εἰς τὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ, με παραστάτας τις ἀτελείωτες σειρὰς τῶν βιβλίων ποὺ ἱκνώνονται ἕως τὴν ὁροφὴν. Ἀλλὰ εἰς τοὺς τρόπους του ὁ κ. Τσαλδάρης εἶνε εἰς τὸ ἑπικρατὸν ὑπομονητικὸς. Ἀκούει τοὺς φθάνοντας μέχρις αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀκούει ὑπομονητικὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον: "Ὅτι δὲν θὰ λάβουν ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν του διὰ τὸ ζήτημα ποὺ τοῦ ἐκθέτουν. Δὲν ἀπονέμει δικαιοσύνην. Ἀκούει τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα καὶ ἀποφασίζει μετὰ ὥριμον σκέψιν. Δὲν καλεῖ ποτὲ τὴν ὑπερησίου του, τὴν καμαριέρα—διότι τοὺς ἰδιαίτερους γραμματεῖς τοὺς ἔχει εἰς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον—διὰ να παραπονεθῇ, διὰ ἄγρησε να περάσουν τὸ κατ'ὄφλι του καὶ ἀδιάρκτοι. Εἶνε συνηθισμένους ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς ἀφηνδιασμένους καὶ εὐρίσκει φρικτὸν διὰ εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς πολιτικοῦ φητρώων ἀφῆρας πάσης φύσεως ἐπισκέπτει. Ἐπάνω εἰς ἕνα περιστῶν μπουζύζιον δίσκον, ἔχουν τοποθετηθῇ διάφορα σύμβολα. Δύο κομπολόγια λευκομαρμένα, ἕνα παλὸ ἀθηναϊκὸν ταμπούρι καὶ μια κομπολόγια τοῦ 21. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀρέσει εἰς τὸν κ. Τσαλδάρη να ἑπιδεικνύῃ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας του, εἶνε τὰ βιβλία του. Πάσης φύσεως βιβλία, ἱστορικά, περιγητικά, νομικά καὶ τὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα ποὺ ἐκληρονομήσεν ἀπὸ τὸν πατέρα του. Οὐγκώ, Μπαλζάκ, Δουμά. Ὁ κ. Τσαλδάρης ἔχει καὶ ἕνα μυστικὸν ποὺ δὲν τὸ λέγει παρὰ μόνον εἰς τοὺς δικούς του φίλους: Εἶνε ἡ διεύθυνσις ἐνὸς Ρώσου.

Μίαν ἡμέραν παρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἕνας Ρώσος ἄνεργος καὶ τοῦ ἐξήγησε να τοῦ δώσῃ μερικὰ βιβλία διὰ να τὰ δέσῃ δοκιμαστικῶς. Τὰ ἔδωσε καὶ ἤρεσε τὸ δέσμιόν του εἰς τὸν Πρόεδρον. Ἐκτοσε ὁ Ρώσος ποὺ ἦτο πρῶν ἀριστοκράτης, προσελήθη εἰς τὴν ἰδιαίτερον βιβλιοθήκην τοῦ κ. Τσαλδάρη καὶ δένει τὰ βιβλία του ἀντὶ 40 δραχμῶν τὸ ἕνα. Ὁ κ. Τσαλδάρης δένει τὰ βιβλία, ἔτσι καὶ ἂν δὲν τὰ ἐδίδασκε. Προτιμᾷ να τὰ διαβάσῃ καλοδεμένα. Δὲν διαβάσει τὰς ἐφημερίδας. Ρίχνει μὰ ἀπὸ μὲν ἁπλὴ ματιά καὶ ἔχει ἕνα πολὺτιμον συνεργάτην διὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν ἐπαρχιῶν: Τὴν σύζυγόν του. — Ἐχομε μοιράσει τὴ δουλειὰ τῶν ἐφημερίδων, μοῦ ἔλεγε πρὸ καιροῦ ὁ κ. Τσαλδάρης. Γιατὶ πρέπει να ξέρετε διὰ εἶνε δουλειὰ τὸ να σὰς διαβάσῃ κανεῖς.

Θὰ ἠμπορούσε να νομίσῃ κανεῖς, διὰ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει ἰδιαίτερον συμπάθειαν διὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν ἐπαρχιῶν. Τὴν σύζυγόν του. — Ἐχομε μοιράσει τὴ δουλειὰ τῶν ἐφημερίδων, μοῦ ἔλεγε πρὸ καιροῦ ὁ κ. Τσαλδάρης. Γιατὶ πρέπει να ξέρετε διὰ εἶνε δουλειὰ τὸ να σὰς διαβάσῃ κανεῖς.

Τὸ Φιλολογικὸ Ὁκταήμερον τῶν «Παναθηναίων», λόγῳ πληθώρας ὕλης, στὸ προσεχές.

καρδίας. Ἐχει δημιουργηθῇ αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις ἀπὸ τὸ γεγονός, διὰ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει πολλὴ δύσκολον τὴν ἀπόφασιν διὰ οἰονόησας πρῶγμα. Καταντὰ να εἶνε σχεδὸν ἀναποσάστος καὶ ἀναβάλλων συνεχῶς τὴν ἀπόφασιν του, ἔχει δημιουργηθῇ τὴν γνώμην, διὰ ἀναβάλλει τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος ποὺ πρόκειται να ἐξετάσῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη. Ὁ κ. Τσαλδάρης τυραννιέται ἀπὸ τὴν σκέψιν του. Παλεύει με τὰς διαφόρους ἀποφάσεις ἐνὸς προβλήματος. Ἀναλίσκει εἰς τὸν νοῦν του ὅλας τὰς φάσεις μιᾶς ὑποθέσεως. Προμαντεύει ὅλην τὴν ἐξέλιξιν. Ἐξετάζει ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ἐξονυχίζει τὸ θέμα. Καὶ εἶνε ἀνθρώπινον αὐτὸ ποὺ τοῦ συμβαίνει, να λαμβάνῃ ἐπὶ τέλος τὴν ἀπόφασιν του διὰ εἶνε πολλὴ ἀργία. Αὐτὸς καὶ ἡ κ. Ἄννα Παπαδοπούλου, εἰ Μάννας, εἶνε οἱ δύο Ἕλληνες ποὺ ἔχουν ὡς ἐμβλημα τῆς δράσεώς των τὴν ἐνδραχυντικὴν ῥήσιν: «Δὲν εἶνε ποτὲ ἀργία».

Λέγουν, διὰ ἕνας νέος ποὺ ἐσπούδασε χρόνια πολλὰ εἰς τὴν Εὐρώπην, συγγενὴς ὁλων περίπου τῶν πρώτων κορυφῶν ποὺ πλαισιώνουν τὸ Λαζικὸν κόμμα, ἔφθασε ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ἔσπευσε να ὑποβάλλῃ τὰ σεβάσματα του εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν. Αὐτὸς τὸν ὑπεδέχθη με ἐνδραχυντικὴν αἰσιοδοξίαν εἰς τὸν κ. Τσαλδάρη, ὅσον οἱ νέοι ποὺ ἐφρόντισαν να μορφωθῶν ἔξω τῆς Ἑλλάδος, ζυμωμένοι μέσα εἰς τὰς νέας ἀντιλήψεις ποὺ ἐδημιούργησε ὁ μεταπολεμικὸς κλιμακὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐχει πιστὴν εἰς τὴν νεολαίαν αὐτὴν καὶ τὴν ἐνδραχυντικὴν ἡμπορεῖ. Ἦκουε λοιπὸν με μεγάλην προσοχὴν τὸν νέον ποὺ τὸν ἀνέπτυσε τὰς νέας θεωρίας, τὰς νέας τάσεις, τὰς νέας κατευθύνσεις. Καὶ ἐπεδοκίμαζε τὸν νεανικὸν ἐνθουσιασμὸν τόνον, ποὺ ὁ νέος ἐνόησε μὴ στιγμὴ, διὰ ὁ κ. Τσαλδάρης τοῦ ἔλεγε ἐμμέσως πῶς ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ὁ νέος ποὺ ἐσπούδασε εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐδιόξετο, ἐδιόξετο τρομερὰ να ἐφαρμόσῃ τὰς θεωρίας ποὺ εἰμασε, τὰς μεθόδους ποὺ ἀπεκάλυψαν οἱ ἰθύνοντες τῆς διοικήσεως τῶν πολιτικῶς προηγμένων Κρατῶν, ἐθερμαίνετο ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸν μέχρι τοῦ σημείου, ποὺ ἐξήγησε τέλος ἀπὸ τὸν κ. Πρωθυπουργόν να τὸν βοηθήσῃ «να φθάσῃ», προσθέτας χαρακτηριστικῶς, καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν: Il faut arriver!

Ὁ κ. Τσαλδάρης ἔχει εἰς τὴν φυσιογνωμίαν κατὰ τί τὸν ρεμβάδες. Μετὰ τὸν ρεμβάδεσ ἀπὸ ὕψους κιντοῖσε τὸν νέον ποὺ ζοηρότατα ἀνέπτυσε τοὺς κρυφοὺς πόθους τῆς καρδίας του καὶ διὰ ἐτελείωσε καὶ ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὑψηλοῦ φίλου καὶ προστάτου, εὐρέθη πρὸ μιᾶς σκηπῆς ποὺ διήρκεσε κάμποσα δευτερόλεπτα!

Σαφικὰ, ὁ κ. Τσαλδάρης ὁμίλησε. Εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν νοῦν του τόσαι σκέψεις....

— Ποῦ να φθάσετε; ἠρώτησε. Καὶ ὁ νέος ποὺ ἦταν πρῶν τόσο εὐγλωττος, δὲν ἤξευρε πλέον τί να ἀπαντήσῃ. Ὁ κ. Τσαλδάρης με μίαν του ἐρώτησιν τὸν ἐπανεφέρε φιλοσοφικὰ πολὺ κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα διὰ ἐταξείδευε.

Καὶ χωρὶς να τὸ ξέρῃ, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει ἐπαναλάβει τὴν μεγάλην ἀπορίαν τοῦ Μιγκονὲλ ντὲ Οὐναμούντο, τοῦ μεγάλου Ἰσπανοῦ ἐλληνοστοῦ:

«Ἀπορῶ, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, γράφει ὁ φιλόσοφος, με τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦν να φθάσουν... Ποῦ θέλουν να φθάσουν; Α. ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ

ΠΩΣ ΕΣΠΑΤΑΛΑΤΟ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Ὁ Ρωμαῖος φιλόσοφος Σενέκας ἔχει περιουσία 87.000.000 σημειῶν φράγκων χρυσῶν.

Αὐτὸ ἀποδεικνύει, φυσικὰ, διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φιλοσόφου τὴν ἐποχὴ ἐκείνην εἶχε μεγάλη κέρδη.

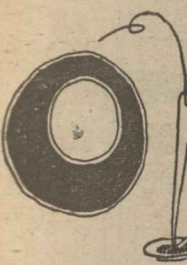
Ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος πάλι, διὰ πέναν, ἔφησε περιουσία σημερινῆς ἀξίας 390.000.000 χρυσῶν φράγκων.

Τὴν περιουσία ὅμως αὐτὴ, ὁ αὐτοκράτωρ Καλλιγούλας τὴν σπατάλησε σὲ διάστημα ἑντεκα μηνῶν!...

Στὸ περιδῶριο τῆς Ἱστορίας

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ

(Ἀπ' τὸ ταξιδιωτικὸ βιβλίον τοῦ Ἀγγλου περιηγητοῦ Σμάρτ Χιούζ)

Βύρων ἔκαμε δύο ταξείδια εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐνὰ τὸ 1809, διὰ γὰ πρώτη φορὰ εἶδε καὶ ἄγαψε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ δεύτερον καὶ τελευταίον στὰ 1823, διὰ πέναν γὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου. Τὸ πρῶτον ταξείδι τοῦ Βύρωνος τὸ περιέγραψε ὁ φίλος του Χομπζάους ποὺ τὸν συνόδευε. Εἶνε δὲ περιεργότατον τὸ μέρος ποὺ περιγράφει τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, γὰρ, ἂν πιστεύωμε τὸν Χομπζάους, τὸ πρῶτον ταξείδι τοῦ Βύρωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα κυριώτερον σκοπὸν εἶχε τὴν γνωριμία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλη ἡ Εὐρώπη μιλοῦσε γὰ τὸν φηρὸν αὐτὸ ποὺ τυραννοῦσε τὴν Ἡπειρὸν καὶ διὰφορα βιβλία εἶχαν γραφῇ γὰ αὐτόν. Ὁ Βύρων λοιπὸν, σὺν ἀνθρώποις ποὺ τοῦ ἄρεσαν ἡ περιπέτεια, τράβηξε γὰ τὴν Ἡπειρὸν καὶ ἐγνώρισε τὸν τύραννον, τὸν ὁποῖον περιγράφει με θαυμασίους στίχους στὸ ποιήμα του «Ἡ Ἀποδημία τοῦ Τσαλδὶ Χαρλῶδ».

Στὰ Γιάννενα ὁ Βύρων ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ Νικολάου Ἀργύρη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκαμε μεγάλαν περὶ τοῦ σπῆτος. Στὸ ἴδιον σπίτι λίγο καιρὸ ἄργησε ἔμεινε καὶ ἕνας ἄλλος Ἀγγλος λόγιος, ὁ Σμάρτ Χιούζ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε δύο βιβλιασὶς τῶν ἀναινῆσεων καὶ ἐντυπώσεων ἀπὸ τὰ ταξείδια ποὺ ἔκαμε εἰς τὴν Ἡπειρὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα τὸ 1813—1814. Ὁ Χιούζ λοιπὸν περιγράφει λεπτομερῶς τὸν Νικολάου Ἀργύρη καὶ διηγείται ἕνα δραματικὸν ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του, ἕνα δράμα με τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, τὸ ὁποῖον, λίγο ἔπειτα, να τοῦ στοιχίῃ τὴ ζωὴ του.

Τὸ σπίτι τοῦ Ἀργύρη ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα καὶ καλύτερα σπίτια τῶν Ἰωαννίνων. Μὰ καὶ ὁ Ἀργύρης ἦταν ἕνας σωστὸς ἀρχοντάθρωπος. Στὸ σπίτι του εἶχε ἕνα μεγάλον δωμάτιον—τὸ καλύτερον καὶ πλουσιώτερον ἐπιπλωμένο—γὰ τοὺς Ἀγγλους μιλόφους ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος. Σ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν δωμάτιον (τὸ ἴδιον στὸ ὁποῖον ἔμεινε καὶ ὁ Βύρων) ὁ Νικολάου Ἀργύρης διηγήθηκε κορυφαίον στὸ Χιούζ τὴν τραγικὴν του ἱστορίαν, μιὰ ἱστορίαν ποὺ μοιᾶζει με παραμυθί.

Ὁ Νικολάου Ἀργύρης κατοικοῦσε μαζί με τὸ μικρότερον ἀδελφὸν τὸν Γιάννη καὶ τὴν γορὴν μητέρα του. Ὁ Ἀναστάσιος Ἀργύρης, ὁ πατέρας τοῦ Νικολάου, ἦταν ἕνας πολὺ περίεργος τύπος ἀνθρώπου τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε, δούλεψε πολλὰ χρόνια ὡς ἑμπορος με τιμωρίαν καὶ εὐδότην καὶ κατ'ὀφειαν με μισθὸν μὴ πολλὸν μεγάλῳ περιουσίαν. Ἦταν πολὺ ταπεινὸς καὶ ἀγαθός. Ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς του ἦταν πῶς να κάμῃ τὸ καλὸ καὶ να φανείται ὡφελῆς τοῖς ἄλλοις. Δὲν περνοῦσε ἡμέραν χωρὶς να εὐεργετήσῃ κάποιον.

Ἐπὶ πλέον εἶχε χτίσει μιὰ ὡραϊστὰ ἐκκλησίαν, σαστὸν σταθμὸν γὰ τὰ Γιάννενα, ἀγόρασε ἕνα καλὸ σπίτι, με κήπον

μεγάλον, καὶ τὸ ἔκανε νοσοκομεῖον, στὸ ὁποῖον οἱ ἀρρωστοὶ εὐρίσκον καταρτίον καὶ θεραπεία, δέθηκε ἕνα μεγάλο ποσόν, με τὸ ὁποῖον να ἐλευθερώωνται οἱ φτωχοὶ αἰχμαλῶτες τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἕνα Κυριακὴ συνήθιζε να μοράζῃ φαγητὰ στοὺς φτωχοὺς, ἔφτιασε γερνῶρια καὶ δρόμους καὶ δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς να κάμῃ μιὰ καλὴν πράξιν.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ πατέρας τοῦ Νικολάου ἦταν μεγαλόψυχος, μορφωμένος καὶ ἔξυπνος, με ἑξωτερικὸν μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν. Ἡ ἀσπὴ γενειάδα του, ποὺ ἔπερε μακριὰ μπροστὰ του, τοῦ ἔδινε μιὰ μεγαλοπρεπὴν ἱερατικὴν.

Ὅταν ἔβγαινε στὸ δρόμον, τὰ παρὰ τὸν πλησίον, τοῦ φιλοῦσαν με σεβασμὸν τὸ χεῖρ καὶ τὸν συνώδεον ὡς τὸ σπίτι του. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τὸν ἀγαποῦσε—πράγμα σπάνιον—τὸν ἤθελε γὰ συντροφίαν καὶ συχνότατα τὸν καλοῦσε στὸ σεράγι του καὶ μιλοῦσαν μαζί ὥρες ὁλόκληρες.

Ὅταν πῶτε, γέρος περὶ ὁ Ἀργύρης, ἡ κηδεὶα του ἦταν πρωτοφανὴς γὰ τὰ Γιάννενα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τὸν συνώδεον εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του. Πρῶν σπρώχνον μάλιστα τὸ λείψανόν του ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, πέρασαν ὥρες ἀκατέτες, γὰρ οἱ ἄλλοι ἤθελαν να φιλήσουν γιὰ στερεὴν φορὰ τὸ χεῖρ τοῦ ἀγαθοῦ χωστὰνοῦ καὶ εὐεργέτου του.

Λίγες μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν κηδεῖαν, ὁ Ἀλῆ Πασᾶς κάλεσε στὸ σεράγι του τὸν μεγαλειότερον παιδὶ τοῦ Ἀργύρη, τὸν Νικολάου, καὶ ὁμοῦσε τὸ χεῖρ, τὸν φίλεσε στὸ μάγουλό καὶ ἔπειτα, με ὑποκριτικὴν συγκίνησιν, τοῦ παραστήσε τὴ λυγὴν ποὺ δοκίμασε γὰρ ἔχασε τὸν καλύτερον, πιστότερον καὶ πρὸ ἀγαπημένον φίλον του.

— Ἡ συντροφία του ἦταν γὰ μένον, τοῦ εἶπε, μιὰ ἀπόλαυσις. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν λησμονήσω. Καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ τὴν διαθήκην ποῦκανε γὰ μένον.

Ὅταν ὁ Νικολάου Ἀργύρης ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ, ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ, γὰρ ἤξερε διὰ στὴ διαθήκην του ὁ πατέρας του δὲν ἀνέφερε τὸν Πασᾶ. Ἐν τούτοις, γὰ να τὸν εὐχαριστήσῃ, τοῦ εἶπε:

— Πράγματι, ὁ πατέρας μου στὴ διαθήκην του γράφει διὰ ἀπὸ σεβασμὸ καὶ ἐκτίμησιν, σὰς παρακαλεῖ να δεχθῇ ὡς ἐνθύμιον ἕνα δαχτυλίδι καὶ ἕνα μεγάλο διαμάντι. Σὰς ἔφερα μάλιστα τὸ δαχτυλίδι αὐτό.

Κι' ὁ Νικολάου τοῦ ἔδειξε ἕνα μεγάλο δαχτυλίδι ποὺ λαμπροκοπούσε στὸ δαχτυλὸ του.

Ἀλλὰ ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, μόλις ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Τί λές, ὁρὲ, φώναξε. Ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας σου, με βεβαίωνε διὰ θὰ μοῦ ἀφῆσῃ με τὴ διαθήκην του ὅλα τὰ χτήματα ποὺ εἶχε γύρω ἀπὸ τὰ Γιάννενα καὶ τὸν μεγάλον πορτοκαλεῶνα τῆς Ἀρτας. Κι' ὅπως ἐμεῖς, στὴ διαθήκην του τὰ γράφει δι' αὐτὰ ὁ ἐμεῖς. Πῶς τώρα ἐσὺ τοῖς μὴς να ἀρνεῖσαι τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ πατέρα σου; Δὲν ἀσεβεῖς μόνο σ' ἐμεῖς, ἀλλὰ καὶ στὴ μνήμην τοῦ πατέρα σου. Κι' ἕνα παιδί ποὺ ἀσεβεῖ στὴ μνήμην ἐκείνου ποὺ τὸν γέννησε, δὲν πρέπει να ζῇ περὶ, πρῶτον, να ἀποκαταστήσῃ γὰρ παραδείγματα στὴν κοινωνίαν!...

Ὁ δυστυχὴς ὁ Ἀργύρης κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἤθελε να τοῦ ἀρπάξῃ τὰ καλύτερα χτήματά του.

Τί μπορούσε να κάμῃ; Ν' ἀρνηθῇ; Να πῇ στὸν Βεῦν πῶς λείπει ψέματα; Μιὰ τέτοια τολμή του ἤξερε πῶς θὰ τὴν πλήρωνε με τὴ ζωὴν του. Καὶ φυσικὰ προτίμησε να χάσῃ τὰ χτήματά του. Γύρισε λοιπὸν ἀμέσως στὸν Πασᾶ καὶ τοῦ εἶπε με φωνὴν ταπεινὴν:

— Ἐχεις δίκην, Πασᾶ μου! Εἶνε ὅπως λές. Ἡ θέλησιν τοῦ πατέρα μου θὰ ἐτελεσθῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου! Ὅτι διατάξεις, θὰ γίνῃ. Ὅταν θέλεις, μορεῖς να πάρῃς τὰ χτήματα. Εἶνε στὴ διάθεσί σου!

Τότε ὁ Πασᾶς, με καταφανὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ὁμοῦσε τὸ χεῖρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπράβο, παιδί μου, εἶτι θέλω να εἶνε οἱ νέοι, τίμοι καὶ πιστοὶ! Δώσε μου καὶ τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦ ἀφῆρε γὰ ἐνθύμιον ὁ μακαρίτης ὁ φίλος μου!

Κι' ἔτσι ὁ δυστυχὴς ὁ Ἀργύρης ἔχασε, μαζί με τὰ χτήματά του, καὶ τὸ πολὺτιμον διαμάντινο δαχτυλίδι.

Ἀλλὰ δὲν τελείωσαν ἐδὼ τὰ βασάνά του. Σὰν ἀνοίξε ἡ δοξὴ τοῦ Πασᾶ, τίποτε πειὰ δὲν ἦν κρατούσε. Κι' ἔτσι, σιγά-σιγά, τοῦ πήρε ὅλα τὰ χτήματα, ὅλη τὴν περιουσίαν του.

Προτίμησε λοιπὸν ὁ Ἀργύρης να πεινῇ φτωχός, παρὰ χωρὶς κεφάλιν.

Κι' ἔτσι, διὰ πῆγε ὁ Χιούζ στὸ σπίτι του, τὸν βοήθησε θεοφάτωρ. Δὲν τοῦ ἔμεινε πειὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ ἀρχοντοσύνη, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμεισε να τὸν βγάλῃ ὁ τύραννος... τοῦλάχιστον ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Αὐτὰ διηγήθηκε ὁ Ἀργύρης, με δάκρυα στὰ μάτια, στὸν Ἀγγλὸν περιηγητὴν, ὁ ὁποῖος τὸ ἀναφέρει στὸ βιβλίον του γὰρ δεινὸν μὴς τῆς θρησκείας τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τῶν δεινῶν ποὺ τραβοῦσαν οἱ δυστυχισμένοι οἱ Ἕλληνες ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχίαν να εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ αἰματόρου ἡσίου, ποὺ μόνο μορὴν ἀνθρώπου εἶχε.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Τὰ σαράγια τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τῶν γιων του στὰ Γιάννενα.

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Μία τρικυμώμενη νύχτα, μερικοί προσωποφόροι ἵπποτα μεταφέρουν σ' ἕνα σπῆτι μιὰ φρικώδη νέα ἐτοιμογενὴ καὶ βυθισμένη σὲ βαθειὰ νάρκη. Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἵππων βρίσκεται ὁ πρίγκη Γαστὼν ντὲ Μονλιόρ. Ὁ Γαστὼν, καταδικασμένος πρό μηνὸν ἀπὸ μιὰ περίπολο ὡς πολιτικὸς ἐγκληματίας καὶ κινδυνεύοντας νὰ φανευθῇ, σάζεται ἐσφινικὰ τυχεῖος ἀπὸ τὸν κήρυκα ντὲ Μαυφρέντ Λαμπώμ, ὁ ὁποῖος τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς στρατιώτες τῆς περίπολου, σκοτώνει τρεῖς-τέσσαρες ἀπὸ αὐτοὺς καὶ μεταφέρει τὸν νέο καταραμένο ἀπὸ τὸν ποταμὸν σὲν ἐπαύλῳ τοῦ. Ἐκεῖ μαθαίνει ὅτι ὁ νεὸς τὸν ὁποῖο ἔσωσε καὶ μένει κατὰπληκτος. Γιατὶ μετὰ τὸν οἰκονομικὸν τοῦ Γαστὼνος καὶ τοῦ ντὲ Μαυφρέντ Λαμπώμ ὑπάρχει ἕνα παλὸ θανάσιμον μῖσος. Ὡστόσο ὁ κόμης δὲν προδίδει τὸν πρίγκηπα. Τὸν ἐπιτεύεται σὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του καὶ φεύγει ἐσφινικὰ ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ κάποια ὁδοὶ τοῦ. Ἡ ὑπὲρ τὰ κ' ἡ ἀδελφὴ τοῦ κόμης περιποιεῖται τὸν Γαστὼνα στοργικὰ. Τοῦ γιαιτρεύουν τίς πληγές, τὸν σώζουν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Ἀλλὰ σὲ μετὰ αὐτὸ ὁ Γαστὼν ἐρωτεύεται τὴν ἀδελφὴν τοῦ κόμης, τὴν ὁραία κ' ἀγνή Σάντσια, τὴν παρασύρει μὲ τὰ ἐρωτολόγια καὶ τὴν ἀτιμάζει!

Τὴ Σάντσια Λαμπώμ ἔχει μεταφέρει ὁ Γαστὼν τὴ νύχτα αὐτὴ κρυφὰ σὲ μιὰν ἐκείνην τοῦ, παρακένει, προκειμένου νὰ γενήσῃ. Ἐξασφα ὅμως, ἐνὸς συναισθήματος τὸν δόκτορα Γκενὼ, γιαιτὸ τῆς βασιλευμένης καὶ τοῦ καρδινάλιου καὶ τὸν διαβεβαιώνει ὅτι ἀγαπᾷ εὐλκρινῶς τὴν νέα κ' ὅτι δὲν θὰ σκοτώσῃ τὸ μικρὸν ποῦ θὰ γενήσῃ, παρά τίς σκευὲς ἐνέργειες τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ποῦ μισεῖ τὴ Σάντσια, ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μιὰ βροντώδης φωνὴ ἀκούεται.

— Τὰ ἔξω δὲ!... Ὁ ἀδελφὸς τῆς Σάντσιας, ὁ κόμης Λουδοβίκος ντὲ Μαυφρέντ Λαμπώμ, ὁ ὁποῖος ἔχει συλλάβει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γαστὼνος, ἔχει τραυματίσει θανάσιμα τὸν ἀδελφὸν τοῦ κ' ἐτοιμάζει φρικτὴ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ ἴδιου, ἐφόσον ἀρνεῖται νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν του. Στὸ μετὰ αὐτοῦ ἡ Σάντσια φέρει στὸν κόσμο τὸ παιδί τοῦ ἀτυχῶτος ἐρωτὸς τῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐξασφα ὁ Γαστὼν διέκρινε τὸν Λουδοβίκον καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε κόμη, ὅλα ὅσα λέτε, εἶνε ἀλήθεια. Ἀκούω συνεπῶς τὰ λόγια. Θέλετε νὰ σὰς ἱκανοποιήσω; Εἰμαι πρόθυμος νὰ τὸ κάμω. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅσῳ ὅτι λατρεύω τὸν ἀγγελὸν, τὸν ὁποῖο ὀνομάζεστε ἀδελφὴν σας. Ναι, ἀγαπᾷ μ' ὅλη μου τὴν καρδίαν τὴ Σάντσια. Κι' αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ...

— Τότε, νυμφευθῆτε τὴν! βροντοφώνησε ὁ Λουδοβίκος.

Ὁ Γαστὼν ἀναστενάζει κ' ἀποκρίθηκε:

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό. Καὶ ἔξω, κόμη, τὸ λόγο ποῦ μ' ἐμποδίζει. Προσάνω μῖσος χωρὶς τίς οἰκονομικές μας. — Τότε δὲν ἔφρασε ν' ἀτιμάσῃ τὴν ἀδελφὴν μου, πρίγκηπα.

Ὁ Γαστὼν χαμήλωσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Πολὺ καλὰ, ἐπρόσθεσε ὁ Λουδοβίκος. Σὲς θὰ φταίτε γιὰ

δὲ, τι πρόκειται νὰ συμβῇ. Καί, μὰ τὸν διαβόλον τῆς Κολάσεως, θὰ συμβοῦν τρομερὰ πράγματα!..

— Κάμειτε ὅπως νομίζετε, ἀπάντησε ὁ Γαστὼν. Ἐκείνο ποῦ ἔχω νὰ πῶ μπρὸς σ' ὅλους ἐδῶ εἶνε τοῦτο: Ὅτι ἀγαπᾷ εὐλκρινῶς τὴν ἀδελφὴν σας κ' ὅτι λυποῖμαι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀπάντησε. Ἐνας φρικώδης μορφασμὸς λύσεως εἶχε ἀλλοιώσει τὸ πρόσωπό του. Γύρισε μόνον πρὸς τὸ δόκτορα Γκενὼ καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν συγκινημένην:

— Δόκτωρ, σὰς ἐχαιριστῶ θερμῶς γιὰ τίς ἐκδηλώσεις σας. Ἐσώσατε τὴ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μου. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐξαίσω ποτέ...

Σώπασιε γιὰ λίγες στιγμὲς κ' ἵστερα συνέχισε:

— Χαίρετε, δόκτωρ. Ἀκολουθήσατε τὴν ἀγνὴν Σάντσια. Μείνατε κοντὰ της. Ἐχει τόσο τὴν ἀνάγκη σας!...

Ὁ δόκτωρ τοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Γιὰ τελευταία φορὰ ὅμως γύρισε στὸν κόμητα καὶ εἶπε:

— Λουδοβίκε, ἡ προσβολὴ ποῦ σοῦ ἔγινε εἶνε μεγάλη, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ, παιδί μου, πρόσεξε νὰ μὴ σὲ παρασύρῃ ὁ θυμὸς καὶ τὸ μῖσος σου καὶ μετανοιω-

Ὁ Τουρκοκρατικὸς πειρατὴς, στὸν ὁποῖο ὁ Λουδοβίκος πούλησε σκλάβον τὸν Γαστὼνα.

σεῖς ἀργότερα γιὰ δὲ, τι θὰ κάμῃς.

— Δόκτωρ, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος, θὰ φερθῶ σὰν εὐπατρίδης. Ἀλλὰ σὰν εὐπατρίδης, τὸν ὁποῖο ἐπρόσβαλαν. Πάντως μὴ φροδᾷστε. Δὲν θὰ μολύνω τὰ χέρια μου μὲ αἷμα...

Ὁ δόκτωρ δὲν εἶπε περὶ λέξι.

Χαίρετεις λυπημένως βαθεῖα γιὰ τὸ δόγμα ποῦ πλεζόταν γύρω του κ' ἔφυγε μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

Ὅταν τὰ θήματα τὸν ἔβλεπον ν' ἀκούγονται στὴ σκὰλα τοῦ μεγάρου, ὁ Λουδοβίκος φώναζε ἀντιόχημα:

— Πρῶτοι νὰ τελειώσουμε!

Σὰν νὰ τὸν τρώαζε ὁμοῦ καὶ τὸν ἴδιον ἡ τιμωρία ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβῇ στὸν Γαστὼνα, στάθηκε μπρὸς του μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπε ἀπειλητικὰ:

— Εἰσάστε ἑτοίμοι;

— Ἐτοιμοί! ἀπάντησε ὁ Γαστὼν. Σκοτώστε με...

— Ὅχι δά, δὲν θὰ σὰς σκοτώσω. Ὁ θάνατος δὲν εἶνε τιμωρία. Εἶνε ἀπολύτρωση.

Κάμειτέ με δὲ, τι θέλετε. Εἰμαι αἰχμάλωτός σας.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Λουδοβίκος καὶ σήκωσε ἡλιθίᾳ τὸ χεῖρ του.

Ἀμέσως τότε τέσσαρες ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του, οἱ ποὺ στυβαροὶ καὶ γιγαντισμοί, ὄρμησαν ἐναντίον τοῦ πρίγκηπος, τὸν ἔρριξαν κάτω, τὸν ἐγύμνωσαν ὡς τὴ μέση, τὸν ἔδεσαν κατὰ τὴν χειρὸν καὶ τὸν ἐφύμισαν καλὰ μὲ μιὰ βροντοφώνη πεσέτα.

Ὁ Γαστὼν δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴν ἀντίστασιν.

Ὁ τέσσαρες σύντροφοι τοῦ κόμης, στάθηκαν κατόπιν παράμερα.

Ὁ Λουδοβίκος τοὺς ἐγενεψε νὰ περιμένουν τίς διαταγὰς του καὶ κατόπιν γυρίζοντας σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του ποστεικαν ἐμπρὸς τὸν δούλο, μὲ τὸ χεῖρ στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ τους, καὶ στοὺς δεσμευμένους ἀνθρώπους τοῦ Γαστὼνος, τοὺς εἶπε μὲ φωνὴν δυνατὴν:

— Ἀκούστε με ὅλοι σὲς, ἔχθοι καὶ αἰλοῖ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀτίμασε τὴν ἀδελφὴν μου! Τοῦ ἔδωσα τὴ ζωὴν, τὸν ἐφιλοξένησα σπῆτι μου, τὸν ἔκρινα ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του, κ' ὅμως μοῦ φέρθηκε προδοτικὰ καὶ ἄπιστα. Τὴν ἀτιμία του τὴν ὁμολόγησε κ' ὁ ἴδιος. Προσπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, τὸν πρότεινα νὰ νυμφευθῇ τὴν ἀτυχὴ ἀδελφὴν μου, κ' ὅμως ἀρνήθηκε. Τὸν παρακάλεσα σχεδόν. Τὸν ἀπέλειψα. Μὰ εἰπενε ἀνυπακούωντος. Ὅποιοιδήποτε ἄλλοι στὴ θέσιν μου θὰ τὸν ἐσκότωνε. Ἐγὼ δὲν θὰ δώρω τὰ χέρια μου σὲ αἷμα του. Θὰ ἱκανοποιηθῶ μ' ἄλλον τρόπο...

Συνγχεῖνος ὁ Λουδοβίκος χτύπησε τὰ χέρια του. Μιὰ τὴν ἄνω ἔκλεισε τότε κ' ἕνας ἄνθρωπος μὴ πῆσιν σὲν ἀδύνατον κορμὸν ἔνα μεγάλο μαγκάλι μ' ἀναμμένα κάρβουνα. Στὴ μέση τῆς φωτιάς ἦταν χωμένη μιὰ σιδερένια ράβδος.

Εἰμαι γένους πριγκιπικοῦ, συνέχισε ὁ Λουδοβίκος. Εἰμαι συγκλητὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Οἱ πρόγονοί μου ἐβασίλευσαν στὴν Πίζα καὶ στὴ Φλωρεντία. Ἐγὼ συνεπῶς δικαίωμα νὰ κρίνω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. νὰ τὸν δικάσω καὶ νὰ τὸν καταδικάσω. Ἐν τούτοις σὰς φωνά: Μήπως κανεὶς ἀπὸ σὰς σκέπτεται νὰ μ' ἐπιδοσθῇ;

Ἀς μιλῇσι ἐλεύθερα ὅποιος κ' ἂν εἶνε. Ἀς μὴ ἀποδείξῃ δὲ ὁ ἄθλιος αὐτὸς ποῦ σφαιδρῆται μπρὸς τὰ πόδια μου, δὲν εἶνε ἔνοχος. Περαιτέρω...

Ὅτε μιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε.

— Ὡστε λοιπὸν, συνέχισε ὁ κόμης, ἀναγνωρίζετε ὅλοι σας τὴν ἐνοχίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τὸ δικαίον τῆς ἐκδίκησός μου.

— Ναι! ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ σύντροφοι τοῦ κόμης.

Μόνον οἱ αἰχμάλωτοι ἔστεκαν δούλοι. Τί μπορούσαν νὰ ποῦν κατὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ στιγμὴ;

Κατὰν αὐτοῦ ὁ Λουδοβίκος πλησίασε σὲ μαγκάλι καὶ τράβηξε μὲσ' ἀπὸ τὰ κάρβουνα τὴ σιδερένια ράβδον.

Ἡ ράβδος αὐτὴ κατέληξε σ' ἕνα εἶδος σφραγίδος. Καὶ στὴ σφραγίδα αὐτὴ ἦταν χαραγμένο ἕνα ἄνθος κρίνου, τὸ σημάδι τῆς ατιμίας, δὲ τοῦ ὁποῖου ἐστιγματίζαν ἐκεῖνον τὸν κακὸν τοὺς μεγάλους κακοῦργους, τοὺς προδότας καὶ τίς ἀνήθικες γυναῖκες.

Ὁ Λουδοβίκος πλησίασε κοντὰ σὲν Γαστὼνα καὶ φώναξε:

— Ἀς ἀποδοθῇ δικαιοσύνη!...

Καὶ συγκλονιστὴς ἐπάτησε τὴν πυρκαϊωμένην σφραγίδα πάνω στὸν γυμνὸν ὄμο τοῦ πρίγκηπος.

Ταίριγμα καίμενων σαρκῶν ἀντήχησε. Μιὰ κραυγὴ ὀδύνης καὶ λύσεως ἔγινε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Γαστὼνος, ὁ ὁποῖος ἀμέσως κατόπιν ἐλπιόμηνσε.

Ὁ Γαστὼν πρίγκηπ ντὲ Μονλιόρ, δὲν ὑπάρχει πλέον! εἶπε ὁ Λουδοβίκος μ' ἐπίσημη φωνή. Αὐτὸς ποῦ βρίσκεται μπρὸς σὲν πόδι μου, εἶνε ἕνας ἄλλος, τὸν ὁποῖο ἐστιγματίζαν ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὸν ὁποῖο περιεφρονεῖ ἡ κοινωνία. Ἄν τυχόν τὸν ἐτιμώρησα ἀδίκως, ἄς μὲ κρίνῃ ὁ Θεός!...

Κατόπιν ὁ Λουδοβίκος πρόσταξε ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τὸν νὰ σηκώσῃ ἀπὸ κάτω τὸν λιποθυμῶμενον νεαρὸν πρίγκηπα. Ἐκεῖνος ὑπόκουσε. Τὸν δάλωσε σ' ἕναν μεγάλο ναυτικὸν μανδύα, τὸν φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ τὸν μετέφερε ἔξω.

Ἄν ἔχοντε νὰ κάμωμε τίποτε ἄλλο ἐδῶ, εἶπε ὁ Λουδοβίκος στοὺς συντρόφους του. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀποστολῆς μας τελείωσε. Μὰς μένει τὸ δεύτερον. Ἐστὶ μόνον θὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐκδίκησός μου. Ἐμπρός!... Ὅλοι σὲ πόδι!...

Ὁ Λουδοβίκος ἔγινε πρῶτος ἔξω κ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν.

Ἡ ὁρὰ ἦταν περὶ ὀχθρὸν. Εἶχε ἔμμερσε.

Βαρὴν μαρὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανὸν κ' ἔκανε τρομερὸ κρύον. Ἡ θάλασσα ἦταν τρικυμώμενη...

Ὁ Λουδοβίκος κ' οἱ σύντροφοί του μὲ τοὺς αἰχμάλωτους, ἔφτασαν στὴν ἀκτὴ, μπῆκαν σὲ μιὰ βάρκα καὶ ἀνοίχθηκαν σὲ πέλαιος.

Λίγα λεπτά κατόπιν τὸ μέγαρον, μὲσα σὲν ὁποῖο διεδραματοποιήσαν ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω, περικυκλώθηκε ἀπὸ φλόγες. Κάποιος ἀπ' τοὺς ἐμπιστοὺς τοῦ Λουδοβίκου εἶχε βάλει σ' αὐτὸ φωτιά κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου του.

Ἐστὶ, μετὰ μισὴ ὥρα, τίποτε δὲν ἄπενεκε ἀπ' τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ πολυτελὲς κτίριον. Ἡ φωτιά δὲ εἶχε μεταβάλει σὲ σφοδρὸ καπνίζόντων ἐρετίων...

Κανεὶς ἀπ' τοὺς κατοικοῦντες δὲν τόλμησε νὰ ἐξυμίσθῃ ἀπ' τὸ σπῆτι του καὶ νὰ τρέξῃ νὰ σῶσῃ τὴν φωτιά.

Ἐποχὲς ἀγριότητος καὶ τρόμου... ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ...

Σ' ἀπόστασι πέντε ὡς ἑξ λευγῶν ἀπ' τὴν παραλία ἕνα μεγάλο βρῖκον, ὀπισθόμηνον μὲ κανόνα, πλαγιοδρομοῦσε, σὰν κατὰ νὰ περιμένε. Ἦταν τὸ πλοῖον τοῦ κόμης ντὲ Μαυφρέντ Λαμπώμ καὶ σ' αὐτὸ πλησίασε, ἔπειτα ἀπὸ ἀκριθεὶς ὥρα, ἡ βάρκα τοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ κόμης διέταξε νὰ κλεισθῶν τοὺς αἰχμάλωτους σ' ἕνα διαμέρισμα, πλην τοῦ Γαστὼνος, τὸν ὁποῖον μετέφεραν σὲ μιὰ καμπίνα, στὴν ὁποία βρισκόταν ἀπὸ τὴ νύχτα, μετὰ τὴν αἱματηρὴ μονομαχίαν ποῦντες, κ' ὁ ἀδελφὸς του ἀδδᾶς-μαρκήσιος ντὲ λὰ Ρὸς-Ταγιέ, ἄρατος τραυματισμένος.

Στὴν καμπίνα αὐτὴ κατέβηκε, διὰ πῆρῃ νὰ βραδυάξῃ, κ' ὁ ἴδιος ὁ Λουδοβίκος...

Ἀκριθεὶς ὥρες πέρασαν. Εἶχε νυχτώσει περὶ. ἔφτασαν καὶ πέρασαν τὰ μεσάνυχτα...

Κι' ὅμως ὁ Λουδοβίκος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ κάτω στὴν καμπίνα μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς, τὸν στιγμιόμηνον καὶ τὸν θανάσιμον τραυματισμένον. Τί ἔκανε μαζὺ τους; Γιατὶ μιλῶσαν; Κανένας ποτὲ δὲν τὸ ἔμαθε, οὔτε καὶ θὰ τὸ μάθῃ αὐτὸ ποτέ...

Εἶχε ἔμμερσε περὶ, διὰν ὁ Λουδοβίκος ἀνέβηκε σὲν κατάστρωμα σπηλοπῶς, ὅσο καμμιὰ ἄλλη φορὰ. Διέταξε διὰ φρουροὺς νὰ τοποθετηθῶν στὴν πόρταν τῆς καμπίνας τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ κατόπιν, διὰν βεβαιώθηκε δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι ἐφρουροῦντο καλὰ ἀποσύρθηκε στὴν καμπίνα του.

Ὁ ἀέρας τὰρα εἶχε γίνῃ πῶ σφοδρός. Ἐν τούτοις καὶ τὸ βρῖκον

καὶ ἡ βάρκα πλάι του, ἐξακολούθησαν τὸ ταξίδι τους. Ταξείδευαν μὲρα καὶ νύχτα ὅσπου ἔφτασαν τέλος στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐκεῖ ὁ Λουδοβίκος διέταξε νὰ ὀδηγήσῃν ἐμπρὸς του τὸν πρίγκηπα Γαστὼνα.

Ὁ ἄτυχος νέος εἶχε καταπνίξῃ περὶ σὰν φάντασμα. Δὲν θὰ τὸν γινώριζε οὔτε ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα του. Στάθηκε μπρὸς σὲν Λουδοβίκον καὶ τὸν ὥρμησε μὲ φωνὴν ὑπόκυφον:

— Τί μὲ θέλετε, κύριε;

— Νὰ σὰς πῶ πὼς ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποῦ θὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα, ἀποκρίθηκε ὁ Λουδοβίκος.

— Πρόκειται νὰ μὲ θανατώσετε; ὥρμησε ἀδιάφορα ὁ νέος.

— Ὅχι, πρίγκηπ. Ὑποσχέθηκα νὰ μὴ θίξω τὴ ζωὴ σας.

— Τότε;

— Βλέπετε ἐκεῖνη τὴ φελούκα ποῦρεται ἀπ' τὴν ἀφορητικὴν ἰ-

σιν ἐπάνω μας;

— Μάλιστα.

— Εἶνε περαιομένη. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ βρίσκεται μὲσα σ' αὐτὴ, εἶνε ἕνας τολμηρὸς, ἀλλὰ καὶ θηριώδης πειρατὴς, Τουρκοκρατικὸς. Σ'

αὐτὸν λοιπὸν τὸν περαιοτὴν σὰς πούλησα ὡς σκλάβον.

Ὁ Γαστὼν ἐβλάμισε.

— Κύριε κόμη, εἶπε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ σκοτώσετε.

— Γιατὶ;

— Μὲ φωτᾷτε γιατί; Γιατὶ

ἀν' μ' ἀφήσατε ζωντανόν, ἔστω καὶ σκλάβον τῶν πειρατῶν, ὥστε μπορῶ μὴ μὲρα νὰ ἐλευθερωθῶ. Καὶ τότε...

— Τότε;

— Τότε θὰ ρθῇ ἡ σειρὰ μου

νὰ σὰς ἐκδικηθῇ. Ἡ ἐκδίκησός

πρῶτα καὶ κρά, μοῦ εἶπατε,

ἀν' δὲν κάνω λάθος. Φυλαχτὴτε

λοιπὸν!...

Ὁ Λουδοβίκος κόνταξε τὸν

Γαστὼνα ἄγρια, ἔλαμε μιὰ—διὸ

βόλτες σφίγγοντας τίς γροθιές

του καὶ πνίγοντας ἔτσι τὴν ὀργὴν

του καὶ τέλος ἀτάθηκε μπροστὰ

του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐστὼ... Δέχομαι τὴν

πόσιν σου πρίγκηπ. Ἐκδ-

νήσου με ἂν μπορεῖς. Πρόσεξε

ὅμως... Δὲν πάννομαι τόσο εὐ-

κόλα ἐγὼ...

Στὸ μετὰξὺ αὐτοῦ, ἡ πειρα-

τικὴ φελούκα εἶχε πλησιάσει σὲ

βρῖκον.

Ἐμπρός! εἶπε ὁ Λουδοβί-

κος. Ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ μας

ἔφτασε.

— Τὸ βλέπω, ἀπάντησε ὁ

Γαστὼν. Μὰ, ἔνοια σας, κόμη.

Θὰ ξαναδοθῶμε καὶ πολὺ γρη-

γορότερα μάλιστα ἀπ' δὲ, τι νομίζετε...

— Ὅταν εἶνε κανένας σκλάβος

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

στικά και απλανά διηγήματα και που γι' αυτόν άκριβώς το λόγο είναι και τα πιο αληθινά. Θα σας διηγηθώ, π.χ., μία ιστορία ευραϊκής φαντασίας, που συνέβη σε μένα τον ίδιο.

Οι σκεπτικιστές της συντροφιάς, άκούοντας τα λόγια του, αντίηλθαν ένα ειρωνικό χαμόγελο, κάτι σαν κορυβία. 'Η κυρίες ένοιωσαν κάποιο ρίγος, ενώ ο γιατρός άρχισε άμεσως τη διήγησή του.

— Εξάρετε, ελπε, τους άνθρωπους, τους όποιους έμεις οι 'Αμερικανοί ονομάζουμε «Πάστορας Μεθυστάς». Είνε συνήθως άνθρωποι ψηλοί, χλωμοί, με χαρακτηριστικά σωματικά και με μιλία θαλά, που τα σκεπάζουν πυκνά μαύρα φρύδια. Το μέτωπό τους είναι στενό κι' έξογκωμένο και το πλαισιώνουν πυκνά, μακρινά μαλλιά.

Μία φρενιγότα από λεπτό ήμισυ τυλίγει το στήτο άνδρικού τους, τα παπούτσια τους είναι τόσο φαρδιά, που πλένε μέσα τα πόδια τους, και στα τριχωτά τους χέρια φορούν πλεχτά γάντια.

«'Ενα χοντρό βιβλίο της 'Αγίας Γραφής με άπλο δέσιμο, είναι το μόνο εξάρτημα της φορεσιάς τους, εκτός αν ο αιδεσιμώτατος τύχει να είναι μυσική, όποτε φοράει γυναικά άσημένιο ή χρυσό ρολό, πάνω στη συνάλεξη του μύτη.

«Υπάρχει λοιπόν στη... — άς πούμε στη Φιλαδέλφεια — ένας μεθυστής πάστορας που τον έλεγαν 'Εθελρεδ Μάκ Γιάφθ. 'Ηταν κι' αυτός ψηλός και λιγνός, με μακρινά μαλλιά — και ύποκριτος, άσως οι περισσότεροι από τους αιδεσιμωτάτους συναδέλφους του... από τους όποιους ο Θεός να σε φυλάη!...

«Τόν βλέπατε στις λειτουργίες να γλιστρούη πάντοτε άνάμεσα στα θρόνια, όπου η θεωροβούμενες γυναίκες με χαμένη τη μύτη μέσα στο προσεχνητάρι τους, άκουγαν καταπνικτικά το θείο κήρυγμα. Στο πέραςό του τις άγγιζε και με μία ματιά καταλάβαινε την οικονομική τους θέση.

«'Εμοιαζε σαν τους παράδες εκείνους που οίχονταν την πετονιά τους, είναι βέβαια πως θα πετχούν να πιάσουν ή τοιχοποιία ή κανένα λαοφάκο πρώτης τάξεως.

«Ο πάστορας Μάκ Γιάφθ δεν ήταν από τους διασταυρούς εκείνους ανθρώπους, που χάνουν καιρό. Είχε τη γνώμη πως το πρώτο ζόλο είναι πάντα και το καλύτερο. Γι' αυτό κι' έφριζε μία μέρα τ' άγκιστρι του στην έντιμωτάτη κυρία 'Ορηλία Τάιλλερ, χήρα κάποιου θαυμάσιου γαστρονόμου, που πάλαι άφιγοντας μιά μοναχοκόρη, τη δεσποινίδα Ροβένα, ξανάη και χλωμή σαν Σαϊζπηρική ηρώοια.

«Με λίγα λόγια, επειδή ύπηρχε αόθος να υπερδεντυούν τα πράγματα, ο Μάκ Γιάφθ παντρεύτηκε την

κυρία 'Ορηλία, ενώνοντας έτσι την απένταρη παστορική του ύπαρξη, με την ύπαρξη της όραίας χήρας που είχε εικοσι χιλιάδες δολάρια εισόδημα το χρόνο.

«Και το πιο παρ'άξιο είναι πως εξακολούθησε και μετά το γάμο του το ελάγγεμα του ιεροκήρυκα.

«Τ' αυτοκίνητο της γυναίκας του και τα πλούτη της ήσαν στη διάθεσή του. Της έμεινε δέ πιστός, κατά το φαινόμενο μονάχα.

«Ο κόσμος διηγότανε πολλές κομωτραγικές ιστορίες γιά τον ήσοιτή αυτόν. Λέγανε πως κάθε τόσο ο Μάκ Γιάφθ θύωνε κι' έσπαζε τα γυναικιά του τραπέζιού, και ή γυναίκα του γιά να τον έξεμεινίση τον έδινε σεβάστα ποσά, που εκείνος τα κατέθεσε στ' όνομά του ο' 'Εγγλέζικες Τράπεζες.

«Υστερα από κάμποσο καιρό, άνηγγέλει ήνα πρωί, ο θάνατος της έντιμωτάτης κυρίας 'Ορηλίας Μάκ Γιάφθ και ή κηδεία της έγινε με μεγάλη πεμψή από τον άπαρηγόρητο σύζυγό της.

«Ο αιδεσιμώτατος Μάκ Γιάφθ άμέσως την άλλη μέρα παρουσίωσε το αυτόγραφό της διαθήκης της σύζυγου του, εν πλήρει τάξει. Με τη διαθήκη αυτή ή μακαρίτισσα άφινε

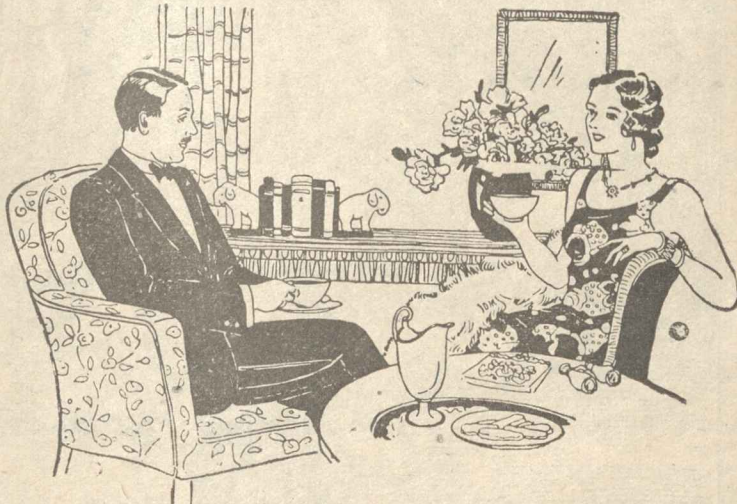
νέθεσε τη δίκη. 'Επ'όρα μαζί το τοσί και της ύποσχέθηκα να κάνω δέ τι μπορώ.

«'Η τύχη δέ τάφερε—μόνο ή τύχη άρα γε;—να νοικιάσω τον καιρό αυτό γιά κατοικία μου το σπίτι στο όποιο είχε πεθάνει ή μακαρίτισσα κυρία Μάκ Γιάφθ.

«'Η Δίς Ροβένα μου παρέδωσε τον δγκώδη φάκελλο της δικογραφίας, τον όποιο διάβασα με μεγάλη προσοχή. Στο μεταξύ αυτό την έθλεπα συχνά και, γιά να μην τα πολυλογώ, την έρωτεύτηκα στο τέλος και την έκανα γυναίκα μου. Δυστυχώς όμως πέθανε και την κλάω ακόμα...

«'Η άγωγή της Ροβένας κατά του Πάστορος μου φαινόταν πολύ οφεικόνδυνη. Είπα μπροστά μου μία διαθήκη που κατά τύπος ήταν έγκυρωτάτη και που κανείς δεν θα μπορούσε να προσβάλλη νομικώς τη γνησιότητά της.

«Όσοτο τσακίστηκε στη δουλειά ξητώντας ν' άνακαλύψω και το παραιμικό γεγονός, που θα μπορούσε ίσως να με κάνει να κερδίσω την ύπόθεσι. 'Ακόμα και την παραμονή της ημέρας της δίκης κατά την όποια θα έξεδιόετο ή άπόφασις από τον πόροδρο του δικαστηρίου της Φιλαδέλφειας, εργαζόμουνά τη νύ-

Επ'όρα μαζί της το τοσί και της ύποσχέθηκα να κάνω ό,τι μπορώ.

γενικόν κληρονόμο τον σύζυγό της και απέκλειε έντελώς την κόρη της δεσποινίδα Ροβένα, από την περιουσία που με τόσους κόπους και βάσανα είχε άποκτήσει ο μακαρίτης ο πατέρας της.

«Κατόπιν αυτού, ο άρχιερός Πάστορας Μάκ Γιάφθ έδωξε από το σπίτι του την προγονή του, έβαλε έννοιαστήριο στην πόρτα του κι' έσπευσε να συναντήσει κάποιο άλλο «άγιον» που έποφθαλμιούσε, την κυρία Γκόνντερ, έκαιοτυμίουχού κι' αυτή, χήρα κάποιου μέγαρου πετρελαίων, κοντά στο σπίτι της όποιας και έγκατεστάθη.

«'Η Δίς Ροβένα άποφάσισε, κατά συμβουλή πολλών φίλων της, να προσβάλλη δικαστικώς το κώρος της διαθήκης της μητέρας της και άνέθεσε την ύπόθεσι σε κάποιον φίλο μου δικηγόρο, που άσφαλώς θα κέρδιζε τη δίκη, αν δεν βοσούταν στην ανάγκη να φύγη γιά την Εύρώπη, όπου τον καλούσαν επείγουσες προσωπικές του ύποθέσεις. Κατόπιν αυτό ή Ροβένα έχοντας μεγάλη εμπιστοσύνη σε μένα και στα ρότα τους—είμαι καθώς ξέρετε διάδοκτος της 'Ιατρικής και της Νομικής—με κάλεσε στη Φιλαδέλφεια και μου ά-

χτα, με τη λάμπα μπροστά στο γραφείο μου.

«'Ενα φως γλυκό χινόταν γύρω από το θαμνό χρηστοτάλινο γλόμπο, που ήταν σκεπασμένος μ' ένα κίτρινο άμπαζού. Το γραφείο μου συγκοινωνούσε με το σαλόνι από μία μεγάλη πόρτα σκεπασμένη με μία πορτιέρα από στόφα κίτρινη με γρονθές παρυφές.

«Θά ήταν απάνω-κάτω έννρη ή ώρα. 'Ο μικρός μου ύπηρετης έτρεχε στην κουζίνα με την οικονομία μου. 'Ημιον όλομύνηος.

«'Αξάρνα άκούστηκε κάποιος άνάλωρος θόρυβος, σαν σιγανοπρόπτημα πάνω στο σιμωναϊκό τάπητα που σκέπαζε το παρκέτο. Γύρισα άμέσως και είδα έκπληκτος μπροστά μου, στην άλλη άκρη του γραφείου, μία κυρία, που βέβαια θάγε μπη από την πόρτα.

«'Ηταν ψηλή, μεσόκοπη, άρχετα όραία άκόμα, αλλά είχε την έκφρασι πολύ θλιμμένη. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μου φάνηκαν σαν άβυσσους. Φορούσε μία φόμα μωβ μεταξένια, με ντυτελένια τρυχηλιά, ή όποια έπεφτε στους ώμους της, κι' ένα φρόνκο από σάτεν μωβ στο λαιμό. Δεν φορούσε

καπέλλο και τα μαλλιά της ήσαν γαρίζα και όντολαιρισμένα λίγο.

«'Εξω φρενών που οι ύπηρετες μου άφρασαν την κυρία αυτή να μπη μέσα χωρίς να μου την άναγγέλουν, σηκώθηκα να της ζητήσω συγγνώμη. 'Επειδή όμως δεν μου άνταπέδωσε τον χαιρετισμό που της έκανα, έννοιωσα κάποιον άόριστο φόβο και με δυσκολία κατόρθωσα να προφέρω μόνο τη λέξη:

— Κυρία!...

«'Εκείνη όμως δεν άπάντησε. 'Εξακολούθησε να προχωρή άλαφροπερπατώντας, με δήμα έντελώς έ τέλος το χέρι της και μούδειζε τη γωνία άνάμεσα στο γραφείο μου και στη θεομάστρα. Σαν άκανε πολλές φορές την ίδια χειρονομία, έχοντας καρφωμένο το βέλεμα της στο μερος εκείνο έπιμονα. Προχώρησα τι τε προς τη γωνιά του τοίχου που μούδειχνε με το τεκτονικό της δάχτυλο. 'Ο τοίχος είχε ταπετασθή κίτρινη. Σε μία ζωοματιά όμως τα χαρτιά της έξωρίας άξάρνα μία σινοάδα. Πασπατέρνα με το χέρι μου και παρατήρησα πως κάτω απ' το χαρτί της ταπετασίας ύπήρχε μία πορτίτσα ντυλασιού.

«'Υβρια άμέσως τότε να πω στην άγνωστη κυρία, ότι όρθια έκείνο που μούδειχνε με το δάχτυλό της, τόσο έπιβλητικά κι' έαίμονα... «'Αλλά έμεινα κόκκαλο! Δεν έπληρχε πειά κανένας πλάσι μου, ότε μέσα στο γραφείο που φωτιζόταν καίθωρα. 'Ετρεξα στο σαλόνι, με τη λάμπα στο χέρι, αλλά δεν είδα ούτε εκεί κανένα. Προχώρησα στο διάδρομο, μα ούτε εκεί ήταν κανείς.

«Σαναγύρισα τότε στο γραφείο μου. Περνώντας μπρος στον κήρυκτη, είδα το πρόσωπό μου καπνίζονα από το φόβο και τα μάτια μου γοιφωμένα και άπλανή, σαν μάτια τρελλού. 'Απόθεσα τη λάμπα στο γραφείο κι' έπεσα στο γάνι. Φαίνεται πως λιποθύμησα, γιατί όταν συνήλθα, ή λάμπα μου ήταν όβυσσμένη κι' ή πρώτες λάμψες της αήγης παιχνίδιζαν πάνω στα τζάμια των παραθυριών.

«'Εμια ένα ποτήρι νερό, πήγα στο μέρος που ύπηρχε το άπόκρυμνο ντυλάκι και χώνοντας έναν γερό έλεφάντινο χαρτοκοπτήρα στη σχισμάδα, έπιασα δυνατά. Τότε ή πορτίτσα του άπόκρυφου ντυλασιού άνοίξε, και πάνω στο ράφια, άνάμεσα σε διάφορα χαρτιά και μικροπράγματα, είδα ένα χοντρό βιβλίο, δεμένο με μαύρο δέρμα. 'Ηταν ή 'Αγία Γραφή.

«'Ην άνοιξα άμέσως και πάνω στο έξώφυλλό της διάβασα αυτά τα λόγια γραμμένα με το χέρι:

«Πειθαίνο δολοφονημένη από το σύζυγό μου 'Εθελρεδ Μάκ Γιάφθ. 'Εχω άποδείξεις πως κάθε μέρα, επί ένα δόλοληρο χρόνο, έροίγει δηλητήριο στο νερό που έπινα. Τον καταγγέλλω στη Δικαιοσύνη.

«'Αφού με ύπόβαλε σε άκατανόμαστα βασανιστήρια, με άνάγκασε τέλος με το μαχαίρι στο χέρι, να του ύπογράφω μία διαθήκη, με την όποια τον έκανα γενικό κληρονόμο της περιουσίας μου. 'Αναγνώνη τη διαθήκη αυτή και κάνω την κόρη μου Ροβένα Τάιλλερ γενική κληρονόμο μου». Παράκατα ήταν ή ημερομηνία και ή ύπογραφή της μακαρίτισσας Τάιλλερ.

«Τη στιγμή που τελείωνα το διάβωμα του έξωφύλλου, άκουσα να χτυπούν στην πόρτα μου. 'Ηταν ή οικονομία μου, ή όποια μου έφερε

το τοσί μου. «'Εξω φρενών που οι ύπηρετες μου άφρασαν την κυρία αυτή να μπη μέσα χωρίς να μου την άναγγέλουν, σηκώθηκα να της ζητήσω συγγνώμη. 'Επειδή όμως δεν μου άνταπέδωσε τον χαιρετισμό που της έκανα, έννοιωσα κάποιον άόριστο φόβο και με δυσκολία κατόρθωσα να προφέρω μόνο τη λέξη:

— Κυρία!...

«'Εκείνη όμως δεν άπάντησε. 'Εξακολούθησε να προχωρή άλαφροπερπατώντας, με δήμα έντελώς έ τέλος το χέρι της και μούδειζε τη γωνία άνάμεσα στο γραφείο μου και στη θεομάστρα. Σαν άκανε πολλές φορές την ίδια χειρονομία, έχοντας καρφωμένο το βέλεμα της στο μερος εκείνο έπιμονα. Προχώρησα τι τε προς τη γωνιά του τοίχου που μούδειχνε με το τεκτονικό της δάχτυλο. 'Ο τοίχος είχε ταπετασθή κίτρινη. Σε μία ζωοματιά όμως τα χαρτιά της έξωρίας άξάρνα μία σινοάδα. Πασπατέρνα με το χέρι μου και παρατήρησα πως κάτω απ' το χαρτί της ταπετασίας ύπήρχε μία πορτίτσα ντυλασιού.

'Η Μόδα

ΤΟ 1932 μ'άς έγκατέλειψε ντυμένες πού το όρασί, πού χαρτωμένα, πού εννοιαίως μπορούμε να πούμε, από πέτσι. Σιγά σιγά ή μόδα, μέσα σ' ένα χρόνο, έχει άλλαξει έντελώς, και δεν είναι μόνο όραία και χαρτωμένη, αλλά είναι και πού πρακτική, όποτε μ'άς επιτρέπει με λίγα έξοδα να μεταβάλλουμε σε μοντέρνο ένα παλιό μας φόρεμα ή καπέλλο, και σε βραδινό ένα φόρεμά μας άπογευματινό.

«'Ενα περσινό μας φέτος, μπορεί να έξελιχθή δαμάσκα σ' ένα μοντέρνο καπέλλο, αν του άφαιρέσουμε με το μολο και το περιτλίζουμε με μία τορσάντα, ή αν του αφήσουμε ένα μικρό μπό, και του περιτλίσουμε την καλύτερα με άζου.

«Όσο γιά το «ξανόσκιομα των φορεμάτων, αυτό μπορεί να γίνει κατά διαφόρους τρόπους, με την άνάμει διαφορετικό ύφους, με την προσθήκη άμμομάν και μανικιών, κάπας, μπλερό, φυσού κλπ.

«'Ενα φόρεμα βραδινό μπορεί να φορεθί και το άπόγευμα, αν του προσθέσουμε μιά έξωροιστή γκέυ, ή πελερίνα, ή μπλερό. Τα μαύρα φορέματα, γαρνίζονται τώρα τελεινταία, με άσηρη έρκινα, ή όποια μπορεί και να μην είναι άληθινή. 'Υπάρχουν τόσες ώρες λιπασιών της έρκινας, είδώς αλλοιότα γιά γαρνιτούρες φορεμάτων.

«'Ενα φόρεμα μαύρο, γαρνιρισμένο με άσηρη έρκινα, είναι κάτι πολύ σικ κι' άριστοκρατικό.

«'Ενα άμέσως παρατηρήσεις, γιατί έπιτρεπε άποδράδης να μπη στο γραφείο μου μιά ξένη γυναίκα, χωρίς να μου άναγγέλει την έπίσκεψή της και χωρίς να με έλδοποίηση ο μικρός ύπηρετης.

— Μιά ξένη γυναίκα; είπε ή οικονομία ξαφνιασμένη και δυσορεστημένη κάπως.

— Μάλιστα, μιά ξένη. Μιά κυρία χωρίς καπέλλο, με μωβ φόμα, με τη μεγάλη ντυτελένια τρυχηλιά και ή ένα μωβ φρόνκο στο λαιμό της. Καταφοβισμένη ή καλή γυναίκα άφρασε μια δυνατή κραυγή.

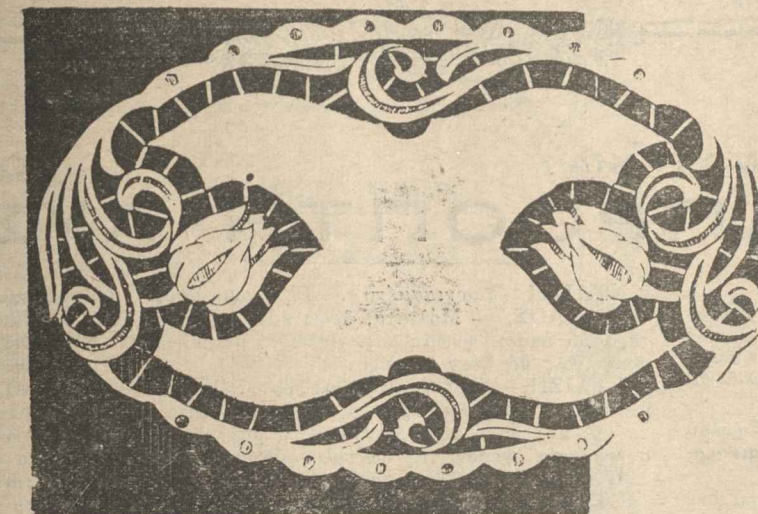
— Άχ! 'Θέε μου!... 'Θέε μου!... είπε. Αύτή ήταν ή φορεσιά με την όποια έντισαν την κυρία 'Ορηλία Τάιλλερ, όταν της έβλεσαν τα μάτια και την έβαλαν μέσα στο γέρετό της.

«'Την ίδια μέρα, κατά τη συνεδρίαση του δικαστηρίου, όταν έλοι οι δικηγόροι άγόρευσαν και ο πρόεδρος έτοιμαζόταν να έκδώσι την άπόφασι του ύπερ του άρχιερού Πάστορος φυσικά, σηκώθηκε άπάνω με την 'Αγία Γραφή στο χέρι.

— Στην ύπόθεσι αυτή, φώναζε, έλειπε, κ. πρόεδρος, ένας μάρτυρας. Κι' ο μάρτυρας αυτός έβηκε από τον τάφο του. 'Ιδού ή 'Αγ. Γραφή της μακαρίτισσας Τάιλλερ. Στην πρώτη της σελίδα ύπάρχει ή διαθήκη της νεκρής γραμμένη με το χέρι της.

«'Ο αιδεσιμώτατος 'Εθελρεδ Μάκ Γιάφθ άκούοντας τα λόγια μου τινάχτηκε άπάνω φρενιασμένος. Μόλις όμως διάβασε τα λόγια ποίχε γράψει ή νεκρή στη Βίβλο, κλονίστηκε κι' έγινε καταρρακινός σαν πτώμα.

«Οι άστυνομικοί σ' ένα νεύμα του προέδρου, τον συνέλαβαν και τον άδήγησαν στη φυλακή. «Τα λοιπά τα μαντεύετε. 'Ο Μεθυστής Πάστορας κρεμάστηκε σαν τον χειρότερο κακοφύρο. Ποτέ ο δήμος δεν πέραςε δικαιοτέρα τη θηλεία σε λαμό καταδίκω... «'Ετσι έκδικήθηκε το φάντασμα της μακαρίτισσας κ. Τάιλλερ.»

Πετατάκι γιά δίσκο από άσπρο λινό, εργαμένο με κέντημα κορτό.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

«'Η νύφη μπορεί να κρατάη στα χέρια της μιά δέσμη από κρινούς ή ένα μανσόν από άσπρη λεμονιάς.

Τακαπέλλα και τάβέλα.

Τα μικρά καπέλλοα που άφίονουν άνοιχτό τον σέβρο και το μισό κεφάλι στο πλάι, θα φορεθούν άκόμα πολύ, μέχρι τέλους της σεζόν, και θα συμπληρώνονται με λεπτά βέλα, τα όποια θα σκεπάζουν μόνο τα μάτια, ή και την μύτη, ή και όλο το πρόσωπο, αν θέλετε, όποτε θα περιβάλλονται κάτω, με στενό μαύρο βελούδο, που καλακεί τόσο το πρόσωπο!...

Μή ξεχνάτε επίσης πως τα βέλα δεν φοριούνται πειά πάνω από τα καπέλλα, αλλά κάτω από αυτά, κατ'είθεϊαν έπάνω στα μαλλιά.

Γιά το σπίτι.

Είπε πολύ της μόδας τώρα τελευταία μερικες χαρτωμένες μικρές έταξες από έύλο πολύ λεπτά δουλεμένο με δαντελιωτά τρυπητά σχέδια.

Συνηθίζονται πολύ επίσης τα γοναία έπιπλα, ντυμένα και έταξες, και βιβλιοθήκες τριγωνες, σαν αύτή που έδειπετε στην εικόνα.

Τα γυρικά φορέματα.

Τα γυρικά φορέματα γίνονται πλέον πολύ άπλά, μακρινά και τρυπητά στην τάγια, με ντεκολτέ μπετό. 'Ο κυνικός πέπλος συγκρατείται στο κεφάλι με μιά κορδέλλα άσημένια ή μιά τορσάντα από τοβί. Τα διαδήματα από στρόν και μαργαρίτες και ή γιορλάντε, από άσπρη λεμονιά, δεν είναι πειά της μόδας.

Μοντέρνα μικρή, τριγωνή είβλιοθήκη γιά γονιά δωματίου.

μυγίη. 'Επειτα βάζετε την κατσαρόλτσα στο καμινέτο κι' όταν άρχίσουν να βγαίνουν άτμοί, οίχνετε στο κεφάλι σας ένα καθαρό ύφασμα, το όποιο πρέπει να σκεπάζει μασά και την κατσαρόλτσα, γιά να μη διαφεύγουν οι άτμοί, αλλά να πηγαίνουν όλοι στο πρόσωπό σας. 'Επειτα από λίγα λεπτά άποσύρεσθε και βρέχετε το πρόσωπό σας με θαμνάκι βουτηγμένο σε φρέσκο γάλα.

Τίποτε δεν άφειλει τόσο το δέρμα όσο το άτιμόλουτρο αυτό, χωρίς στο όποιο ή Ρωμαιοές δέσποινες διατηρούσαν άμείραντη την όμορφιά του προσώπου τους.

Πρέπει όμως να προσέξετε, όποτε μετά το άτιμόλουτρο να μην έβέσετε το πρόσωπό σας στον κρύο άέρα.

Πώς καθαρίζονται τα γάντια.

Συνήθως καθαρίζουν τα δερμάτινα γάντια με βενζίνη. Προτιμότερο όμως είναι να καθαρίζετε τα γάντια σας με πολύ λεπτό άργιλλο, κατά τον έξης τρόπο:

Τεντώνετε τα γάντια καλά και τα τρίβετε πρώτα με τον άργιλλο, και κατόπιν με μιά φανέλλα πολύ στεγνή. Τινάζετε έπειτα τα γάντια γιά να πέση έντελώς ή σκόνη, και αν τα γάντια είναι χρωματιστά, τα ξανατρίβετε με πύουρο πολύ λεπτό, έξωρο. «'Αν όμως είναι άπαρα, άνακατεύετε το πύουρο με λίγο blanc d'Espagne.

Εάν πάλι θέλετε να γυαλίσετε τα δερμάτινα άσπρα γάντια σας, άφου τα καθαρίσετε και στεγνώσουν καλά, τα πονδραρίζετε με πολύ λεπτό τάλκι, και κατόπιν τα λουστράρετε μ' ένα κίματι φανέλλα. Το λουστράρισμα αυτό γίνεται πιο εύκολο, αν φορέσετε το γάντι στο χέρι σας.

'Η καλή συμπεριφορά.

Μή συνηθίζετε ποτέ, γιρνώντας τα φύλλα ενός βιβλίου να σαλιάνετε το δάχτυλό σας. Είναι μία συνήθεια άνήσυχη και άντιασθητική.

Μή δοιπάτε τα μαρμάρια και τα κεία μέσα στο τοσί σας, που πάντοτε αν παρευρίσκεσθε σ' έπιστομο τοσί. Μή δίνετε ποτέ το χέρι σας έπάνω από ένα τραπέζι ή όποιοδήποτε έπιπλο. 'Όταν το τραπέζι σας χωρίζει από το πρόσωπο που θέλετε να χαρτεθήκε, τότε ή θα πάτε κοντά στο πρόσωπο αυτό ή θα μείνετε στην θέση σας και θα γαρνιζάτε άπλώς με μιά κίσηα του κεφαλιού. Βέβαια, πάντα ο κύριος θα πάη κοντά στη κυρία, ή αν πρόκειται γιά δύο κυρίες, θα πάη ή νεώτερη στα μεγαλύτερες.

Μή δοιπάτε τα μαρμάρια και τα κεία μέσα στο τοσί σας, που πάντοτε αν παρευρίσκεσθε σ' έπιστομο τοσί. Μή δίνετε ποτέ το χέρι σας έπάνω από ένα τραπέζι ή όποιοδήποτε έπιπλο. 'Όταν το τραπέζι σας χωρίζει από το πρόσωπο που θέλετε να χαρτεθήκε, τότε ή θα πάτε κοντά στο πρόσωπο αυτό ή θα μείνετε στην θέση σας και θα γαρνιζάτε άπλώς με μιά κίσηα του κεφαλιού. Βέβαια, πάντα ο κύριος θα πάη κοντά στη κυρία, ή αν πρόκειται γιά δύο κυρίες, θα πάη ή νεώτερη στα μεγαλύτερες.

Μή δοιπάτε τα μαρμάρια και τα κεία μέσα στο τοσί σας, που πάντοτε αν παρευρίσκεσθε σ' έπιστομο τοσί. Μή δίνετε ποτέ το χέρι σας έπάνω από ένα τραπέζι ή όποιοδήποτε έπιπλο. 'Όταν το τραπέζι σας χωρίζει από το πρόσωπο που θέλετε να χαρτεθήκε, τότε ή θα πάτε κοντά στο πρόσωπο αυτό ή θα μείνετε στην θέση σας και θα γαρνιζάτε άπλώς με μιά κίσηα του κεφαλιού. Βέβαια, πάντα ο κύριος θα πάη κοντά στη κυρία, ή αν πρόκειται γιά δύο κυρίες, θα πάη ή νεώτερη στα μεγαλύτερες.

Καραμέλλες γεμιστές.

Μπορείτε να κατασκευάσετε μόνης σας, μέσα σε λίγες στιγμές, πολύ ώρες γεμιστές καραμέλλες, κατά τον έξης τρόπο:

Είνατε μιά λίβρα σκωλατά, προσθέτετε 100 γραμμάκια έάχρη μύτη, 140 γραμμάκια άμύγδαλα και κορδία καθαροποιημένα στον φούνο και κοπανισμένα καλά σ' ένα γουδί. Τ' άνακατεύετε καλά και προσθέτετε μερικες σταγόνες γάλα, όποτε να σχηματισθί μιά χονδρή ζύμη. Με τη ζύμη αυτή σχηματίζετε μικρούς βόλους ή τετραγωνάκια και τα κυλάτε έπάνω σε έλαφι κρυσταλλίζε. 'Η καραμέλλες σας είν' έτσι έτοιμες.

Η Δίς ΔΙΑΝΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙΑ

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΛΥΣΙΣ

ΤΟΥ HENRI CABAUD

ΠΡΟΣΩΠΑ

(ΠΑΥΛΟΣ ΜΠΡΑΖΙΕΡ, 52 ετών, συγγραφέας. Τά μαλλιά του περιβάλλουν σαν δόλοιο φινεζινό στεφάνι το πλατό του μέτωπο. ΝΤΑΙΖΗ, 24 ετών, δακτυλόγραφος, πολύ όμορφη, με ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια).

(*Η σκηνή στο γραφείο του Παύλου Μπραζιέρ.* *Ο συγγραφέας μόνος πηγαίνει σε χαίτη μονολογώντας.*)

ΠΑΥΛΟΣ. Είστε τρέλλα ίσως... Άλλα δεν μπορώ να επιβιβαστώ στον ξαντόν μου... Δεν μπορώ να νικήσω το αίσθημά μου... Την αγαπώ πολύ, πάρα πολύ!... Δεν πρέπει ίσως να την αγαπώ... Είμαι μεγαλύτερος της, πολύ μεγαλύτερος της. Θα μπορούσα να είμαι πατέρας της. Κι όμως... Την αγαπώ τόσο, ώστε δεν είνε δυνατόν παρά να μ' αγαπάει κι' αυτή λίγο... Μου φαίνεται μάλιστα πως θα δεχθώ να γίνω γυναίκα μου... Δεν τολμώ όμως να της το πω κατ' ευθείαν. Θα της το πω με τρόπο κι' αυτή θα καταλάβει... Είστε τόσο έξυπνη! Μα και ποιά χάρι της λείπει; Είστε τόσο όμορφη, και τόσο χαριτωμένη!... Τη λατρεύω!... Α, για πρώτη φορά στη ζωή μου αγαπώ τόσο... Ποιος μπορεί να φαντασθεί ότι εγώ, ο διάσημος συγγραφέας Παύλος Μπραζιέρ, είμαι ερωτευμένος τόσο τρελλά σ' αυτήν την ηλικία, μ' ένα τόσο νέο κορίτσι που είνε η ιδιαιτέρα μου γραμματέας και δακτυλόγραφος. Μα πως ήταν δυνατόν να μη την ερωτευθώ; Είστε αξιολάτρευτη. Και είνε τόσο σοδαρή, τόσο περιφρανή!... Πόσες φορές μου ήρθε ως τα χείλη ή λέξεις «Σ' αγαπώ», κι' όμως δεν τόλμησα να την εξομολογώ... Σκέφτηκα τέλος να καταφύγω σ' ένα τέχνασμα. Θα της ζητήσω δηλαδή την γνώμη της για ένα έργο μου. Θα της δώσω να μου αντιγράψει ένα μυστοποιημένο μου τάχα μυητογράμμα και θα την παρακαλέσω να μου βρει αυτή μια λύση. Θα καταλάβει ότι πρόκειται για μένα και για κείνη. Και θα μου απαντήσει. Κι' από την απάντησή της εξομολογώ την γνώμη μου. (Κτυπάει το ρολόι που είνε ακουμπισμένο επάνω στο γραφείο).

Πλησιάζει ή ώρα που κλάβει. Σε λίγο θα είνε εδω... Ποιος ξέρει. Ίσως να μου πη: «ναί»... Με θαυμάζει τόσο ως συγγραφέα... Της αρέσουν τόσο τα βιβλία μου. Ίσως, ίσως... (Μπαίνει μέσα η Νταίζη).

ΝΤΑΙΖΗ. — Καλημέρα σας, κύριε Μπραζιέρ.

ΠΑΥΛΟΣ, (συγκινημένος). — Καλημέρα σας, δεσποινίς.

ΝΤΑΙΖΗ, (πηγαίνει και καθέται στο γραφείο της). — Τι θέλετε ν' αντιγράψω σήμερα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Θα έχετε την καλωσύνη, ν' αντιγράψετε ένα νέο μου έργο;

ΝΤΑΙΖΗ. — Ένα σας νέο έργο!... Τι ευτυχία! Θα το διαβάσω εγώ πρώτη.

ΠΑΥΛΟΣ. — Σας άφείσε λοιπόν τόσο πολύ, τι γράφω;

ΝΤΑΙΖΗ. — Ω! Πολύ!... Το ξέρετε άλλωστε πολύ καλά αυτό...

ΠΑΥΛΟΣ. — Το έργο μου όμως αυτό είνε ακόμα άτελειωτο. Δεν ξέρω τί λύση να του δώσω...

ΝΤΑΙΖΗ. — Κι' όμως εσείς, κύριε Μπραζιέρ, τελειώσετε συνήθως πολύ γρήγορα τα έργα σας.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί, αλλά γι' αυτό τώρα διαστάζω.

ΝΤΑΙΖΗ. — Έγώ θ' άρχισω να το αντιγράφω κι' εσείς ενταίματίζω θα βρείτε το τέλος.

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεσποινίς Νταίζη...

ΝΤΑΙΖΗ. — Κύριε Μπραζιέρ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θα ήθελα κάτι περισσότερο αυτή τη φορά από σας...

ΝΤΑΙΖΗ. — Δηλαδή;

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά, θα ήθελα όχι μόνο να μου αντιγράψετε το έργο μου στη γραφομηχανή, αλλά και να μου δώσετε τη γνώμη σας γι' αυτό.

ΝΤΑΙΖΗ, (ξαφνιασμένη). — Τη γνώμη μου; ΠΑΥΛΟΣ. — Μάλιστα, θέλω κάτι περισσότερο και από τη γνώμη σας. Θέλω να μου πείτε ποιά λύση θα ήταν καλύτερη...

ΝΤΑΙΖΗ. — Μα, κύριε Μπραζιέρ... Έσείς, ο διάσημος συγγραφέας, ο ακαδημαϊκός, ζητάτε για ένα έργο σας τη γνώμη, ή μάλλον τη συνεργασία σχεδόν, της δακτυλόγραφου σας;

ΠΑΥΛΟΣ. — Μάλιστα.

ΝΤΑΙΖΗ. — Κύριε Μπραζιέρ, είμαι πολύ περιφρανή γι' αυτό, αλλά δεν μ' ατομίζω ποτέ.

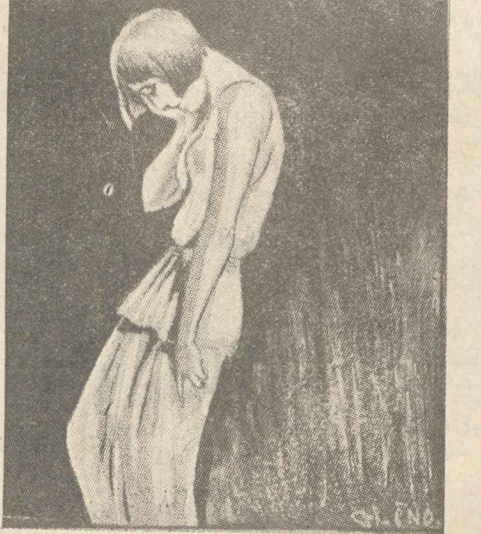
ΠΑΥΛΟΣ. — Σας παρακαλώ, δεσποινίς, σας βεβαιώνω...

ΝΤΑΙΖΗ. — Έσείς, ο φίλητός, εσείς που τα βιβλία σας μεταφράζονται σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου, εσείς ζητάτε τη δική μου βοήθεια;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί, εγώ!... Θα δώσω από νέο μου έργο τη λύση που θα μου υποδείξετε εσείς...

ΝΤΑΙΖΗ. — Μου φαίνεται κάπως ποράζενο αυτό, αλλά άφου επιμένετε, δεν μπορώ ν' άγνηθώ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Σας... σας... σας έκτιμώ τόσο, δεσποινίς Νταίζη!...

ΝΤΑΙΖΗ. — Δεν φαντάσθηκα ότι θα πέθαινε ο φτωχός ο συγγραφέας... Δεν το φαντάσθηκα ποτέ...

ΝΤΑΙΖΗ. — Ευχαριστώ πολύ. Είστε πάντα τόσο καλός, τόσο ευγενικός μαζί μου. Μα δεν φανταζόμουν ότι θα δίνετε ποτέ τόσο σημασία στην αντίληψή μου! Πού είνε το χειρόγραφο σας;

ΠΑΥΛΟΣ. — Το έχω εδω, αλλά καλύτερα να σας πω εγώ ο ίδιος την υπόθεση του έργου.

ΝΤΑΙΖΗ. — Όπως θέλετε.

ΠΑΥΛΟΣ. — Λοιπόν, ακούστε με.

ΝΤΑΙΖΗ. — Σας άκούω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Το θέμα είνε αυτό: Ένας ήλικιωμένος συγγραφέας αγαπάει τρελλά μια νέα, ή οποία είνε ιδιαιτέρα του γραμματέας. Δεν τολμάει όμως να της εξομολογήσει τον έρωτά του και υποφέρει πολύ...

ΝΤΑΙΖΗ, (συλλογισμένη). — Πώς ελπίζετε;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ελπίζω: υποφάρσκει πολύ.

ΝΤΑΙΖΗ. — Όσο σ' αγαπώ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Μάλιστα... Και είνε δυστυχής, πολύ δυστυχής. Η νέα που αγαπά είνε πολύ όμορφη, πολύ έξυπνη, πολύ θελκτική. Έχει ξανθά μαλλιά και μαύρα μάτια. Το πρόσωπό της έχει τη γλυκύτητα του μαργαριταριού και τα χείλη της μοιάζουν με κοράλλια. Όταν χαμογελάει, σχηματίζονται δύο γοητευτικά λακκώματα

στά μάγουλά της... Και τα δόντια της είνε σαν τα φύλλα της μαργαρίτας.

ΝΤΑΙΖΗ, (χαμηλώνοντας τα μάτια). — Και ο συγγραφέας πως είνε;

ΠΑΥΛΟΣ. — Είνε σχεδόν γέρος. Έχει μαλλιά δόλοια, μα στα μάτια του λάμπει ακόμα μια σπιθαμή νεότητας και ζωής, γιατί τον εμψυχώνει ή θεία φλόγα του έρωτος. Αγαπάει με όλη του την καρδιά, όπως δεν αγαπάει ποτέ στα πρώτα του νεάτα. Δεν δοξασμένος, το όνομά του είνε γνωστό σε όλο σχεδόν τον κόσμο, αλλά αυτός θα ήταν πρόθυμος ν' άγνηθώ όλη του τη δόξα, για ένα γλυκό βλέμμα μόνο της γυναίκας που λατρεύει. Καταλαβαίνετε λοιπόν, καταλαβαίνετε, δεσποινίς Νταίζη, πόσο αγαπάει αυτός ο άνθρωπος;

ΝΤΑΙΖΗ, (με δεικνύοντάς). — Καταλαβαίνω.

ΠΑΥΛΟΣ. — Λοιπόν, αυτός ο άνθρωπος άποφασίζει τέλος να εξομολογήσει τον έρωτά του στη γραμματέα του. Άλλά όχι μονομιά! και κατ' ευθείαν, όχι... Της το λέει με τρόπο, με κάποιο τέχνασμα. Της λέει δηλαδή ότι πρόκειται δηλαδή για ένα ήρωα μυητογραφιστάς του, ενώ δεν πρόκειται παρά για τον ίδιο του τον εαυτό. Και περιμένει με αγωνία την απάντησή της στην τεχνική του αυτή ερωτική εξομολόγησι.

(Με φωνή τρεμάμενη από τη συγκίνηση). Λοιπόν, πείτε μου εσείς, δεσποινίς Νταίζη, τι απάντησι πρέπει να δώση ή ήρωίς στον ήρωά μου; Ός το σημείο αυτό έχω γράψει το έργο μου. Τη λύση λοιπόν θα μου τη δώσετε εσείς.

Εξέχασα να σας πω ότι ή γραμματέας δείχνει ειλικρινή φαιμασμό στον συγγραφέα. Άλλά θα θέληση και να γίνη γυναίκα του; Θα θέληση; Δηλαδή, τι βρίσκετε εσείς σωστό, να θέληση, ή όχι; Πώς νομίζετε ότι πρέπει να τελειώση το μυητογράμμα;

ΝΤΑΙΖΗ. — Μα, κύριε Μπραζιέρ εγώ καθός σας είπα, δεν είμαι άξια για να σας δώσω την γνώμη μου.

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεσποινίς Νταίζη, καταλαβαίνετε πολύ καλά ότι σας βρίσκω άξια για να μου πείτε την γνώμη σας, πολύ άξια μάλιστα.

ΝΤΑΙΖΗ. — Λοιπόν, ακούστε.

ΠΑΥΛΟΣ. — (άγωνιώνας). — Λέγετε, δεσποινίς.

ΝΤΑΙΖΗ. — Δεν βρίσκω παρά μόνο μια λύση σωστή. Η ήρωίς θα είνε υπερήφανη κι' εντυχιμένη, γιατί έχει επιτεύσει ένα βαθύ αίσθημα σ' ένα τόσο σπουδαίο άνθρωπο, όπως είνε ο συγγραφέας. Άναγνωρίζει όλην του την άξια, θαυμάζει το πνεύμα του και λατρεύει τα έργα του. Άλλ' ο φαιμασμός δεν είνε άγάπη. Η νεαρή δακτυλόγραφος δεν είνε δυνατόν ν' αγαπήση έναν άντρα με άσπρα μαλλιά, ο οποίος θα μπορούσε να είνε πατέρας της. Άλλά καθώς νοιώθει ειλικρινή στοργή, μια πνευματική συμπάθεια, μια θερμή άφοσίωσι, για τον συγγραφέα, δεν θέλει να τον κάνει να υποφέρει και προσποιείται πως δεν καταλαβαίνει ότι ή εξομολόγησις του ήρώος του μυητογραφιστάς αποτελείται σ' αυτήν.

ΝΤΑΙΖΗ. — (συντημένη). — Και βεβαιά; ΝΤΑΙΖΗ. — Ύστερα; Νά... Η ήρωίς σκέπτεται ότι δεν είνε σωστό να μείνη πειά κοντά στον γέρο συγγραφέα, το οποίο δεν μπορεί να δεχτεί τον έρωτά του... Και την άλλη μέρα στέλνει στον συγγραφέα ένα γράμμα ευγενικό, με το οποίο του άναγγέλει την παραίτησή της.

ΠΑΥΛΟΣ. — Δεν σκέφτηκα εγώ αυτή την λύση!...

ΝΤΑΙΖΗ. — Είνε ή μόνη λογική λύσις.

ΠΑΥΛΟΣ. — Έτσι λοιπόν, έκεινη παραιτείται και φεύγει και τον εγκαταλείπει για πάντα.

ΝΤΑΙΖΗ. — Ναί, για πάντα...

ΠΑΥΛΟΣ. — Και δεν ξαναβλέπει ποτέ πειά ο δυστυχισμένος ο γέρος τα γλυκά μαύρα μάτια της νέας κόρης, τα χρυσά της μαλλιά, τα κρυσταλλένα της χείλη... Και δεν ξανακούει από τα χείλη σου, αν θέλεις την υγεία σου.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ποτέ πειά την μελωδική της φωνή, και το κρυσταλλένιο της γέλιο... Ποτέ πειά!... Ποτέ πειά!...

ΝΤΑΙΖΗ. — Έτσι πρέπει... ΠΑΥΛΟΣ. — Και ο καίμενος ο γέρος συγγραφέας που την αγαπάει τόσο την χαριτωμένη μικρούλα, τι θα γίνη;

ΝΤΑΙΖΗ. — Θα την ξεχάση.

ΠΑΥΛΟΣ. — Το πιστεύετε εσείς πως θα την ξεχάση;

ΝΤΑΙΖΗ. — Μα, βέβαια το πιστεύω... Ο συγγραφέας είνε ένας σφοδρός, ένας έξαρκετικός άνθρωπος, δεν είνε δυνατόν να μη ξεχάση μια μικρή άσημνη δακτυλόγραφο.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μα σας είπα ότι αυτή ή μικρούλα είνε γι' αυτόν όλος ο κόσμος.

ΝΤΑΙΖΗ. — Η πραγματική άγάπη των μεγάλων ανθρώπων είνε ή άδξα. Νέοι θρησκόι και νέες επιτυχίες ήλμ μισήσουν πάλη τον συγγραφέα, και θα τον κάνουν να ξεχάση την ταπεινή του δακτυλόγραφο.

ΠΑΥΛΟΣ, (βάζοντας το χέρι του στην καρδιά του). — Ό... Θεέ μου!...

ΝΤΑΙΖΗ. — Τι έχετε, κύριε Μπραζιέρ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Τίποτε, τίποτε.

ΝΤΑΙΖΗ, (εξακολουθώντας). — Ένας μεγάλος συγγραφέας, ένας δυνατός μυηολόγος, πως είνε δυνατόν να μη μπορεί να νικήση ένα αίσθημα, που κι' ο ίδιος θα το καταλαβαίνει ως άτακταστο γι' αυτόν;

ΠΑΥΛΟΣ, (με το χέρι πάντα στην καρδιά του). — Έχετε δικαιο, δεσποινίς Νταίζη! Έχετε δικαιο, παιδί μου. Ο γέρος συγγραφέας ήλμ ξεχάση γρήγορα... Άλλά... Προς το παρόν ποιεί, ποιεί τόσο, που νομίζει πως θα διαστάση για πολύ καιρό, για πάντα, ο πόθος του. Και, ξέρετε, ξέρετε τί είνε γι' αυτόν να μη την βλέπη πειά!... Είνε σαν να χάνη το πως των ματιών του. Τι λέτε, δεν είνε δυνατόν να την βλέπη κάποτε, να μη την χάση για πάντα;...

ΝΤΑΙΖΗ. — Το λογικότερο είνε να μη την βλέπη καθόλου πειά. Κι' επ' τέλους, ο ήρωας του μυητογραφιστάς σας πρέπει να σκεφθί και κάτι άλλο ακόμα.

ΠΑΥΛΟΣ. — Τι, μικρούλα μου;

ΝΤΑΙΖΗ. — Να σκεφθί ότι ή νέα κόρη είνε πολύ πιθανόν ν' αγαπάη έναν νέον όπως αίτη, κι' ότι κι' αν δεν αγαπάει τώρα, πάντως θ' αγαπήση μια μέρα ένα συνομήλικό της.

ΠΑΥΛΟΣ. — Άλήθεια!... Πώς δεν το σκέφτηκα αυτό; (Έξαφνα φαίνεται σαν να μη μπορεί πειά ν' άναπνεύση). Δεσποινίς Νταίζη!...

ΝΤΑΙΖΗ. — Τι σας συμβαίνει, κύριε Μπραζιέρ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Νταίζη... Παιδί μου... Αγάπη μου... Όχι... (Πέφτει κάτω άναίσθητος).

ΝΤΑΙΖΗ, (τρέχοντας κοντά του). — Κύριε Μπραζιέρ... Τι πάθατε; Μιλήστε μου. (Τον κοιτάει). Δεν μιλάει, δεν άκούει... Θεέ μου... Φοβάμαι. Μήπως πέθανε; (Άκουμπάει το ατή της στην καρδιά του). Δεν χτυπάει πειά ή καρδιά του. Είνε νεκρός... Τι φοβερό! Τι φοβερό!... Ο δυστυχισμένος... Δεν την σκέφτηκα αυτή την λύση... Δεν φαντάστηκα ότι θα πέθανε ο φτωχός ο γέρος συγγραφέας... Δεν το φαντάστηκα!...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΥΓΙΕΙΣ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Άν δεν πεινάς, μίν τρώς. Η νηστεία είνε το καλύτερο άρεκτικό.

— Να μασάς πάντοτε άργά και καλά. Το καλομασημένο φαί είνε κι' όλος μισοχωνευμένο.

— Για να διατηρήσεις άκμαίος, τρώγεις λίγο κρεας, πίνε λίγο τσάι, λίγη σοκολάτα, λίγο καφέ και λίγο κρασί. Σε κανένα άπ' αυτά τα πέντε μίν κανείς ποτέ κατάχρησι.

— Όπως δεν ξεχνάς να τρώς καλά, μίν ξεχνάς και ν' άναπνέεις καλά. Το δεύτερο είνε πιο χρήσιμο άπ' το πρώτο.

— Η ζωή κι' ή επιτυχία άνήκουν πάντα σ' εκείνους που ζυπονούν πολύ πρωί.

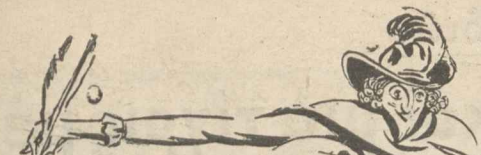
— Να είσαι τακτικός στη ζωή σου, στον ύπνο, στο φαί και στην εργασία σου και ποτέ δεν θα μετανοήσης.

— Ο έλλυμος άνθρωπος ζή πάντα πιο καλά και πιο πολύ άπ' τον στεινό και το μελαγχολικό.

— Μίν άγίνεις ποτέ το χαμόγελο να σβύνη από τα χείλη σου, αν θέλεις την υγεία σου.

Δόν Καναβίνας

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΔΑΣΚΑΛΑ και ή ΜΑΘΗΤΡΙΣ.

— Τι χρειάζονται τα χείλη, (για,)

τι χρειάζονται τα πόδια, (για,)

πες μου σύ, μικρή! (αμήνη);

— Για να φεύγεις εν πο- (λέω),

για να κλέβεις εν ει- (οήνη!)

— Κι' αν σε διορίσουν (πάλι)

εις το Κεντρικό Ταμείο που κατάνησε σε χάλι, (για,)

τι θα κάνεις, πές μας, Πόπη; (για,)

— Το ταμείο άρπάς επ' όμου και τραβάς για την Ευρώπη! (για,)

— Παγοτό ή και γρανίτα πως μπορεί κανείς να φτιάση; (για,)

— Σύμβιον πέρνεεις όλίγων και όλίγων Καρακίση; (για,)

Τού Πάλλ Νόρ όλίγων στίχους. Καλαμάρια ένα μάτσο Κι' είνε έτοιμο το... γιατίο!...

— Ξέρεις κανέν πατριώτη Τρομερό και Ξακουσμένο σαν το Διγενή Άκρίτη;

— Ξέρω τον κατακαμένο Τόν πάλιν το Μοσχόβιτη πουκάνε άθλα μεγάλα, με το πέννα, με το πάλα

Και στη μάχη ήταν πρώτος στη φευγάλα...

Πούβρε ή «Μοσχόβιτη» να μίν πέφτουν τα μαλλιά κι' έχει βάλει στους ρεπόρτερ

Τά γυαλιά!

— Κι' άπ' τούς δημοσιογράφους Ποιος είνε πιο όρραίος;

— Ποιος έχει καλλονάς Θεούς και έρωτικές;

— Ο Ζοζός ο Βουτσινάς!

— Πές μας άλλον, πιο όρραίο Πιό δέλθρο κι' άκμαίο

που από το Πραξιτέλους να επρόβαλε τη σμιλή.

— Δέν τόν ξέρεις;

— Πώς ιδέν ξέρω; Έννοείτε τόν Κοκ (δύλη),

π' αν στον ύπνο σου τόν δις στής νυχτός τη σιωπή

θα σου ζήνη συγκοπή.

— Πές ακόμα στον καρό μας ποιό τα μακαρόνια φτιάνουν

χονδρικό και τα πουλάν; Κι' άπ' αυτούς ποιος είνε πλέον

δυνατός, γερό τάλαν;

— Μακαρόνια; Όποιος γράρει ποητικά και χρονογράφει

Κι' άπ' τούς άλλους πιο πολύ

Ο Μελάς όπου εσχάτως έχει γίνει και παρλάν!

Η ΑΝΤΑΓΚΡΙΣΙΣ ΜΑΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

— Η καλύτερα ταινία του 1932 λέγεται ότι είνε «Το Σήμα του Σταυρού». Σ' αυτήν έλαβαν μέρος 140.000 πρόσωπα και ή καλύτερες γυρώρες του Χόλλυγουντ.

— Η Μάρλεν Ντήτριχ μόλις έτελειωσε την νέα της ταινία «Η Σανίη Άφροδίτη» έφυγε για το Λος Άντζελες.

— Αναγκάστηκε να κάνει το ταξίδι αυτό γιατί έλαβε δύο γράμματα από άγνωστους, οι όποιοι άπειλούσαν ν' άπαγάγουν την κόρη της Μαρία, αν δεν τούς έστελνε 100.000 δολάρια!...

— Η Άλιαν Τάσμαν ενώ θροισκόταν τελευταία στη Νέα Υόρκη, προσεβλήθη από μια σοδαρά άρρώστεια του ήπατος και λίγο έλειψε να πεθάνη!...

— Θέλετε τώρα νέα και για τόν Σαρλώ;

— Ο άμμητος λοιπόν Τσάρλι Τσάπλιν έθε- άθη κατά τας έσοτάς σε διάφορα ντάνσιγκ του Χόλλυγουντ συντροφιά με την Πολέττα Γκον- τάρτ, την ήθοποιό με τη λευκάξανθα μαλλιά.

— Και το κοινοσημολό εις βάρος του δίνει και παίρνει!...

— Ο τραγικός θάνατος του Πάλλ Μπέρν, συζύγου της περιφραμένης Τζην Χάρ- λου, μένει ακόμα μυστηριώδης.

— Άνεκώληπτα όστόσο ότι ο Μπέρν είχε και δεύτερη γυναίκα, ήταν δηλαδή διγαμύς.

— Η άπόκρισις αυτή σέξυγος του ήταν μια ξεπεσμένη ήθοποιός όνομαζομένη Μίλλετ, ή όποια αυτοκτόνησε έπίσης.

— Στη νέα ταινία «Ρασοπνίς» παίζουν ο Τζών Μπάρεμπορ, ή άδελφή του Έθελ και ο άδελφός του Λάβονελ.

— Ένας μανιώδης συλλέκτης αυτογράφων την έπαθε πριν από λίγες μέρες στο Χόλλυ- γουντ.

— Παρακάλεσε τόν Ραμόν Νοβάρο να ύπογραφή στο λεύκαμά του «μ ε π λ ή ρ η τ ή ν ύ π ο γ ρ α φ ή ν» του.

— Και ο Νοβάρο—που το Νοβάρο είνε το καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο—υπέγραψε με το πραγματικό όνοματεπώνυμό του: «Χόζε Ρα- μόν Χιλ ντε Σαγκράντο Κοροζάν ντε Χεζός Σαμανιέρο ο Γκερκιάν ο Σιγκενέρος ο Γκερ- ερό»!...

— Κάποια έταιρεία έτοιμάζεται να έπαχει- ρήση την ανέλκυσι της «Λουζιτανίας».

— Η έταιρεία Παραμούντ, λοιπόν, άγό- ρασε το δικαίωμα να κινηματογραφήση την έρ- γασία της ανέλκυσεως.

— Και το φιλμ που θα γυρισθί θα το χρη- σιμοποίηση κατόπιν για ένα νέο κινηματογρα- φικό έργο, με τόν τίτλο «Το Μυστικό της Λου- ζιτανίας», με πρωταγωνιστάς την Κλωνέντ Κολμπερ και τόν Ράιτσορ Σκόττ.

— Η έξοική Άντα Ρομπερτ έπαιξε τόσο όρραία το ρόλο της στην ταινία «Γάμπος άξιας ενός εκατομμυρίου», ώστε ή Μισσο-Γκόλντνιν —Μάριε την άναγκάσσε άμέσως για να πρω- ταγωνισθή και σ' άλλα έργα.

— Ο Έντουαρ Ρόμπινσον, ο μοντέρνος γκάγκστερ του κινηματογράφου, έπαψε όταν ήταν φτωχός και άσημος άπα σ' ένα σπου- δαίο θέατρο.

— Η Κλέρα Μπόου ξαναγύρισε στον κιν- ηματογράφο και γυρίζει την ταινία «Η Άγρότις».

— Η Γκρέτα Γκάμπο έπέστρεψε στο Χόλ- λυγουντ, πρόκειται δέ να πρωταγωνισθή σε μια ιστορική ταινία με τόν τίτλο: «Η Βασί- λισσα Χριστίνα».

— Ένα από τα πιο πολύπλοκα κέντρα του Χόλλυγουντ, είνε σήμερα το «

'Από τούς κόσμους του μυστηρίου

Προαισθήματα και όνειρα που βγαίνουν αληθινά

Η προαισθήσις του έτοιμοθανάτου δημοσιογράφου Κούρτοβικ. Ο θάνατος της κ. Κωνσταντινίδη και οι μυστηριώδεις κρότοι. Το σπασμένο ποτήρι που χυθεί σχήμα καρδιάς, κλπ.

Γ'.
ΥΝΕΧΙΖΟΜΕ και στο φύλλο αυτό την δημοσίευσιν διαφόρων μυστικών φαινομένων, τα οποία ένεκονώνθησαν στην Έταιρεία Ψυχικών Έρευνών.

Ένδιαφέροντα είναι το ψυχικό φαινόμενο που διηγούνται η κ. Πηνελόπη Δ. Κούρτοβικ και ο δημοσιογράφος κ.κ. Καρσουλάνης και Άγγ.

Στις 4 'Απριλίου του 1930 κατά τις 6-8 και 30' το απόγευμα, η γυναίκα του Κούρτοβικ, η οποία είχε βγει μία στιγμή απ' το δωμάτιο του σπασμένου και τον είχε αφήσει μισο-ξύπνιο, όταν έμπηκε στην κλινική του τον βοήθη καθισμένο πάνω στο κρεβάτι του να ξαποστείνει. Την ίδια δε εκείνη στιγμή τον άκουσε να λέγει επιτυχτικά:

—Φέρε μου γρήγορα τα ρούχα μου να ντυθώ... Θα βγω έξω... Πέρασε ο Γιάννης ο Τσαγκάρης (ο άειμνητος διευθυντής του Πρακτορείου Έφημερίδων) και μου είπε ότι με περιμένει επείγοντως στο γραφείο του... Είπε να μην άργήσω...

—Μα νομίζω, παρατήρησε η γυναίκα του, ότι με τον Σπύρο τον Τσαγκάρη έχεις στενές σχέσεις και όχι με τον Γιάννη...
—Ναι!... μα ο Γιάννης πέρασε αυτή τη στιγμή και μου είπε ότι με περιμένει...

Η γυναίκα τον τον καθυστάσε και τον ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι του. Την άλλη όμως μέρα το πρωί έμεινε κατάπληκτη, όταν πληροφορήθηκε, πριν διαβάσει ακόμη τις έφημερίδες, ότι την ώρα που γινόταν μεταξύ αυτής και του συζύγου της, ο παρ'αυτών διάλογος, ο Γιάννης Τσαγκάρης έδολεφονείτο στη Θεσσαλονίκη.

Μετά τέσσερες ημέρες και ακριβώς την 8ην προς την 9ην 'Απριλίου, ο Κούρτοβικ πέθανε ήρπια, χωρίς να προηγηθεί καμιά κρίσις, όταν τιάς συνθησιμένες, κατά την διάρκεια της αρρώστιας του.

Η κυρία Κούρτοβικ επίσης πολλές ημέρες πριν απ' το θάνατο του συζύγου της δροσίσταν κοντά στο δωμάτιο του άντρός της, όταν άξαφνα τον άκουσε να τσακώνεται με κάποιον και να τον φωνάζει:

—Φύγε απ' δω!... Δεν είνε καιρός ακόμη... Φύγε!

Η κ. Κούρτοβικ μπήκε τότε στο δωμάτιο του άντρός της, αλλά δεν βρήκε κανέναν. Όταν δε ερώτησε τον άρρωστο με πόσον τσακωνόταν, έλαβε την εξής απάντησι:

—Με τον νεκροθάφτη... Του είπα ότι δεν ήταν καιρός και τον έδιωξα.

Στο παραπάνω ψυχικό φαινόμενο, το μιν πρώτο μέρος το σχετιζώ με τον άειμνηστο Γιάννη Τσαγκάρη, είνε φαινόμενο τηλεπαθείας, το δε δεύτερο, διοράσεως. Ο Κούρτοβικ που ήταν φαίνεται προικισμένος με έξαιρετική διαισθητική ικανότητα, διαπίστωσε ότι η άρρώστια του ήταν θανατηφόρα και το μυαλό του έσημείωσε την έντασι αυτή με την ψευδαίσθησι του νεκροθάφτη.

Ίδου και ένα άλλο περιεργότατο ψυχικό φαινόμενο:

Η κ. Εύφη. Κωνσταντινίδη ένοσήμε την μητέρα της που έπασχε από σακχαρώδη διαβήτη, από τον όποιον και πέθανε. Μία μέρα, έπειδή ήταν πολύ κουρασμένη, ο σύζυγός της την συμβούλεψε να κατέβη στο κάτω πάτωμα του σπιτιού και να πη ένα ποτήρι χλιαρό γάλα. Η κ. Κωνσταντινίδη κατέβηκε τρώγοντας, ενώ όμως κίταζε το ποτήρι με το γάλα, άξαφνα σκέφθηκε:

—«Νά! η μαμά είνε εδώ κοντά μου!» Ταυτοχρόνως το ποτήρι έπεσε απ' τα χέρια της κι έσπασε με κρότο έξαιρετικά κι άφύσικα δυνατά.

Την ίδια στιγμή μια άλλη αλλόκοτη σκέψις γεννήθηκε στο νου της: «Ότι δηλαδή μέσα στο ποτήρι εκείνο είχε πέσει η καρδιά της μητέρας της».

Την σκέψις της αυτή την προκάλεσε το εξής περιεργό γεγονός: Το σπασμένο ποτήρι είχε ακριβώς το σχήμα καρδιάς!

Στη σκηνή αυτή ήταν παρόντες ο γυναικόλογος κ. Παναγιωτόπουλος, η κ. Πόπη Παναγιωτοπούλου, η κ. Έλενα Παναγιωτοπούλου και ο σύζυγός της κ. Εύφη. Κωνσταντινίδου. Ο κ. Κωνσταντινίδης, δοντογιατρός, ο όποιος πήρε το κομμάτι του σπασμένου ποτηριού στο χέρι του, παρατήρησε επίσης ότι είχε ακριβώς το σχήμα καρδιάς. Την ίδια μέρα η άρρωστη πέθανε.

Σημειώετον ότι και πρό έτών, κάποτε που η κ. Εύφη. Κωνσταντινίδη ήταν σοβαρά άρρωστη, έπασσε ένα ποτήρι και ο σύζυγός της το πήρε για κακό σημάδι. Στην περίπτωσι αυτή όμως το σπάσιμο του ποτηριού δεν είχε δυσάρεστες συνέπειες.

Κατά το διάστημα που ήταν άρρωστη η μητέρα της, η κ. Κωνσταντινίδη ξύπνησε μία νύχτα από δυνατούς κρότους συορμένον επίπλων. Άμέσως ξύπνησε το σύζυγό της, ο ό-

ποιος άκουσε επίσης τούς κρότους. Κατέβηκεν τότε μαζί στο κάτω πάτωμα του σπιτιού, αλλά όλα εκεί ήταν εν πλήρει τάξει.

Στην παραπάνω περιπτωσι πρόκειται περί τ η λ ε κ ι ν η τ ι κ ώ ν ενδηλώσεων της κ. Κωνσταντινίδη, η όποιος μόνον όταν καταλαμβάνονταν από ισχυρούς νευρικούς κλονισμούς λόγω της άσθενείας ή του έπιεμένου φανότου της μητέρας της έφανερόντο.

Ο νευρικός αυτός κλονισμός μετέβαλλε τον φυσιολογικό οργανισμό της κ. Κωνσταντινίδη σε ραδιενεργό, ο δε ψυχοδυναμικός που εξέπεμπε ενδηλώνονταν με δύο τρόπους: Με συνήθεις ενδηλώσεις κρότων (τα σπασμένα έπιπλα) και με το σπάσιμο του ποτηριού που είχε το σχήμα καρδιάς.

Ο κ. Παραπάνης, διαγνώρας, έγκρισε τη μέγιστη στάς 'Αθήνας, διηγήθη το εξής περιεργότατο φαινόμενο, τα όποια ελάμβαναν χώραν στον 'Αχλαδόκωμο, στο σπίτι του 'Ιωάννου Σελλή:

—Την τελευταία φορά που πήγα στον 'Αχλαδόκωμο για να περάσω τις μέρες του Πάσχα, έμαθα ότι από πολλήν καιρό στο σπίτι του 'Ιωάννου Σελλή ακούγονταν συχνά, μέρα και νύχτα, διάφοροι άνεξηγήτοι κρότοι, οι όποιοι είχαν φέρει σε άπόγνωση τούς ένοίκους και κατασυνκίνησει όλη την κοινωνία του 'Αχλαδόκωμου.

Από περιέργεια κινούμενος, ρώτησα τότε ιδιοκτήτη του σπιτιού κ. Ι. Σελλήν να μου πει τι συμβαίνει. Ο κ. Σελλής όμως, αντί άλλης εξήγησεως, με προσκεκάλεσε να πάω στο σπίτι του όπου και πράγματι άντελήφθην κατά τας 5 το απόγευμα της 14ης 'Απριλίου, τ' ακόλουθα:

Καθώς καθάμαστε εισηλθοί, έχω και τα μέλη της οικογενείας Σελλή, άκούσαμε και άρχας διαφόρους κρότους, οι όποιοι προήρχοντο από ένα δωμάτιο που βρισκότανε στην άκρη του σπιτιού, προς τον κήπο. Οι κρότοι αυτοί έδιναν την έντύπωσι άνδρός που έδίδε. Άρχισαν δε απ' το δωμάτιο εκείνο και συνεχίστηκαν σ' ένα άλλο συνεχόμενο δωμάτιο. Ύστερα πέρασαν από έμπρός μας, σε απόστασι μόλις 30-40 εκατοστών του μέτρου, προχώρησαν στο διάδρομο και κατέληξαν σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο του βάθους του σπιτιού, όπου μετεβλήθησαν σε ασυνάρτητους και άτάκτους κρότους που έδιναν την έντύπωσι του θορύβου, που κάνουν δύο σκαλιά όταν μαλώνουν ξύνοντας το πάτωμα με τα πόδια τους, χωρίς όμως ν' ακούγονται και τα γαργαλιάρια τους. Οι κρότοι αυτοί διήρκεσαν—από τη στιγμή που άρχισαν ως τη στιγμή που έλαψαν—όχι τό ως δέκα λεπτά της ώρας, άπάνω-κάτω.

Οι θόρυβοι αυτοί, συνεχίζει ο κ. Παραπάνης, άκούγοντοσαν, όπως μ' έβεβαίωσε η τρομοκρατημένη οικογένεια Σελλή, πολλές φορές, μέρα και νύχτα, κατά διάφορα χρονικά διαστήματα, από ένος έτους περίπου. Όλ'αυτά άκούγονταν κρότοι μόνον στο δωμάτιο της άκρας του σπιτιού προς τον κήπο, κι έδιναν την έντύπωσι ανθρώπου που χτυπά το πάτωμα από κάτω σε πολύ άκραιά διαστήματα. Σιγά-σιγά όμως οι κρότοι έγιναν πιο καθαροί κι απαράλλαχτοι σαν δημιουργία ανθρώπου.

Τους κρότους αυτούς τούς άκούει, συνεχίζει ο κ. Παραπάνης, κάθε επισκέπτης του σπιτιού, ακόμη ιδε και οι ένοικοι των πλησιέστερων σπιτιών, ιδίως την νύχτα.

Η οικογένεια Σελλή αποτελείται από τούς γονείς, τρία ή τέσσερα κορίτσια και δύο γιούς, ηλικίας από 8 μέχρι 25 χρόνων. Όλοι τους άσχολόνται με την κτηνοτροφία. Ο πατέρας 'Ιωάννης Σελλής ίσχυρίζεται επί πλέον ότι κάποιαν νύχτα, από δύο χρόνων, συναντήθηκε στην έξοχ ή και κούβεντισσε με κάποιον φίλο του που πέθα-

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΑΝΝΑ ΠΑΥΛΟΒΑ

(Μιά άποκαλυπτική βιογραφία της)

ΝΑ από τα χαρακτηριστικότερα γοητευτικά της εποχής μας, είνε η λατρεία του αίματος, όταν αυτό ξεπερνά τα συνθησιμένα όρια της καθημερινής δράσεως. Όλοι όσοι διακρίθηκαν σε όποιονδήποτε κλάδο της ανθρώπινης ενεργείας, στα γράμματα, στις τέχνες, στον άθλητισμό, στην πολιτική, στη βιομηχανία, στις έπιστημες, έχουν γίνει περίφημοι, μετεβλήθησαν σε πρότυπα, σε υποδείγματα, που όλοι οι άνθρωποι τα έχουν υπ' όψη και προσπαθούν να τα μιμηθούν. Κάθε δε πληροφορία σχετική με τη ζωή τους, κατανατά έτι πολύτιμη, γιατί μεγαλύνει το ενδιαφέρον μας γι' αυτούς. Και όχι μόνο οι έπαντα, οι Γκέρντ και οι Άνιστρίν, οι Ντρεπύ και οι Νοβόροφ, οι Έρριχ και οι Πικασσό, οι Σόου και οι Τρότσκι, αλλά και οι νεκροί προσελκύουν πειά το γενικό ενδιαφέρον, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή. Έτσι η βιογραφία έχει γίνει ένας από τούς γοητευτικότερους κλάδους των γραμμάτων και κάθε έβδομάδα σχεδόν εκδίδεται και ένα νέο βιβλίο, που άφηγείται τη ζωή ενός διασημού άνδρός ή μιας περιφημης γυναίκας. Η βιογραφία που βγήκεν τα τελευταία χρόνια, μπορούν να σχηματίσιν μία μεγάλη βιβλιοθήκη. Κάθε μέρα δε εκδίδονται και νέες. Η τελευταία κατά σειράν βιογραφία—κυκλοφόρησε μόλις από λίγων ημερών—είνε της περιφημης Άννας Παύλοβας, της μεγαλειτέρας χορεύτριας της εποχής μας, που πέθανε την 23 'Ιανουαρίου 1931 στη Χάγη. Η βιογραφία αυτή, γραμμένη από τον Άγγλο άρχιμουσικό Ουόλφραντ Χάιντεν, είνε έξαιρετικά ενδιαφέρουσα και μάς άποκαλύπτει άγνωστες έντελώς σελίδες από τη ζωή της μεγάλης ρωσίδος καλλιτέχνιδος.

Ός τώρα ήταν γνωστό ότι η Άννα Παύλοβα είχε γεννηθεί στην Πετρούπολη την 16 Φεβρουαρίου 1885. Ο κ. Χάιντεν όμως μάς άποκαλύπτει ότι η διάσημη χορεύτρια γεννήθηκε πέντε χρόνια νωρίτερα, το 1880. Ένα βράδι δε που, παιδί ακόμα, παρακολούθησε μία παράστασι ενός μπαλέτου του Τσαϊκόφσκι, κατάλαβε ότι ήταν γεννημένη για να γίνει χορεύτρια. Δέκα χρόνων λοιπόν, ενεργούτη στην Αυτοκρατορική Σχολή Μπαλέτου του Θεάτρου Πετρούπολεως. Έκει είχε καθηγητάς τούς περιφημούς Πετιπά και Γκέρντ, που δίδασαν το χορό στις περισσότερες πρό δεκαετίας, κι' ότι η συνάντησι αυτή έγινε ατία ν' άρρωσθήσι επί άρκετές μέρες. Συνεπεία δε του περιστατικού αυτού, ποτέ έκοτε δεν βγαίνει στην έξοχ ή νύχτα μονάχος, αλλά πάντα συνοδεύεται από κάποιον μέλος της οικογενείας του.

Στο σπίτι αυτό που κατοικεί ο Σελλής και η οικογένειά του, έδω και πέντε χρόνια κατοικούσαν, περνώντας μία ζωή έντελως μοναχική, η μητέρα του, μία γριά πολύ ιδιότροπη, νευρική και ύστερη. Οι μυστηριώδεις κρότοι εξακολούθησαν ακόμα και σήμερα.

Τα παραπάνω φαινόμενα επιδέχονται δύο εξηγήσεις:

Η πρώτη είνε τηλεκινητικά φαινόμενα, άσυναίσθητος προαλογισμός ιδίως από τον ψυχολογικό πατέρα 'Ιωάννη Σελλή, ίσως δε και από τις θυγατέρες του.

Η δε πρόκειται περί «Επιψυχιδίου» που παρέμεινε στο σπίτι από την άποθανούσα μητέρα του 'Ιωάννου Σελλή, την χαρακτηρισμένη ως νευρική και ύστερη.

Όταν έξασσε η επανάστασις του 1905, η Παύλοβα, η Καρσουλάνη και ο Μιχαήλ Φοκίν—δύο όλοι μεγάλοι καλλιτέχνες του χορού της εποχής της—πήραν φανερά το μέρος των επαναστατών και θέλησαν να επιτύχουν μερικές μεταρρυθμίσεις στο μπαλέτο του Θεάτρου της Πετρούπολεως, σύμφωνα με τις κοινωνικές θεωρίες των επαναστατών. Η επανάστασις όμως πνίγηκε σε λίγο στο αίμα. Θέ-

λησαν τότε να δώξουν την Παύλοβα απ' το θέατρο για τις επαναστατικές ιδέες της. Έπενεθσαν όμως φίλοι και θαυμαστές της και η χορεύτρια έμεινε στο αυτοκρατορικό μπαλέτο. Η σταδιοδρομία της όμως στην Πετρούπολη ήταν πιο δύσκολη. Τρία χρόνια άργότερα, η Παύλοβα έκανε την πρώτη περιοδεία της στην Εδωάτη. Με θίασο που τον άποτελούσαν 12 γυναίκες και 8 άνδρες, έδωκε παραστάσεις στο 'Ελσιγκφορς, στη Στοκχόλμη, στην Κοπεγχάγη, στην Πράγα, στη Βέρνη, στο Βερολίνο. Στη Στοκχόλμη, ιδιαιτέρως, η επιτυχία της υπήρξε καταπληκτική. Μετά την παράστασι, το πλήθος συνώδεψε τη χορεύτρια ως το ξενοδοχείο που έμεινε και εξακολούθησε να τη ζητοκραυγάζει και να την έπαιρμη ως το πρωί σχεδόν!...

Τον επόμενο χρόνο η Παύλοβα, κάμνοντας μία δεύτερη περιοδεία, ξαναπήγε στη Στοκχόλμη. Ο έθνομισμός που προκάλεσε και τη φορά αυτή, έφτασε τα όρια του παραληρήματος. Μία όμως φανατικών θαυμαστών της, έξερνε τα όπλα του άμαξίου της και έσυρε το άμαξι ως το ξενοδοχείο της. Ο βασιλεύς της Σουηδίας πήγε και την παρασημοφόρησε ο ίδιος, με το χέρι του!...

Αργότερα η διάσημη χορεύτρια εγκατέλειψε την αυτοκρατορική σκηνή της Πετρούπολεως, λίγον καιρό πριν συμπληρώσει τα είκοσι χρόνια υπηρεσίας και πάρε συντάξι, δεχθείσα την πρόκλησι του Σεργίου ντε Νιαγκάλεφ, του περιφημου άναμορφωτού και Μακίνα των ρωσικών μπαλέτων—που πέθανε κι' αυτός πριν από τη μεγάλη χορεύτρια. Πήγε λοιπόν στο Παρίσι, όπου επροκάλεσε τον γενικό θαυμασμό, το 1909, στα έργα «Γαζέλα», «Συλφίδες» και «Κλοαίτρας».

Η θριαμβευτική εμφάνισις της Παύλοβας στο Παρίσι ξετρελλάνε κυριολεκτικώς το κοινόν. Μία από τις πρώτες Άγγλιδες άριστοκρατίδες μάλιστα, η λαίδη Άντονιόπορ, την προσκάλεσε στο Λονδίνο, για να χορέψει μπροστά στον βασιλικό και τη βασίλισσα της Άγγλιας. Από τότε η άγγλική άνωτάτη κοινωνία έγινε η μεγαλειότερη θαυμάστρια της Παύλοβας. Το «Παλάς» του Λονδίνου της προσέφερε άπληστα ποσά για να δώσει μερικές παραστάσεις, πράγματι δε η Παύλοβα έδωκε εκεί, μαζί με τον χορευτή της Μιχαήλ Μορζκιν, ένα «Βασιλικό χορό», με μουσική του Γκαλιζόνσκι, που έκανε όλη την κοινωνία του Λονδίνου να συναρπάξει. Ξέω από το ταμείο του θεάτρου για να βοηθήσει.

Την εποχή αυτή, η Παύλοβα έδωσε ένα βράδι δημοσία τον χορευτή της, κατά τη διάρκεια μιας παραστάσεως. Το έπεισόδιο αυτό, άντι να την κίνη άντιπαθή στο κοινόν, την κατέστησε αγνώστως πιο άγαπητή και πιο συμπάθη.

Τον επόμενο χρόνο η Παύλοβα εμφανίστηκε τελευταία φορά στην άγγλική προά στο «Αλφάκτο Κορίτσι» του Κέρτς και του Λέο Ντελντ, και στο «Θάνατο του Κιζάνου», με μουσική του Σαίξ-Σανς και χορογραφία του Μιχαήλ Φοκίν. Στο «Θάνατο του Κιζάνου» η Παύλοβα άναδείχτηκε η μεγαλειότερη καλλιτέχνης του χορού όχι μόνο της εποχής μας, αλλά ίσως όλων των τόπων και όλων των εποχών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το β' και τελευταίον μέρος.

ΣΟΦΗ ΛΟΓΙΣ

Συγχοφώντας μία νύχτα που μάς έγινε, είνε σαν να γιαιτρενιμε άμέσως την αλήθ ής καρδιάς μας.

Βενιάν-Π. Δ.

Βενιάν-Π. Δ.

λησαν τότε να δώξουν την Παύλοβα απ' το θέατρο για τις επαναστατικές ιδέες της. Έπενεθσαν όμως φίλοι και θαυμαστές της και η χορεύτρια έμεινε στο αυτοκρατορικό μπαλέτο. Η σταδιοδρομία της όμως στην Πετρούπολη ήταν πιο δύσκολη. Τρία χρόνια άργότερα, η Παύλοβα έκανε την πρώτη περιοδεία της στην Εδωάτη. Με θίασο που τον άποτελούσαν 12 γυναίκες και 8 άνδρες, έδωκε παραστάσεις στο 'Ελσιγκφορς, στη Στοκχόλμη, στην Κοπεγχάγη, στην Πράγα, στη Βέρνη, στο Βερολίνο. Στη Στοκχόλμη, ιδιαιτέρως, η επιτυχία της υπήρξε καταπληκτική. Μετά την παράστασι, το πλήθος συνώδεψε τη χορεύτρια ως το ξενοδοχείο που έμεινε και εξακολούθησε να τη ζητοκραυγάζει και να την έπαιρμη ως το πρωί σχεδόν!...

Τον επόμενο χρόνο η Παύλοβα, κάμνοντας μία δεύτερη περιοδεία, ξαναπήγε στη Στοκχόλμη. Ο έθνομισμός που προκάλεσε και τη φορά αυτή, έφτασε τα όρια του παραληρήματος. Μία όμως φανατικών θαυμαστών της, έξερνε τα όπλα του άμαξίου της και έσυρε το άμαξι ως το ξενοδοχείο της. Ο βασιλεύς της Σουηδίας πήγε και την παρασημοφόρησε ο ίδιος, με το χέρι του!...

Αργότερα η διάσημη χορεύτρια εγκατέλειψε την αυτοκρατορική σκηνή της Πετρούπολεως, λίγον καιρό πριν συμπληρώσει τα είκοσι χρόνια υπηρεσίας και πάρε συντάξι, δεχθείσα την πρόκλησι του Σεργίου ντε Νιαγκάλεφ, του περιφημου άναμορφωτού και Μακίνα των ρωσικών μπαλέτων—που πέθανε κι' αυτός πριν από τη μεγάλη χορεύτρια. Πήγε λοιπόν στο Παρίσι, όπου επροκάλεσε τον γενικό θαυμασμό, το 1909, στα έργα «Γαζέλα», «Συλφίδες» και «Κλοαίτρας».

Η θριαμβευτική εμφάνισις της Παύλοβας στο Παρίσι ξετρελλάνε κυριολεκτικώς το κοινόν. Μία από τις πρώτες Άγγλιδες άριστοκρατίδες μάλιστα, η λαίδη Άντονιόπορ, την προσκάλεσε στο Λονδίνο, για να χορέψει μπροστά στον βασιλικό και τη βασίλισσα της Άγγλιας. Από τότε η άγγλική άνωτάτη κοινωνία έγινε η μεγαλειότερη θαυμάστρια της Παύλοβας. Το «Παλάς» του Λονδίνου της προσέφερε άπληστα ποσά για να δώσει μερικές παραστάσεις, πράγματι δε η Παύλοβα έδωκε εκεί, μαζί με τον χορευτή της Μιχαήλ Μορζκιν, ένα «Βασιλικό χορό», με μουσική του Γκαλιζόνσκι, που έκανε όλη την κοινωνία του Λονδίνου να συναρπάξει. Ξέω από το ταμείο του θεάτρου για να βοηθήσει.

Την εποχή αυτή, η Παύλοβα έδωσε ένα βράδι δημοσία τον χορευτή της, κατά τη διάρκεια μιας παραστάσεως. Το έπεισόδιο αυτό, άντι να την κίνη άντιπαθή στο κοινόν, την κατέστησε αγνώστως πιο άγαπητή και πιο συμπάθη.

Τον επόμενο χρόνο η Παύλοβα εμφανίστηκε τελευταία φορά στην άγγλική προά στο «Αλφάκτο Κορίτσι» του Κέρτς και του Λέο Ντελντ, και στο «Θάνατο του Κιζάνου», με μουσική του Σαίξ-Σανς και χορογραφία του Μιχαήλ Φοκίν. Στο «Θάνατο του Κιζάνου» η Παύλοβα άναδείχτηκε η μεγαλειότερη καλλιτέχνης του χορού όχι μόνο της εποχής μας, αλλά ίσως όλων των τόπων και όλων των εποχών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το β' και τελευταίον μέρος.

ΣΟΦΗ ΛΟΓΙΣ

Συγχοφώντας μία νύχτα που μάς έγινε, είνε σαν να γιαιτρενιμε άμέσως την αλήθ ής καρδιάς μας.

Βενιάν-Π. Δ.

Βενιάν-Π. Δ.

Βενιάν-Π. Δ.

ΤΟ 1920 αποφάσισα να πάω στις 'Ην. Πολιτείες για να ζητήσω εκεί την τύχη μου παίζοντας στάν κινηματογράφου. Είχα πληρωθεί στο 'Υπο, όπου υπηρετούσα στο σύνταγμα των Σκωτών, απαλλαγείς απ' το στρατό ξαναγύρισα στο θέατρο, όπου είχα παίξει μερικούς μικρούς ρόλους πριν από τον πόλεμο. Δεν ήμουν βέβαιος όμως αν θα εξασκομούν να παίζω στο θέατρο κι' έφυγα, όπως γράφει και παραπάνω, για την 'Αμερική.

Ο Χένρυ Κίγκ, ένας σκηνοθέτης εξαιρετικής αξίας και με μεγάλη φαντασία, μου έδωσε στην 'Αμερική την πρώτη ευκαιρία να δοκιμάσω την τύχη μου. Είχα πάσει δουλειά σ' ένα θέατρο της Νέας 'Υόρκης. Ο Κίγκ με είδε ένα βράδυ να παίζω και με έβλεπε ικανό για τον κινηματογράφο. Με έστειλε λοιπόν στην 'Ιταλία για να παίξω το ρόλο του 'Ιταλού στρατιώτη στην ταινία της Λίλιαν Γκας 'ΕΗ Λευκή 'Αδελφή'.

Άμεσως κατόπιν άρχισα να γυρίζω με μιά άλλη ταινία, τη «Ρομύλα». Μία μέρα όμως ενώ γυρίζα σπίτι, μου έφεραν ένα τηλεγράφημα. Ήταν από τον Σαμουήλ Γκόλντφιν, της «Έρστ-Νάσιοναλ», ο οποίος με καλούσε στο Χόλυγουντ για να μου δώσω τον πρώτο ρόλο στο φιλμ του Φιτζόιτς «Τάριξ».

Το Χόλλυγουντ μου έδειξε τη μεγαλύτερη καλωσύνη. Οι κάτοικοί του είναι οι πιο άξιαίτητοι που υπάρχουν στον κόσμο.

Φυσικά βρίσκονται εκεί κάθε λογής άνθρωποι. 'Επίσης ή διασημότητες γυναίκες καταπληκτον στο Χόλλυγουντ από τα τέσσερα άκρα του κόσμου, τη Βιέννη, το Παρίσι, τα χωριά της 'Ιταλίας, της Γερμανίας, της Σκανδιναβίας και της 'Αγγλίας και από τις 48 αμερικανικές πολιτείες.

Έπαιξα για πρώτη φορά με τη θεατρική βεντέτα Βίκιν Μίξ. 'Η Βίκιν εινε πρώτης τάξεως ιππεύτρια, παρόι με λεπτοφύετοτα σώμα της. Μοιάζει παιδί κι όμως εινε παντρεμένη με τον Τζο Μίξ δέκα χρόνια. Ο σύζυγός της Τζο μου εινε μία μέρα που βγήκαμε κι' οι τρεις μαζί περπατού, το βέβης σοφά λόγια σχετικάς με το γάμο :

— Ποτέ δεν πρέπει να παραιμώλη κανείς τον εαυτό του εντελώς μπρος στη γυναίκα του. Κάνετε στη σύζυγό σας διαρκώς κόπες, σαν να την γνωρίσατε χτές, σαν να φοβάστε μήπως σας εγκαταλείψει αθόρτο για ένα άλλον άνδρα. Χτυπάτε την πόρτα της πριν μπείτε μέσα στο δωμάτιό της. Δίνετε τις πάντα λουλούδια, και φωνάζετε την «άγαπη μου». Έχετε πάντοτε άποψη συμπεριφορά απέναντί της και φροντίζετε και για τα μικρότερα πράγματα που πρέπει να εινε τοιούτοις δέκα χρόνια μικρότερή σας. Κυττάξετε τη Βίκιν! Εινε είκοσι χρόνια μικρότερή μου. Κι' όμως αυτό δεν μιάς έμποδίζει ν' αγαπούμαστε τρελλά.

Η Βίκιν τόν άκουε με προσοχή, γελά χαρούμενα, κοιμάται από το σωματικό μπράτσο του και το σφίγγει τρυφερά...

Επίσης ή χαριτωμένη Λέατριν Τζού, με την οποία πηγαίνο συχνά περπατά με το άλογο, κολυμπά και παίζω τένις, έχει μεγάλη πείρα στο ζήτημα του γάμου. Μία μέρα μοιόωσε κι' αυτή τις βέβης συμβουλές :

— «Μία γυναίκα, μου εινε, πρέπει να παντρεύη, όταν φτάση στην επικήδεινη ηλικία, ή επικίνδυνη ηλικία εινε ή χρυσή εποχή για το γάμο. Τότε ή γυναίκα παύει πει

Η Λέατριν Τζού αγαπά το φάρμα

ΑΠΟ ΤΟ ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Άρθρο του δημοφιλούς ήθοποιού Φόναντ Κόλμαν)

να εινε άβγαλτη και άνευθυνη. Έχει τα μυαλά της τετακτομένα και γίνεται καλή οικονόμος.

Ρώτησα τη χαριτωμένη βεντέτα ποιά εινε ακριβώς αυτή ή ηλικία. Και ή Λέατριν μου απάντησε :

— «Η ηλικία αυτή άρχίζει από τα 24 χρόνια και τελειώνει στα 40! Έκείνο που ενδιαφέρει εινε ότι ή γυναίκα πρέπει να εινε αρκετά ήλικιωμένη στο μυαλό, όταν θα παντρευτή.

Η Λέατριν εινε πανηγυρίσει την προαγωγή της στο βαθμό του άστερος κόβοντας τα μυαλά της και φιλονικώντας την που περιέργη χτενισά που είδα ποτέ στη ζωή μου. Συγχρόνως άγόρασε κι' ένα υποκλιτικό.

Το σκυλί αυτό εινε όμοιο πράγματι, αλλά έχει μιαν άδυναμία: Τον άρσκει να γλύφει το σέβρα... των φίλων της ώραιας βεντέτας. Σαπφόνετα δηλαδή στο πίσω καθίσμα του αυτοκινήτου της, σ' ένα μαξιλάρι που εινε βαμμένο εκεί ειδικώς γι' αυτό, κι' άρχίζει το γλύψιμο... της χρονικής!...

Την πρώτη φορά που κάναμε

Η Μαρία Πρεβόστ και ο σκύλος της

της, όποτε κι' εγώ ό ίδιος φοβόμην. Από τότε λοιπόν ξέρω τι εινε ό θυμός μιας ώραιας γυναίκας, που λατρεύει τα σκυλιά, όταν της τα περιόζουν.

Η Πόλα Νέγκρι εινε μία γοητεία. Η Πόλα εινε μάλλον ένα λουλούδι άνθησκίου. Λατρεύει το διάδασμα και έχει μία θαυμασία βελιδοθήκη. Εινε λίγο αινιγματική, χλωμή, όμορφη, με μεγάλη ψυχική χαρίσματα, και δεν αισθάνεται μεγάλη κλίση στα σπός, που αποτελούν τη μανία όλων των άλλων άστερων του κινηματογράφου.

Μία μέρα, στην έπαινη της Πόλας είχαμε μία φίλη συζήτηση, στην οποία, μεταξύ των άλλων, ήταν και ό Τσάρλι Τσάπλιν.

Από κούβεντα σε κούβεντα, ή συζήτηση ήρθε και στον έρωτα και ή Πόλα Νέγκρι εινε :

— «Όταν μία γυναίκα αγαπά με την καρδιά της, βρίσκειται πράγματι δολιχόλη στη διάθεση του άνδρος. Όταν όμως αγαπά με το μυαλό της, ποτέ κανέναν άνδρα δεν θα γίνη κύριός της.

Και γυρίζοντας προς τον παγερισκόμνο συγγραφέα Άρλεν, ό οποίος μόλις εινε παντρεμένη από έρωτα, πρόσθεσε :

— «Αν ή γυναίκα που πήρε ό Άρλεν τον άγαπά με το μυαλό της, ό έρωτάς της γι' αυτόν δεν θα χρησίμησει περισσότερο από λίγα χρόνια.

Αν όμως τον αγαπά με την καρδιά της, τότε θα βαστάξει μέχρι τάφου.

Η Κόνστανς Τάλλματς εινε μία πεταλούδα, ή οποία λαχνοίεται διό δεν αγαπά τίποτε περισσότερο από τις εύθυμες συγκεντρώσεις καλλιτεχνών.

Εινε επίσης μία από τις λιγοστές γυναίκες του Χόλλυγουντ που δεν την παραζάλευσαν ποτέ ή διαταές και ή φροντίδες για την καλλονή της.

Έχει έν τούτοις επιδεξιότητα τόσο ύπεροχη, όσο και ή Κορίννα Γκρίφιθ. Κι' αυτό το χρωστά μόνο στην τακτική ζωή που κάνει, όταν καθιστά άερα και στην πάντα πρόσχαρη καρδιά της.

Στη δουλειά, όπως και στο γλέντι, εινε άκροφραστή. Την είδα να εργάζεται επί μία όλόκληρη ημέρα, να παίζει τένις μετά το φαγητό και τέλος να έπιμνη να πάμε περπατά σ' ένα βουνό, επάνω στο οποίο ή πήρε κάποιο ντάνσιγκ.

Σκηνόυετα κάθε πρωί στις 6.30, κάνει ένα περπάτο με το άλογο, παίρνει κατόπιν το μαντίο της και άρχίζει άμέσως τη δουλειά στο στούντιο.

Η Φυλλίς Κάβερ, ή Ξανθή γόησσα με τα γαλανά μάτια, εινε επίσης μία από τις γυναίκες του Χόλλυγουντ που τις συναντώ τακτικά έφιπτες σε περπάτο, στο τένις ή σε πικ-νίκ, και που ποτέ δεν πάτησε το πόδι της στο πολυάριθμα 'Ινστιτούτα Καλλονής του Χόλλυγουντ.

Τό θεατρικό και μαγευτικό σώμα της εινε ένα πλήμα όμορφιάς. Τη ρώτησα μία μέρα ποιές ήσαν ή κυριότερες σωματικές άκρίσεις, στις οποίες επιδιόετα, γιατί ξέρω πως όλες σχεδόν ή βασίλισσες της όδώνης εινε φιλάθλεις.

Η Φυλλίς άρχισε τότε να γελά και μου απάντησε ότι τρώει τρεις φορές την ημέρα και ότι αυτό της κάνει μεγάλο καλό. Μου έπροσέθεσε ακόμα ότι πίνει πολύ νερό, ότι κοιμάται όχτώ ώρες το ήμερονύχτιο και ότι παίζει στον ήλιο, μόλις βρεί καρό, σαν τα μικρά παιδιά! Αυτή εινε όλη ή διατά της και τα σπός της...

— Μεγαλειότατε, του λέει ό κυβερνήτης μας, εινε εδώ ό σημαφόρος λίγο στενόχωρα

RONALD COLMAN

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ

Γ.

Με το βασιληά μας Γεώργιο τον Α'.

γέρο Χριστιανό.

Φτάσαμε κατά το μεσημέρι. Ήταν το φθινόπωρο του 1899. Το άπογεμα βγήκα για να κάνω περπάτο στην πόλη μαζί με άλλους συναδέλφους άξιωματικούς. Είχαμε έτοιμο βέβαια με πολιτικά, όπως συμβαίνει πάντα με τους άξιωματικούς που επισκέπτονται Ξένα μέρη. Στο δρόμο συναντήσαμε τυχαίως το βασιλέα μας και τον άναγνωρίσαμε άμέσως. Ήταν άλλοστε τόσο χαρακτηριστική ή φυσιογνωμία του και ή σιλουέτα του, όποτε δεν μπορούσε να κάνει κανείς λάθος. Τον χαιρετήσαμε και κατάλαβε άμέσως πως είχαμε ύπαιχό του, γιατί βέβαια είμας ό ήλιοκαμμένοι ναυτικοί ξεχωρίζαμε μέσα στους Ξανθούς Δανούς. Μας φώναξε λοιπόν άμέσως κοντά του :

— Καλώς όρίσαστε, παιδιά! Πέστε στον κυβερνήτη σας πως αύριο θα έρθω στο πλοίο να σας δω.

Την άλλη μέρα πραγματικώς ήρθε και τον δεχθήκαμε έπισήμως. Έπιδεώρησε όλο το πλοίο και πήγε παντού σ' όλες τις τρίτες, ακολουθούμενος από τον κυβερνήτη, το μακαρίτη Θεοχάρη Θεοχάρη, αντιπλοίαρχο τότε και τον σήμερα γερουσσάτη Πέτρο Γκίνην, πλωτάρχη τότε και ίπταρχο του πλοίου. Όταν πήγε στα μηχανοστάσια τον υποδέχτηκε εκεί ό πρώτος μηχανικός μας, Άγγλος την καταγωγή, από τους πέντε-έξη που ειναν έρθει από ετών από την Άγγλία για να διοργανώσουν το μηχανικό κλάδο του ναυτικού μας. Ο βασιλεύς τον ρώτησε για διάφορες λεπτομέρειες της μηχανής και έξέκρινε δυσκολιόυα να του απαντήσει, γιατί άν και είχε τριάντα χρόνια στην 'Ελλάδα, δεν κατόρθωσε να μάθη τη γλώσσα μας. Το νόστιμο όμως ήταν πως με το να μη βόλκευ εύκαιρία να μιλήν την γλώσσα του την εινε σχεδόν ξεχάσει και αυτή. Ο κυβερνήτης όταν είδε το μηχανικό να τά μετρεύει στις απαντήσεις του και το βασιλέα να δυσανασχετεί, έσπευσε να του εξηγήση τί συνέβαινε. Τότε ό βασιλεύς άρχισε να του μιλά άγγλικά, τη μητρική γλώσσα όλων των βασιλέων και πριγκίπων του κόσμου. Μα και στα έγγλέζικα δεν τά πήγε ό κακομύτης καλύτερα. Τότε ό Γεώργιος γελώντας του λέει :

— Μα έπί τέλους, σε τί γλώσσα μπορεί να συνεννοηθή κανείς μαζί σας ;

— Επής ό βασιλεύς και στο διαμέρισμα όπου κοιμόμαστε είμας ό σημαφόρος. Είμαστε έκει σ' ένα χώρισμα της πλώρης στοιβαγμένοι δεκαοχτώ σημαφόροι. Είχαμε ένα ράφι που βάχαμε τα παπούτσια μας. Έάν δε λογαριάσουμε πως πηγαίναμε σε χορούς και ύποδοχες στα Ξένα μέρη που γυρίζαμε και πως καθένας από μιάς εινε εκτός από τα παπούτσια σουδ φορούσε τ' αλιγώτερο και άλλα τρία ζευγάρια, στο ράφι έκείνο θροσκόντουσαν πάνω από πενήντα ζευγάρια παπούτσια. Μόλις τ' άντίκρισε ό Γεώργιος Ξαφνιασθηκε και εινε σ' έκπληξη με τη λιγάκι Ξενόγυσα προφορά του :

— Παπούτσια! Παπούτσια!

— Μεγαλειότατε, του λέει ό κυβερνήτης μας, εινε εδώ ό σημαφόρος λίγο στενόχωρα

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

και δεν έχουν που άλλο να τά βάλουν.

— Τό ξέρω. Μα μόλις μπής σου κάνει την έντύπωση πως είσαι σε παπουτσόδικο και όχι σε καρό άξιωματικών. Φαίνεται, κύριε κυβερνήτη, πως δεν τους βάλατε τα δύο πόδια σ' ένα παπούτσι εινε γελώντας ό χαριτολόγος έκείνος βασιλεύς.

Έπειτα, μετά την επιδεώρησι των διαμερισμάτων του πλοίου, ανέβηκε στο κατάστρωμα για να επιδεώρηση το πλήρωμα που ήταν πατεταγμένο σε γραμμή. Άφου πέρασε απ' όλους μπροστά στάθηκε στη μέση και εινε :

— Είσατε όλοι εύχαριστήμιοι; Η ύγεια πως πάει; Είστε όλοι καλά; Λαμβάνετε τακτικά ειδήσεις από τις οικογένειές σας ;

Μα απ' όλους τους ναύτες και έπαξιωματικούς του έκανε ιδιαίτερη έντύπωση ένας κοντούλης ήλιοκαμμένος και ψημένος στη θάλασσα δίος, που δεν ήταν δίος-δίος παραπάνω από τρεις πιδάμες. Κάθισε σχεδόν πέντε λεπτά κοντά του και του έπιασε ψιλή κούβεντα. Τον ρωτούσε για την πατρίδα του, για την οικογένειά του και ένα σωρό άλλες λεπτομέρειες. Και ήταν όμοιο να βλέπεις κανείς τον πανύψηλο βασιληά μας και κοντά του σάν ύπογεγραμμένη τον Ζακχάριο έκείνο ναυτικό.

Ύστερα θέλησε να δη και δίους μαζί τους άξιωματικούς, γι' αυτό μιάς παράγγειλε με τον κυβερνήτη να μαζεψούνε στο ίδιο μέρος διαμέρισμά μας. Έκει ό κατενάνιος μας προσέφερε σαμπάνια και ό βασιλεύς σηκώνοντας το ποτήρι του, μιάς εινε :

Ο Βασιλεύς Γεώργιος Α'.

— Χαίρομαι γιατί πίνω εις ύγειάν σας στον τάπο-της γεννήσεώς μου.

Ύστερα από λίγο άφου τσούγκρισε το ποτήρι του με τον κυβερνήτη και όλοι είμας σηκώνοντας τα ποτήρια μας φωνάξαμε «Ϊήτω ό βασιλεύς», πρόσθεσε :

— Είμαι βέβαιος πως εδώ θα μείνουν όλοι εύχαριστήμιοι μαζί σας.

Έπειτα αγά-αγά ό δημοκρατικός έκείνος βασιλεύς άρχισε να άφινι το έπίσημο ύφος και να δίνει οικείο τόνο στην κούβεντα του. Μας ρωτούσε πληροφορίες για τη δεξίωση που κάναμε όταν περάσαμε από το Λίβερπουλ στα μέλη της 'Ελληνικής Κοινότητος και σε μιά στιγμή μιάς εινε χαριτολογώντας :

— Ήσαν ώραιες ή κυρίες στο Λίβερπουλ ; Και ύστερα άμέσως χωρίς να περιμένη άπάντη, πρόσθεσε γελώντας :

— Από ύγεια πιστεύω όλοι να είσθε καλά!

Ύστερα άρχισε να μιάς μιλήν για την Κοπεγχάγη και να μιάς λή πως πιστεύει, ότι θα μείνωμε από τη διαμονή μας εκεί εύχαριστή

μένοι και μιάς δήλωσε πως κατάφερε διά μέσον του προσέξου μας να μπεινόμεν τζάμπα στο «Γίβολ», μόνο με την επίδειξι της ταυτότητός μας.

Τό «Γίβολ» ήταν μία περιοχή ως είδος Ζαπτείου, όπου μέσα εινε διαφόρων ειδών διασκεδάσεις, μουσικές, όρχήστρες, καφενεία, θεατράκια, κούβιες, ρώσικους σιδηροδρόμους και διάφορα άλλα περιέργα και όπου συχνάζε δίος σχεδόν ό κομμός και έκλεκτός κόσμος της πόλεως.

Περαιττον να σας πω πως είμας ό Ρωμηοί, όι κατ' έξοχην τζαμπατζήδες, μείναμε ένθουσιασμένοι μ' αυτή την προσφορά, μάλιστα άφου ό βασίλευς μας, μιάς εινε :

— Έκει θα ήθε πολύ ώραιες κυρίες και θα μου ήπτε εάν θα σας άρέσουν!

Φεύγοντας δε μιάς εινε πως θα Ξανάρθη μία μέρα να επισκεφθή το πλοίο μαζί με τον πατέρα του, το βασιλέα Χριστιανό.

Ο Χριστιανός τότε λεγόταν ό πατέρας της Εδωάκης, γιατί συγγένευε με τους περισσότερους τότε βασιλεύοντας οίκους. Τόν καιρό που είμαστε είμας εκεί, εκτός από το βασιλέα Γεώργιο ήταν στην Κοπεγχάγη φιλοξενούμενος από το Χριστιανό και ό Τσάρος της Ρωσίας.

Τό ίδιο βράδυ πήγαμε στο «Γίβολ» και μείναμε μαγεμένοι με την όμορφιά που ειναν ή Δανέζες. Δώσαμε μεγάλο δίκαιο στο βασιλέα μας. Ψηλές, με ώραια και λυγρά σώματα, με κατάξανθα μαλλιά και ροδοκόκκινα μάγουλα, στο φυσικό βέβαια και όχι βαμμένες σαν τις σημερινές γυναίκες. Καμιά φορά που συλλογίζομαι την εποχή εκείνη, καταριόμαι την τύχη μου που μιάς εινε γράμμα να κάνω ένα τέτοιο ώραίο ταξίδι, όταν ήμουν μονάχα δεκαοχτώ χρονών, σε μία ηλικία που όλα περνάνε από μπροστά σου σαν ύνειρο και που δεν μπορείς ούτε να νιώσης, ούτε ν' απολαύσης τίποτα.

Την άλλη μέρα ό κυβερνήτης μας πήγε στο παλάτι του Χριστιανού και έφερε μαζί με τρεις έστεμμένους, το Χριστιανό, το βασιλέα μας και τον Τσάρο της Ρωσίας. Έκει ό Γεώργιος του έβρισε και την ημέρα που θα επισκεφθή το πλοίο ό πατέρας του. Μα αυτό θα τό περιγράψω σε άλλο σημείωμά μου.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΧΡΕΗ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ο περιήγητος Άγγλος συγγραφέας Κρόλος Φόξ ήταν διάσημος χαρισματικός. Γι' αυτό είχε πάντοτε μεγάλα χρέη.

Μία μέρα που είχε κερδίσει κάποιο σημαντικό ποσό στα χαρτιά, έπέστρεψε στο σπίτι του γεμάτος χαρά, συλλογίζόμενος ότι θα μπορούσε έτσι να Ξεληρώσει ένα μέρος από τα χρέη του. Όταν μπήκε μέσα βόηκε το ράφι του να τον περιμένει. Μόλις τόν είδε, ό Φόξ φώναξε :

— Ξέρω γιατί βόηκαμε άδω, αλλά δυστυχώς, φίλε μου, δεν είμαι άκόμη σε κατάσταση να σε πληρώσω.

— Και γιατί, κύριε Φόξ; εινε ό ράφης. Ξέρω ότι έκτερίσαστε αρκετά χαρμάνια.

— Αλήθεια, εινε ό Φόξ, έκτερίσα. Αλλά τα χαρμάνια αυτά άνηκουν στους δανειστάς μου κι' όχι σε μένα.

— Και δεν είμαι κι' εγώ τάχα ένας από τους δανειστάς σας; εινε ό ράφης, δείχνοντας συγχρόνως ένα χρεωστικό του γραμμάτιο.

— Μάλιστα, αλλά κατά δεύτερον λόγον, άφου έχετε το γραμμάτιο αυτό, Εινε άλλοι, όι όποιοι δεν έχουν καμιά απόδειξη, εκτός του λόγου της τιμής μου, και εινε δικαίο να πληρωθούν κατά προτίμηση.

Τότε ό ράφης έσχισε το γραμμάτιο και εινε :

— 'Ιδού, κύριε Φόξ, ότι κι' εγώ εις μόνην την τιμήν σας έμπιστοίμαι. Είμαι λοιπόν τώρα στην τάξιν των πρώτων δανειστών σας.

Μόλις τό άκουσε αυτό ό Φόξ, εκλήρωσε άμέσως τόν ράφη του.

Τόν άνθρωπο πού αγάπησε ο Θεός...

ΟΙΠΟΝ, τού-
τη τη φορά
δεν ήταν πιά
παράμυθια ού-
τε υπερβολές.
Οι ληστές κά-
ναν τα θαύμα-
τά τους, ως έ-
ξω από το χω-
ριό μας. Νά,
στ' άλλο χω-
ριό, τὸ γειτο-
νικό, δοῦσαν
τὸν π α π ἄ
σφαγμένο σάν
τραγί, καὶ τοῦ
εἶχαν πάρει τὸ

κομπόδεμα πὸν φύλαγε κάτω ἀπὸ
τὸ στρώμα του. Ἀφῆρε πὸν λέ-
γαν ἀκόμα πὸς σκοτώσαν κ' ἔναν
πλοῖσι ἐμποροῦ τῆς ἐπαρχίας, κα-
θὼς γύριζε ἀπ' τὰ κτήματά του,
καθάλα στο μουνάρι του.

Μὰ ἡ γιγιάτῃ δὲν τὰ πίστευε:
«Παραμύθια ἔλεγε, παραμύθια...
Τὰ βγάνουνε τώρα πὸς ἔρχονται ἡ
ἐκλογές...»

ἔλεγε μανιά, ἡ κυρούλα μου, νὰ
δέλτη παντοῦ ἐπὶν δάκτυλό της
πολιτικῆς. Δὲν τῆς τὸ βγαίνει μὲ
τίποτα ἀπὸ τὸ μυαλό.

Σίγουρα ὅμως γιὰ μᾶς εἰδικῶς,
δὲν ὑπῆρχε κανένας φόβος ἀπὸ τὸν
ληστή. Πλοῖσι δὲν εἴμαστε. Συ-
χνά, πέρανε θάνατο καὶ τὸ λάδι
καὶ τὸ ψωμὶ πὸν τρώγαμε. Γιατί ν'
ἀρθεῖν σὲ μᾶς οἱ ληστές; γιὰ νὰ
μᾶς χαιρετήσουν;

Τὸ σπῖτῃ μας, σαράβαλο, ἦταν
ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐτοί να ἔκα-
νε τὴν πόρτα, θὰ ἔφευγε. Γι' αὐ-
τὸ καὶ ἡ μαμάτσα μου δὲν ἀπά-
ρυνε ποτέ. Οἱ ἄλλοι ἄς κλειδώ-
νουν, ἔλεγε, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ χάσω
τίποτα καὶ γελούσε ἡ κακομοῖρα.
Μὰ ἐγὼ, σάν γυρίζα τὸ βράδυ
ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἀρχίζε νὰ σκο-
τεῖν ἡ νύχτα — χεῖμωνας καὶρός — ἡ
ψυχὴ μου, νὰ πὼ τὴν ἀλήθεια, ἔτρεμε
κοιμάτι.

Ἐνα ἀπόγευμα, εἴχαμε σχολάσει
λίγο πῶ ἀργά. Γυρνῶσα μὲ μιά
συμπαθήτριά μου, ἕνα κορίτσι δέκα
χρονῶ σάν κ' ἐμένα, καὶ περνού-
σαμε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, δταν ἔφα-
να ἡ φιλενάδα μου, σταματᾶ κα-
τακίτρινη.

«Πέρα στὰ πουρνάρια, εἶδα ἕ-
ναν ἄνθρωπο, μὸν λέει, σίγουρα θά-
ναι ὁ ληστής... ἔλεγε ἀχτένιστα τὰ
μαλλιά καὶ μακριὰ τὰ γένεια...
Πανα—γία—μου!»

Καὶ τὸ βάλε στὰ πόδια κατὰ τὸ
χωριό.
«Ἐμεῖνα κατὰμονη. Τί νὰ ἔκανα;
Ἐτρεμα δόλοκληρη, μὰ ἐξακολούθη-
σα νὰ περπατῶ, ἐνὶ ἀπὸ μέσα μου
ἔκανα προσευχῆς. Φτάνο τέλος στὸ
σπίτι ἔλεινι. Ἡ γιγιάτῃ μὲ περι-
μενε στὴν πόρτα.

— «Ἀργήσες, μὸν λέει, κ' ἄρχι-
σα νὰ ἀνησυχοῦ. Μὰ τί ἔχεις;
Εἶσαι κατακίτρινη...»

Τότε κ' ἐγὼ τῆς εἶπα τί ἔλεγε
νινεῖ.

— Μπᾶ, ἔκανε, σὰς φάνηκε δι-
τὸν εἶδατε... Ἀκούτε ἀλμυροὺς νὰ
μιλᾶνε γιὰ ληστές καὶ φοβηθήκα-
τε...

Μὲ βάλε νὰ καθίσω κοντὰ στὸ
τῆμα, καὶ μὸ βγάλε ἡ καμμένη, τὰ
παπούτσιά τὰ βρεγμένα. Ἐξῶ φῦ-
σαγε ὁ ἀνεμος δυνατὰ. ἔλεγε ἀρχί-
σει νὰ βρέξη.

Ἐκεῖ πὸν τὰ λέγαμε, ἀκούμε ἔ-
φαρνα κάποιον νὰ χτυπάει μὲ δό-
ναμ τὴν πόρτα. Μοῦ κάηκε ἡ ἀ-

ναπνοή. Καὶ ἡ γιγιάτῃ σάν νὰ τὰ
χάσσε... Ποῖος νὰ ἦταν ἔξω μὲ τέ-
τοιον καιρὸ; «Ὅχι δέβαια βίττιες;
— Ποῖος εἶνε αὐτοῦ, φωνάζει ἡ
μαμάτσα μου, ποῖος εἶνε αὐτοῦ;»
— «Ἀνοιξε γλήγορα, γορή, γιατί
ἀλλοῶς σπάσω τὴ πόρτα! ἀκούστη-
κε μιά χοντρή ἀντίκριση φωνὴ ἀπ'
ἔξω.

— Καλὰ, ἄνθρωπέ μου, καλὰ, θὰ
σ' ἀνοιξω, εἶπε ἡ γιγιάτῃ μου.
Καὶ ἔτρεξε καὶ ἀνοιξε. Δὲν φαι-
νότανε πιά καθόλου νὰ φοβῆται.

Μὲ τὸν ἀνεμο πὸν χώθηκε ὡς τὰ
μέσα, μπῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα ἕνας
ἄντρας ὡς ἐκεῖ ἀπάνω. ἔλεγε μαῦρο
ἡλιοκαμένο πετὰ (ἔμοιαζε σάν γύ-
φτος), μάτια μαύρα πὸν κίττασαν
πέρα-δῶθε σάν τὸν ἀγριοπαντοῦ.
Στὴ μέση γύρω ἕνα ζωνάρι φουγι-
για.

— «Μπᾶ, σὺ εἶσαι; ἔκανε ἡ γι-
γιάτῃ σάν νὰ τὸν γνῶριζε ἀπὸ και-
ρό. Σὺ εἶσαι; Πέρασε μέσα, παιδί
μου. Νά, κεῖ στὸ τῆμα νὰ ἔστα-
θῇ».

— «Ἐξέρεις ποῖος εἰμαι ἐγὼ; φώ-
ναξε ὁ ἄνθρωπος μὲ βραχνιασμένη

φωνή. ἔλεγε ἀσφαινα σκληρό. Πρόσταξε
ἀρχία:

— «Κρύψμε, γορή, ἡ σὰς σκο-
τῶν! καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ
ποῦτῃ του. Κρύψμε ὡς αὐριό τὸ
πρῶτ καὶ ὕστερα φέγγει. Μὰ ἀπό-
ψε μὲ γυροῦνε τὰ ἀποσπύσματα
ἐδῶ κοντὰ...»

— Ἀκούσθη με, εἶπε ἡ μαμά-
τσα. Ἐγὼ θὰ σὲ κρύψω.

Καὶ τράβηξε μπροστὰ καὶ ἀνέβη-
κε μὴν ἀνεμόσκαλα. Τὸν πῆγε σὲ
μιά μικρὴ σοφίττα πὸν βάλαμε, στὶς
ἡμέρες τῆς καλῆς, σιτάρι. Ἐκεῖ τοῦ
ἔστρωσε νὰ κοιμηθῇ. Πῆγε, ἄνοι-
ξε τὴ κασέλα τῆς, κ' ἔβγαλε ἡ γι-
γιάτῃ, καὶ καλλίτερο ἔλεγε. Διόλεξε
τῆς καλὴ μαξιλαροθήκη, τὰ σεντό-
νια πὸν μύριζαν λεβάντα, — μιά φλο-
κοτὴ δολοκίμουρη πὸν κρατοῦσε
γιὰ τοὺς ἔξενους πὸν δὲν μᾶς ἐρ-
χόντουσαν ποτέ.

Ὁ ληστής τᾶξε χαμῖνα καὶ δὲν
πίστευε τὰ μάτια του.

— «Γιὰ μένα εἶνε δια τοῦτα, γε-
ρόντισσα;» ρώτησε μονάχα.

— «Γιὰ σένα, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ»,
τοῦ εἶπε,

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ...

(Ἀνέκδοτο).

Καμπάνες μέσ' στὸ δειλινὸ καθὼς σιγοχτυποῦν,
Στὶς ἐκκλησίαι, στὴ χώρα ἐδῶ δὲν πᾶτε τὴν ψυχὴ μου.
Ἐοῖς μὸν τῆνε παίρνει κ' ἄλλοι τὴν τραβοῦν
Σὲ μιά ἐκκλησίᾳ, πὸν πῆγαναι παιδάκι στὸ νησί μου.

Θυμάμαι, γύρω ἡ λεμονιῆς ἀνθῶν' περιστέρια
Πετούσανε πὸν ὅλο της' κ' οἱ ἄγιοι στὴ σιωπῇ τους.
Κ' οἱ ἄγγελοι μέσ' στὸ λίγο φῶς π' ἀφάνι τ' ἀγιοκέρια
Μαζὺ μὲ μᾶς ἔλεγαν σιγὰ τὴν προσευχὴ τους.

Δὲν ἔξω, μὰ ὁ Χριστὸς ἐκεῖ, μὲ τὸ γερό κεφάλι,
Ἦτανε τότε πῶ καλὸς καὶ ἄς ἐσυμπονοῦσε.
«Ὁ! κ' ἡ καμπάνα, π' ἀκούει νὰ μένῃ ἀγάλη-ἀγάλη,
Ἀπ' ὅλες ὅσες ἔχει ἡ γῆ γλυκύτερα χτυποῦσε...»

† ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

(Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη συλλογὴ τοῦ «Μουσικῆς Φωνῆς»).

φωνή. Τί παιδάκι καὶ ἔξαπλάκι
μου; Εἶμαι ὁ Μαρκογιάννης ποῦ-
χανε βάλει χιλιάδες δραχμῆς τὸ
κεφάλι του... Ἄσε τῆς καλοκαίτης,
γορή. Καὶ μάθε πὸς ἂν μὲ μαρτυ-
ρήσης, ἐσὺ καὶ «αὐτοῦνο» ζοῇ δὲν
ἔχετε!»

Ἐγὼ ἀπὸ τὸν φόβο μου εἶχα ὁ-
λόκληρη παγώσει. Μιλᾶ δὲν ἔβγα-
νε ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— «Καλὰ, κάτσε ἐκεῖ, ἄνθρωπε
τοῦ Θεοῦ, εἶπε ἡ σίττα ἡ μαμάτσα
μου. Μὴν φοβάσαι. Ἐγὼ δὲν προ-
δίδω κανέναν, καὶ δὲν γυροῦν λε-
πτά. Τί νὰ κάνω; Σὲ λίγο θὰ πα-
ραδώσω ψυχὴ στὸ Θεό! Ἄξιζα νὰ
εἶμαι νὰ κρίνω κανέναν. Ἐοῖνα ἄς
σὲ κρίνῃ ὁ Θεός καὶ ἄς συγχωρήσῃ
τ' ἁμαρτήματά σου».

Κύτταξε παράξενα ὁ ληστής τὴν
κυρούλα μου. Τὰ μάτια του ἔφα-
νι ἔλεγε γλυκάνει. «Μπᾶ» εἶπε,
εἶνε καιρὸς τώρα, πὸν πούλησα στὸν
ἔξω—ἀπὸ—δῶς τὴ ψυχὴ μου...»

Ἐξῶ ἔβρεχε δυνατὰ, σάν νύπε-
ρε τὸ νερό μὲ τουλούμα. Μὰ ἔ-
φαρνα σάν ν' ἀκούστηκαν ῥιματα
ἔξω... Τότε, μὲ μᾶς, ὁ ληστής πε-
τάχτηκε ἀπάνω καὶ τὸν πρόσπῳ τοῦ

— Μὰ γιατί ὅλο καὶ μὲ φωνάζεις
«ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ»; Γιὰ ποῖο;
εἶπε πάλι ὁ Μαρκογιάννης καὶ σάν
νὰ χιμωότανε τ' ἀχέει τοῦ.

— «Ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ εἴ-
μαστε, γινῶκα μου, ἁμαρτωλοὶ καὶ
ἀναμάρτητοι, ἀπάντησε ἡ κυρούλα
μου σοδάρ, φτερίζοντας τὰ στροφί-
σκινα.

Σὲ λίγο ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ὁ λη-
στής.

— Ἀχ, ἔκανε, πὸς υιοσκολόνα
οἰλα. Χρονάκια, κυρὰ γενεόνισσα,
πὸν δὲν πλάγιασε τὸ κατακαυμένο
μου κορμὶ πάνω στὸ στρώμα. Αὐτὴ
ἡ μυρωδιὰ τῆς λεβάντας, μὸν θυ-
μίζει τὴν μάννα μου. Γι' οὗτοι κ'
αὐτὴ τὰ παλῶματα λεβάντα.

— Τὴ μάννα σου; ἔχεις μάννα
καὶ τῇ ἀκόμα; ρώτησε ἡ γιγιάτῃ.

— «Ζῇ π' ἀνάθεμά τιν! Ζῇ καὶ
βασίλει» εἶπε ὁ ληστής καὶ στή-
λωσε τὰ μάτια του στὸν τοῖχο σι-
ωπῶντας.

Ῥότερα προσέθετε:
— Τὸ πιστεύεις σὺ γορή, τοῦτο
τὸ πρῶμα πὸν θὰ σοῦ πῶ, πὸς ἐγὼ
γι' αὐτὴν τὴν μάννα κατάντησα ὅ-
πως μὲ βλεῖπεις; Ἡ γυναίκες!...
Ἄκόμα καὶ τὴν ὅδια σου τὴν μάν-

να νὰ φοβάσαι».

— Παιδάκι μου, πὸς εἶνε δυνατὸ
νὰ γέννηκε αὐτὸ πὸν λές;
— Νά, δπως στὸ λέω, γενόντισ-
σα. Καὶ σ' ἄνθρωπο ποτε δὲν τ'
ὄχω πῇ. Μ' ἀπὸψε ἦλε ἡ βρα ν'
ἀνοιξῶ τὴν καρδιά μου. Εἶνε θα-
ρᾶ ἡ ψυχὴ μου. Ἀβῖο ἴσως πέσει
καὶ τοῦτὸ τὸ κεφάλι. Δοῦν θὰ σοῦ
τὰ πῶ ὅλα...

— Πῆς τα, παιδάκι μου, πῆς τα,
τὸ στόμα μου εἶνε τάφος. Ὁ Θεός
μονάχα γάναι μαζὺ σου.

Κ' ὁ ληστής διηγήθηκε μιά πα-
ράξενη ἱστορία. Μᾶς εἶπε πὸς ἀ-
γαποῦσε καὶ σεβόταν τὴ μάννα του
τρελλὰ, καὶ πὸς μιά μέρα τὴν εἶ-
δε μὲ τὸν φίλο τῆς νὰ κλιέται στὸ
χορτάρι. Τὸν ἔπαισε τότε σάν λῆ-
σα, τὸ πῆρε προσβολὴ—προσβολὴ γιὰ
τὴ μνήμη τοῦ πατέρα του πὸνταν
ἄξιος καὶ τιμημένος ἄνθρωπος καὶ
πὸν μόλις εἶχε πεθάνει. Ὁρῶντιμη
λοῦν καὶ ἐκδιζηθῇ. Καὶ μὴν νύ-
χτα παραφύλαξε καὶ σκότωσε τὸ
φίλο τῆς μάννας του, ἐκεῖ πὸν πῆ-
γανε νὰ τὴν δοῇ.

— Ἀπὸ τότε τρέχω στὰ βουνά,
ἀπὸ τότε μέρα καλὴ δὲν εἶδα, λές
κ' εἶνε ἡ κατάρα τῆς, πὸν δὲν μ'
ἀφινε οὔτε στιγμή... Καὶ δπως τὸ
ἕνα φέμμα φέγγει τ' ἄλλο, τὸ ἴδιο
καὶ τὸ ἔγκλημα. Μαζεύτηκαν γύρω
μου κάμποσοι φουγιόκοι, πῆραμε τὰ
βουνά καὶ σάν πεινοῦσαμε, οἰχνό-
μαστε στὰ χωριά.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Μαρκογιάννης καὶ
ἀρχισε νὰ βλαστήμῃ: «Ἀνάθεμά σου
μάννα μ', πὸν μ' ἔκανε, καὶ μὴ
χαρὸς ζοῇ!...»

— «Παιδάκι μου, σόφα καὶ μὴ
βλαστήμῃ! εἶπε ἡ κυρούλα μου.
Μιά μάννα εἶνε πάντα μάννα ὅ,π
καὶ νάκανε. Ὁ Θεός ἴσως νὰ σ'
ἀγαπᾶ πολὺ κ' ἔτσι σὲ βασανίζει».

— Ἀς τες, τίς μοιρολογίες, γε-
ρόντισσα, φωνάζε ἀγρυμνῶς ὁ
Μαρκογιάννης. Μὴ μὲ θυμῶνεις.
Ἐγὼ σὲ τίποτα δὲν πιστεύω. Καὶ
τέτοια ἀγάπη ἄς μοῦ εἶπες.

— Καλὰ, γυνέ μου, δὲν μιλῶ, μὲ
νὸ δ καθῆρας βλεῖται τὴ ζοῇ μὲ τὸ
δικὰ τὸν μάτια. Τώρα, σὺ, κάτσε
ἐδῶ, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς
ἀπ' ὅ,τι ἔχω.

Ἐφαγε ὁ Μαρκογιάννης, ἦπι
κ' ἕνα ποτηράκι κρασί, λέγοντας:
«Καλὴ νυχτὴ, γενεόνισσα...»

Ἐγὼ καθύπνισα στὴ σκαλίτσα καὶ
ἀκούγα.

— Δὲν μοῦ λές, κυρούλα, ρώτη-
σε σὲ λίγο, καὶ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι,
ἐγγονάκι σου εἶνε;

— Νά, τίς μακαρίτισσες τῆς κό-
ρης μου. ἔλεγε κ' ἕναν γυνὸ μὰ σκο-
τώθηκε καὶ πέρα στὴ Μικράσια.
Τοῦτο μόνον μ' ἀπόμεινε στὸν κό-
σμο, καὶ δουλέω γιὰ νὰ τ' ἀνα-
στήσω. Βλέπεις, παιδί μου, πὸς ἡ
ζοῇ ἔχει βάσανα γιὰ βίους.

Ἡ μαμάτσα μου καὶ ὁ Μαρκογι-
άννης καθίστανε ὡς τὰ χαρμάτια νὰ
τὰ λένε. Ὁ Θεός ἔφερε μονάχα τὴ
ἐλπίδα καὶ τὴν νύχτα ἡ διὰ αὐτῆς
ψυχῆς... «Ὁ, τι καὶ νὰ εἶπαν, τὸ βέ-
βαιον εἶνε πὸς τὴν ἑλπίδα μέρα δὲν
ἐφινγε ὁ ληστής. Ἐβινε πάντα
κρυμμένος ἀπάνω στὴ σοφίττα. Ἡ
γιγιάτῃ, πρῶτ-βράδυ, πᾶνεβαζε φαγί-
καὶ τὴν νύχτα κοινοῦνταῖνε ὥρες.
Ἀκούγα μὲς τὸν ἴππο μου τὴ φωνή
τῆς, σάν μονομυρμηχό. ἔλεγε
πᾶναι κ' ἐγὼ νὰ πηγαῖν στὸν σκο-
λεῖο. Δὲν μ' ἀφινε ἡ κυρούλα μου
μὴν τύχη καὶ μοῦ ἔφευγε κανένας
λόγος, σάν λαλοῖ πὸν ἴππο».

Στὸ μεταξύ μύθανε στὸν Μαρκο-
γιάννη γράμματα γιὰ νὰ τοῦ περᾶν ἡ ὄρα.
Δὲν τὸν φοβόμουν πᾶ. Μ' ἔπαινε στὰ γόνατά
του καὶ γὰ, μὲ τὸ δάκτυλό του ἔδεχνα τὸ ἄλ-
φάβητο. Ἐπαίονε τὰ γράμματα μὲ εὐκολία. Σὲ
λίγο ἔμαθα νὰ διαβάζω καλὰ. Διάβαζε ὅλα τ'
ἀναγνωστικά μου βιβλία, καὶ ζητοῦσε καὶ ἄλλα.
Στὸ τέλος ἡ γιγιάτῃ τοῦ ἔδωσε μιά παλιά σύ-
νοψη. Στὴν ἀρχὴ δυσκολεῖτο νὰ τὴν διαβάσῃ,
μὰ ὕστερα δὲν τὴν ἄφινε ἀπὸ τὰ χέρια του.
Ἐπείσε τότε, σὲ συλλογὴ μεγάλη. Τὴν νύχτα
δὲν κοιμότανε. Τὸν ἀκούγαμε νὰ τριγυρίζῃ στὴ
σοφίττα σὺ σὲ κλουβί. Ἐτοί περάσε ὁ χειμῶνας
καὶ ἡ γῆς ἀρχισε νὰ προσινίτῃ.

Ὁ Μαρκογιάννης ἔμενε πάντα κρυμμένος.
Στὴν ὄρη εἶχε ἀλλάξει πολὺ. ἔλεγε ἀδυνατίσει
καὶ τὰ μάτια του δὲν φέγγανε. Ἀπὸ τὸν ἀ-
νοχτὸ φεγγίτη ἔμπαινε ὁ μωμένος ἀέρας. Ἡ
νύχτας ἦταν γλυκῆ καὶ ὅλο προσδοκία. Τ' ἀ-
στέρια λάμπανε στὸν οὐρανό. Ὁ ληστής καθό-
τανε ἀμώλητος γὰ ὥρες. Ἡ γιγιάτῃ δὲν μ'
ἄφινε νὰ τὸν ἀνησυχοῦ.

«Πρέπει νὰ μὲν μοναχός, μοῦ ἔλεγε, ὁ ἄν-
θρωπος πὸν περᾶει μὲ μανία καὶ συλλογῇ.
Ὁ Θεός μονάχα νὰ τὸν βοηθήσῃ. Κ' ἔκανε
τὸν σταυρὸ τῆς.

Μὰ μερὰ ὅμως ἀνέθηκε κυρὰ νὰ τὸν δοῖ.
Καθότανε σταυροπόδι πάνω στὴ στροφίττα. Ἡ
τῆς περᾶσε σὲ τέτοια συλλογὴ πὸν δὲν μ'
ἐννοῶσε σάν ἡμεῖς. Ἦταν γλυκιά, τὰ γένεια
του ἔφινε μακρίνη. Στὸ πρόσωπό του ἔλεγε μιά
παράξενη γλυκιά. Στὰ χέρια του ἔπαιζε ἕνα
κομπολόι. Ἐμοιάζε νάναι διαπορευτικὸς ἄνθρω-
πος ἀπὸ τὸν πῶν ἕνα σοφιστὸ μᾶς εἶχε ρθῇ.
Καὶ ἀλήθεια, νὰ ἦταν ὁ ἴδιος;

Μὰ νύχτα — τὸ φεγγάρι ἔξω φωτίζει μεγά-
λο τὴν ἔσοχ — μιά νύχτα θεομῆ, ἀνοξιάτση,
κεῖ πὸν κοιμόμουν, ἀκούσα τὴν γιγιάτῃ νὰ πετιέ-
ται ἀπὸ τὸν κρεββάτι τῆς καὶ ν' ἀρουρηχάται.
Στάθησα. Κ' ἄκουσα — στὴν ἡσυχία — μιά
φωνὴ ἀντίκριση, σιγανὴ καὶ τραυμένη. Ἡ ἀνε-
βαίνη στὸν οὐρανό. Τὰ λόγια στὴν ἀρχὴ, εἶνε
ἀλήθεια, βγαίνανε κομπασμένα, σάν τὸν ἄν-
θρωπο πὸν ἔχει κλάμει πολὺ. Μὰ ὕστερα πε-
τάσανε, καὶ κλιήσανε σὰ ρυτίδα καθαρή.

Ἦταν τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου πὸν γιὰ πρῶ-
τὴν φορὰ μίσησε μὲ τὸν Θεό.

Ἄκανε τὴν προσευχὴν τοῦ Μαρκογιάννης,
εἶπε ἡ κυρούλα μου καὶ σταυροκλήθηκε.

Πῆγε ἔπειτα μπροστὰ στὶς εἰκόνες καὶ ἔκανε
μιά μεγάλη μετάνοια. «Μεγάλον σου τὸ θαῦμα,
Κύριε».

Ἦτανε περᾶσαν ἀκόμα. Τὸν Μαρκογιάννη
τὸν ἔχαμε πονέσει πολὺ. Ἐμενε πάντα σὲ μᾶς,
καὶ μὸν φράνιονταν σάν νᾶταν ἄνθρωπος διχῶς
μας.

Ἐνα πρῶτ ἦρθε ἔφαρνα ὁ πατὴς τοῦ χωριοῦ
καὶ ζήτησε νὰ δει τὴν κυρούλα μου. Τὸν ἔβαλα
νὰ καθίσῃ στὴ σάλλα καὶ πῆγα νὰ φωνάζω τὴν
γιγιάτῃ πὸν ἔπλενε στὸ ποτάμι.

Ὁ δέσποτας ἦταν γέρος πολὺ. Κάτασπρα ἦ-
ταν τὰ γένεια του καὶ τὰ μαλλιά του. Ὅλοι στὸ
χωριὸ τὸν σεβόντουσαν. Ἐφτασε σὲ λίγο κ' ἡ
μαμάτσα μου, τὸν φίλησε τὸ χέρι καὶ περῶνε
τὸ τί θὰ τῆς πῇ.

Ἡ κυρούλα μου, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά,
εἶχε χλωμάσει. Καὶ γὰ, στὴν πόρτα πὸν ἀκού-
μποῦσα, εἶχα παγώσει. Τότε ἡ γιγιάτῃ ἔπεσε στὰ
γόνατά τοῦ δέσποτα καὶ τοῦ ἐξομολογήθη, πὸς
ἔκρυβε μῆνες τώρα τὸν ληστὴ τὸν Μαρκογιάν-
νη, στὸ σπῖτῃ μᾶς μέσα. Τοῦ εἶπε ἀκόμα πὸς
αὐτὸς εἶχε μετανοήσῃ καὶ μίσησε μὲ τὸν Θεό.

Καὶ στὸ τέλος τὸν ρώτησε:

«Πῆς μου τώρα, πὸν λόγον σου, τί πρέπει νὰ
κάνῃ καὶ αὐτὸς καὶ γὼ; Ἀν πρέπει νὰ παρα-
δοθῇ στὶς ἀρχές, ἐσὺ θὰ τὸ κρίνῃς».

Μὰ ὁ παποῦλης κούνησε τὸ κεφάλι καὶ τῆς
ἀπάντησε:

«Τὸν ἄνθρωπο πὸν ἀγάπησε ὁ Θεός, ὁ ἄν-
θρωπος δὲν ταυμάζει νὰ τὸν κρίνουν. Πῆς του
λοιπὸν, ν' ἀφήνῃ τὸν κόσμο καὶ νὰ πᾶν νὰ γίνῃ
ἀσκητής. Ἐκεῖ στὶς ἐρημιές νὰ μετανοήσῃ νύ-
χτα—μέρα γιὰ τὰ κομμάτια του. Καὶ σὺ, κυρὰ
μου, μεγάλη ἡ χάρι σου σοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, νὰ
σώσης μὴν ψυχὴ. Εὐλόγημένη νᾶσαι!...»

Αὐτὰ εἶπε ὁ γέρο παποῦλης καὶ σηκώθηκε
καὶ ἔφυγε. Ἐμενε μόνῃ ἡ μαμάτσα μου, σα-
τισμένη καὶ ταρκαμένη πολὺ.

Στὸ μεταξύ μύθανε στὸν Μαρκογιάννη
γράμματα γιὰ νὰ τοῦ περᾶν ἡ ὄρα. Δὲν τὸν
φοβόμουν πᾶ. Μ' ἔπαινε στὰ γόνατά του καὶ
γὰ, μὲ τὸ δάκτυλό του ἔδεχνα τὸ ἄλ-

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Πιέρος Τζήνης, γυρίζοντας στη Ζάκυνθο, ύστερ' από μακρινή άπουσία, βλέπει ένα βράδυ στο θέατρο μία άριστοτάτη άρχοντοπούλα. Η γοητευτική όμορφιά της νέας τον συγκινεί βαθιά, αλλά συγχρόνως αισθάνεται ότι είναι η Τζένη, η κόρη του Κόντε Δερβί-θα, του όποιου την οικογένεια χαρίζει πομπάλαιο θάνασιμό μύθος από τη δική του. Όστόσο, μαγεμένος άπ' το κάλλος της Τζένης, δεν ξεκολλάει τα μάτια του από πάνω της, αλλά συγχρόνως αποφασίζει να φύγει την επομένη για το έξωπεντικό, γιατί νοιώθει πως είναι άδύνατο να μη την άγαθήση. Μ' όλα ταύτα, η γοητεία της νέας τον κρατάει στη Ζάκυνθο και το μοιραίο άρχίζει να συντελείται. Ο έρωτας που φουντώνει στην καρδιά του, τον φέρνει σιγά-σιγά κοντά στο λυδάμά του...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Όστόσο, κάπου-κάπου, τοόριχνε κ' αυτή τη ματιά της, σά νάθελε να ιδή άν έξακολουθούσε να την προσέχει. Άλλά η ματιά αυτή ήταν άσπλη κ' άθωα σαν παιδιού...

Όσο ζωηρή και πολυάπλη ήταν η παρέα του Πιέρου —όλο από άρχοντοπούλα της τάξης του, μ' έναν ήλικιωμένο κόντε στη μέση, που οι νέοι τον έκαναν γοστό— τόσο σοβαρά και σιωπηλά καθόνταν τα Δερβιότα. Χαμετούσαν μόνο από μακριά ή από κοντά, άλλαζαν λίγα λόγια με κανένα που πλησίαζε να χαμετηρή, κ' έπειτα πάλι βυθίζονταν στη σιωπή τους. Μαζί με τη Τζένη, ο Πιέρος πρόσχε και τους δικούς της. Οι γυναίκες είχαν πάρα από ένα έσοσε —άμυγδαλωτό γλυκίσμα που τόλεγαν έτσι, γιατί είχε σχήμα S— κ' ό γέρος ένα βέρμουντ. Τό ρουφούσε σιγά-σιγά κοιτάζοντας στο κενό και τα μάτια του —γιατί τάχα;— έπαφναν μιάν άγρια έκφραση. Η κοντέσσα έτρωγε το έσοσε της με μικρές-μικρές δαγκωματιές. Η Τζένη τόκοβε κομματάκια με τα χέρια και τάβαζε ένα-ένα στο στόμα. Κι' ελ' ένα τόσο μικρό στοματάκι, που δεν έδίσταζε καθόλου να τάνοιγη όλο. Ο Πιέρος όμως έκαμε την παρατήρηση πως και μεγάλο να είχε, το ίδιο θα τάνοιγε. Γιατ' ήταν άφελής κ' άνεπιτηδεύτη. Δέ λογάριζε τα νηήματά της, δεν έπαφνε πόες μελετημένες, δεν είχε την παραμικρή φιλαρέσκεια. Δεν ήξερε, θάλεγα, πως ήταν τόσο όμορφη, ούτε ήθελε να δείχνεται περισσότερο. Αυτό φανόταν.

Μά κ' έν' άλλο παρατήρησε ο Πιέρος, που χτές το βράδι, στο θέατρο, του είχε διαφύγει: Οι νέοι την κοιτάζαν μάλλον άδιάφορα, δεν της έκαναν τα γλυκά μάτια. Τη σεβόνταν; τη φοβόνταν; ή την έθροσαν άνεπίδεχτη;... Στο Καζίνο άπέξω καθόνταν κ' άλλα κορίτσια, που κανένα δεν ήταν όμορφο σαν την Τζένη. Αλλά οι νέοι τα κοιτάζαν και τα πρόσχε-χαν πολύ. Τη Δερβιόπουλα καθόλου!

«Δέ θα δίνη θάρρος σε κανένα —συμπέρανε ο Πιέρος— δεν είναι αυτή για κόστε. Θα βασανιστή κανείς πολύ για να την κάνει να τον άγαθήση. Άλλά ή άγάτη της θάνα άληθινή...».

Η μικρή καμπάνα του ρολογιού, που χτυπούσε τα τέταρτα, άφησε δυό νότες γλυκιές και δυνατές. Η ώρα έξημήση. Κι' ό κόντε—Δερβίθα σηκώθηκε. Άμέσως σηκώθηκε κ' η Τζένη. Κι' οι δυό περιμέναν όρθιοι: ως να μαζέψη η κοντέσσα τα πράγματά της που τάχε σκορπάσει έδω κ' εκεί. Έπιτέλους, σηκώθηκε κ' αυτή και ξεκίνησαν όλοι, χαμετάνας δεξιά κ' άριστερά. Η Τζένη πήγαινε μπροστά, άνάμεσα στα τραπέζια. Κι' άξαφνα, γυρίζοντας μία στιγμή να ιδή άν την ακολου-

—Είμαι ετυχής! είπε ό νέος, κάνοντας μία βαθιά ύπόκλιση.

θούσαν οι δικόι της ή άν είχαν σταματήσει σε κανένα φιλικό τραπέζι, έριξε μία γοργή ματιά και στον Πιέρο.

Ε, ή ματιά αυτή τον άναστήαωσε. Τού φάνηκε πως δεν ήταν άπλή, αδιάφορη ή από περιέργεια σαν τις άλλες. Κι' ούτε τόσο άθωα, τόσο παιδική. Έδειχνε πως τον είχε προσέξει πολύ. Κι' ακόμα έμοιαζε μ' άποχαμετισμό και με ύπόσχεσι. Σάν ένα κελιγνήχτω, σάν ένα «δρεβιούρα»...

Μήν έκανε λάθος; Μήν παρεξηγούσε;

Όχι, άδύνατο! Αύτός ήξερε από γυναίκες. Δεν μπορούσε να τον γελάση μία τέτοια ματιά.

Τα Δερβιότα μπήκαν στο στενό όπου περιέμενε το λαντό. Και σε λίγο αυτό ξαναφάνηκε στην πλατεία, διευθυμένο προς την πλατεία Ρούγα, όπου ήταν το Δερβιόκο παλάτι. Τη Τζένη όμως ο Πιέρος δεν μπόρεσε να την ξαναϊδή, γιατί το λαντό τώρα ήταν κλειστό. Άλήθεια λοιπόν, τον είχε κοιτάξει;...

Μά ναί! Άφού το παρατήρησε κ' ένας φίλος άτ' την παρέα, ό Μήης, και μπροστά σ' όλους, του έλεγε:

—Της φάνταζε, μού φαίνεται, της Δερβιόπουλας... Έ, και νάξερε πώς είσαι!...

Και τελείωσε με γέλια.

Ο Πιέρος ταραχτηκε και κοιτάζε το φίλο του σάν περαγμένο. Οι άλλοι το απέδωσαν στην έλθρα κ' ό Τζωρτζής σκούντησε το Μήη κρυφά.

—Με συγχωρείς, ψιθύρισε αύτός κοκκινίζοντας. Έκαμα ίσως γκάφρα, αλλά νόμιζα πως έδύ, που λείπεις όλο τον καιρό από τον τόπο...

—Κι' διαν λείπω, άποκρίθηκε σοβαρά ό Πιέρος, μένω κοντά στον πατέρα μου. Τα οικογενειακά μας τα έρω καλά. Και δεν μού άρέσει καθόλου ν' αναφέρουν μπροστά μου αυτό τόνωμα. Άλλη κούνεντα τώρα!

Και γέλασε. Δεν ήθελε να φανή πως δίνει περισσότερη σημασία τον καιμένο το Μήη που, καθώς έλεγε αύτά, του έρχόταν να τον φιλήση. Γιατί, αλήθεια, αισθανόταν μεγάλη χαρά για τη ματιά εκείνη της Τζένης που την πρόσεξαν κ' άλλοι.

Μά τί λόγο είχε αύτή ή χαρά;... Χτές είχε φοηθεί μιν έρωτευόταν την κόρη του έλθρου του, που του άρεσε τόσο. Μήπως την έρωτευόταν τώρα με τη δεύτερη συνάντηση; Η μήπως την ελ' έρωτευθεί με την πρώτη και δεν το ήξερε;...

—Μόνα, το μετάνοιουσα και πάλι, θα μείνω!

—Έλα, μπράβο!... Ένα μιν' ακόμα, όπως είπαμε;...

—Ναι, ναί!...

—Και τί σ' έκαμε τάχα να το μετανούσης;

—Έξω κ' εγώ;... Σήμε-ρα, σάν περιπατο, μού φάνηκε πολύ όμορφη... ή Ζάκυνθο! Ά, έξέχασα! Είδα και το Δε-σπότη. Τι όμορφη!

Γ'.
Σ' ένα σαλόνι

“Υστερ' από το Φάουστ, ό Ιταλικός θίασος του Δημοκρί-του Θεάτρου άνέβασε Λοι-τ σ' ί. Και για την προεμεία, ό Πιέρος με τους φίλους του φρόντισε νάχη το ίδιο εκείνο ισόγειο θεωρείο που έπεφτε άνα-καρδ στο Δερβίθα. Ήταν άδύ-νατο—συλλογίζεσθε—να μιν πάη κ' ή Τζένη, που είχε να την ιδή από κείνο το βράδυ στο Κα-ζίνο...

Και να τη! Ποιν άνοίξη

ακόμα ή αύλαία, ή Δερβιόπουλα, μ' έν' άχνό τριανταφυλλί φάρμα, ήταν κίδα στη θέση της —στην άκρη-άκρη του θεωρείου, προς τη σκηνή— και με τα μικροσκοπικά λορνιά της, χρυσά και φιλντισένια, κιαλάριζε τη σάλα. Αύλα της ή γριά εκείνη συγγένισσα, που ήταν και την άλλη φορά, κουνένταζε με τη Δερβιόπουλα, καθισμένη στην άλλη άκρη. Και πίσω, ό κόντε Δερβίθα, όρθός, με τη μαύρη του μίγρεα (*) και τα σταχιά του παμαματενίου, κιαλάριζε κ' αύ-τός τάνταχρονά θεωρείο.

Του Πιέρου άπώρη ή Τζένη του φανόταν έξαιρετικά όμορφη. Το πρόσωπό της ήταν σοβαρό, σχεδόν μελαγχολικό—και της πήγαινε τό-σο αύτή ή μελαγχολία!—ένθ' οι κινήματά της έδειχναν κάποια άνη-συχία. Ποτέ δεν την είχε ιδεί έτσι. Κι' ακόμα του φανόταν πως με τα λορνιά της, που τα γύριζε παντού, άπάνω και κάτω, χωρίς να τα στοματά πολύ πονθενά, κάτι ζητούσε νακαλήνη, «Φαντάσου, συλλογίστηκε, να φύγει τώρα για μένα!...». Και γιατί όχι; Η μα-τιά που τον είχε έριξε την τελευταία φορά, δεν ήταν άρκετη για να στηρίξη καθ' έλπίδα;...

Μία στιγμή, τα λορνιά της Τζένης έπεσαν και στο θεωρείο των φίλων. Πέρασαν κ' από τον Πιέρο. Και σταμάτησαν σ' αυτόν. Άλλά λήγας, μόλις. Κι' ή Δερβιόπουλα, σά νακαλήνη εκείνο που έμαρχε να βρή, τα κατέβασε άμέσως και γύρισε το πρόσωπό της προς την αύλαία. Έπειτα πάλι, το ξαναγύρισε προς το θεωρείο και κοιτάζε τον Πιέρο με μάτια γυνιά. Θάλεγες τώρα πως ήθελε να βεβαιωθεί, να ιδή μιν έκανε λάθος. Κι' άφού βεβαιώθηκε πως ήταν αύτός, ό ίδιος, ό άγνωστος που τη χαμετούσε με τους γνωστούς της, γύρισε προς τη συγγένισσα και κάτι της έλεε. Αύτη άφησε τη μητέρα κ' άρχισε να μιλή με την κόρη. Την ίδια στιγμή, ό Ντομμεζίνος σήκωσε τη μα-γάτα του κ' ή άρχήστρα άρχισε την εισαγωγή. Με τις πρώτες νότες, ή Τζένη σήκωσε, ξανα-κοιτάζε τον Πιέρο και γύρισε προς τη σκηνή. Δες κ' είχε τό-ρα άναμνησμένα νάνοίξη ή αύ-λαία...

Ο Πιέρος δεν έπαψε να την παρακολουθή. Καθισμένος πάλι πίσω άτ' τους φίλους του, στο δάφες, μπορούσε να σηκωνή τα μάτια στο θεωρείο του Δερβί-θα, χωρίς να τον βλέπη κανείς. Έπειτα, πώς τον πρόσχε τό-ρα πάλι που άνοίξε κ' ή αύλαία κ' άρχισε ή κοσμογώνηση εκεί-νη όπερα, που οι Ζακυνθιοί δεν θαρόθηναν να την άκούνη έκκοσι χρόνια; Κι' ό Πιέρος δεν άρ-χησε να παρατήρηση πως ή Τζένη δεν είχε όλο το νού της στη Λουτσία και στη Μλό-γει. Κάθε τόσο, τα μάτια της γύριζαν προς τα κάτω και στα-ματούσαν σ' αυτόν. Και χωρίς φάξμο πιά, έλεε μαρκάριε καλά τη θέση του και την έθροισε με το πρώτο. Κι' οι ματιές της ή-ταν γοργές, στιγμιαίες. Θάλεγες πως δεν τον κοιτάζε, παρά για να βεβαιώνεται πως την κοιτά-ζει κ' εκείνος. Αυτό της έφτανε.

Στα διαλείμματα, το παιρνίδι αύτό, που θάταν κάπως επανιδυ-νο, έκανε. Η Τζένη μιλούσε με τους δικούς της ή με το πλατύ θεωρείο χωρίς να κοιτάξη πον-θενά. Άλλ' άμα ξανάνοιγε ή αύ-λαία κ' ό κόσμος προσηλόνόταν στη σκηνή, ξαναγύριζε κείνη να χουφοκοιτάξη τον Πιέρο. Και πάντα γοργά, μία στιγμή μόλις, και πάλι...

Ο νέος ήταν πιά βέβαιος πως τον είχε προσέξει πολύ. Και πως τώρα δεν ήταν μόνο από άπλή άπαρία που τον κοιτάζε, από περιέρ-γεια πώς τάχα νάταν. Την είχε συγκινήσει ή προσοχή του. Είχε διαβάσει στα μάτια του το θαυμασμό του, Κι' ό θαυμασμός του της άρεσε, την κολάεζε. Η άδαφορία εκείνη που έδειχνε στους νέους όλους, την είχε άφήσει. Γι' αυτόν έκανε έξαίρεση. Κι' ίσως για πρώ-τη φορά στη ζωή της...

Κι' έν' άλλο ακόμα, για τον Πιέρο, ήταν βέβαιο: πως δεν ήξερε ακόμα πώς ήταν. Δεν θα τόλμιζε να ρωτήση κανένα. Άλλά μήπως τον ήξεραν κ' οι δικόι της για να της πουν; Νάχε ρωτήσει ξένων, ήταν άδύνατο. Θάρεπε ναμια μπροστά κ' ό Πιέρος, για να τον δείξη και πιά; «Τόν έξερετε αυτόν το νέο; Πώς είναι;» Άλλά τέτοια ερωτήρια δεν της είχε παρουσιαστή ακόμα. Δεν είχαν βοηθή κ' οι δυό σε κανένα φιλικό σπίτι, σε συναναστροφή, σε χορό...

Ελήθηα—συλλογίζεσθε—τώρα ό Πιέρος—δεν θα τύχη ποτέ να την ιδώ σε κανένα σπίτι, να τη γνωρίσει, να της μιλήσει;... Σε σι-ναναστροφή με προσλήσεις, σε χορό ιδιωτικό, είνε κάπως δύσκολο.

(*) Είδος ζακέτας ή ρεδιγκότας, émigré.

Έξωρον την έλθρα μας και φυλάγονται να προσκαλούν Τζιμάους μαζί και Δερβιόπου. Μπορεί όμως να τύχη σε κανένα χορό δημόσιο—π.χ. τα Καρναβάλια, στο χορό του Καζίνο— ή σε κανένα σπίτι άπ' αυτά που δέχονται κόσμο καθεμέρα...

Άλλά τα Καρναβάλια άγοούσαν—Νοέμβρης ήταν ακόμα—κ' ό Πιέρος, ξενητεμένος τόσο καιρό, δεν είχε οικειότητα με πολλά σπί-τια. Στο λιγοστό που πήγαινε, δεν έσούναζαν οι Δερβιόποι. Και την έλπίδα του να γνωρίση κάποτε τη Τζένη και να της μιλήση, την ά-φινε στην τύχη.

Η τύχη όμως δοηθεί πάντα τους έρωτευμένους. Κι' ό Πιέρος τώρα ήταν έρωτευμένος για καλά. Έκανε σάν τρελλός διαν περνού-σαν λίγες ημέρες χωρίς να ιδή τη Τζένη πονθενά. Σε κανένα δεν μι-λούσε γι' αύτην, από φόβο μιν προδόση το μυστικό του. Όταν τη συναντούσε τυχαία στον περίπατο, στο θέατρο, σε κανένα ζαχαροπλα-στείο ή σε κανέν' από τα πολυτελή έμπορικά της Πλατείας Ρούγας, άνέβαινε στον έβδομο ούρανό. Και κάθε άλλο συλλογίζεσταν παρά να γνωρίση στον πατέρα του, στο Παρίσι. Η Τζιμάουα ήταν πολύ χαρού-μενη γι' αύτό. «Μού φαίνεται, έλεγε, πως ό Πιέρος μου θα μείνη να ιδή και τα Καρναβάλια. Η Ζάκυνθο—έπί τέλους!—του άρεσε πολύ».

Μία μέρα—δεν είχε περάσει ό Νοέμβρης—ή Βορτέρανα, μία φ-ραία κοντέσσα με άνοιχτό σπίτι κ' άνοιχτή καρδιά, του έλεε: —Γιατί δεν έρχόσαστε κανέν' άπόγιομα;... Όλος ό κόσμος έρ-χεται στο σπίτι μου. Μην περιμένετε ιδιαίτερη πόσολληση.

«Όλος ό κόσμος», έκτός βέβαια από τους Δερβιόπους. Άλλοιούτκα ή κοντέσσα δεν θα τον προσκα-λούσε. Γι' αυτό χωρίς μεγάλη προθυμία πήγε στο σπίτι της χέτινο τάπαγιομα. Άλλά ή πρώ-τη που είδε στο πρώτο σαλόνι, ήταν ή Δερβιόπουλα, θρονασιμένη σ' έναν καναπέ, να μιλά μ' ένα γέρο-κόντε, που καθόταν δίπλα της σε μία πολυθρόνα!

«Έδώ θάνα και κείνη! — συλλογίστηκε με παλμό.

Κι' άφού τον άφησε ή νοικο-κυρά, για να δεξιώθη κάποιον άλλον, άρχισε να τριγυρίζει.

Τό βορτερέϊο ήταν ένα πα-λατάκι σάν άριστοκρατικότερο όρόνιο της χώρας. Η πισινή του φάπας ήταν στην άκρογαλιά. Κι' από τη μεγάλη του σάλα, με τις πελώριες μετακονόποτες στο βάθος και μ' ένα μεγάλο τη-λεσκόπιο στήμένο στη μέση, φα-νόταν ή θάλασσα ως τα βουνά του Μωρηά. Ο ήλιος, στη δύση του, κοκκινόβαφε τα πανιά μιας φοροβάρας που γύριζε άτ' τα νοιχτά. Και τρία κορίτσια, όρ-δια, με τα καπέλλα, κάιτααν το θέαμα, πίσω άτ' τα τζάμια μιας μετακονόπορας. Στη μέση τους ήταν ή Τζένη. Δεξιά ή Νανά, ή αδερφή του Τζωρτζη του Κερά-λα. Άριστερά, μία ξανθή, που ό Πιέρος δεν την έγνώριζε. Η γνωριμία του όμως με την Νανά του έδινε το δικαίωμα να πλησι-άση...

Όσο έρωτευμένος κ' άν ήταν, ό Πιέρος ήταν κ' άνθρωπος του κόσμου. Δεν τάχα—σε τέτοιες περιστάσεις—σαν άπογο μωθη-ποδι. Και σιγά-σιγά πλησίασε, στάθηκε πίσω άτ' τη Νανά κ' έλεε:

—Άλήθεια, αύτή ή βασίσα είνε σά ζωγραφιά... Γύρισαν προς τη φωνή κ' οι τρεις. Κι' ό Πιέρος είδε πολύ καλά την παραχή της Τζένης διαν άντίκρισε τόσο κοντά της τον άγνω-στο. Άμέσως ξαναγύρισε, αδιάφορη τάχα, προς τη θάλασσα. Δεν έκανε όμως ούτε λέξη άτ' τη συνωμία του με τη Νανά, που άφησε το θέαμα κ' ήταν γνωστήμενη προς αυτόν.

Είπαν τα συνηθμένα—τίποτα περασμένο. Και σε λίγο ό Πιέ-ρος άπομακρύνθηκε, για να πλησιάση, μιάν άλλη φορά όπου είχε ιδεί κάποιον γνωστό. Έπειτα άλλη. Έξακολουθούσε το γύρο του στα σα-λόνια σάν να μιν είχε βρεί ακόμα εκείνο που ζητούσε: μία θέση για να καθήση καλά, ένα πρόσωπο για να μιλήση ευχάριστα. Ήταν βέ-βαιος όμως πως τώρα ή Τζένη τον ήξερε. Ήταν δυνατό να μη ρώ-τησε τη Νανά πώς ήταν αύτός που τίς είχε πλησιάσει;...

Και τί έλεε μέσα της άμ' άκουσε τόνωμά του. «Οι έστε και κεί-νος την πρώτη φορά που την είδε και τού την είπαν «αγαρημένο μαρτί;» Κανένα επί κρύμα!; ή αυτός δεν είνε για μένα;»...

Ε, λοιπόν όχι! Φαίνεται πως ή Δερβιόπουλα δεν είχε ούτε ιδέα της έλθρας, που χώριζε τις δυό οικογένειες. Η τολμήαση πως δεν τό θεωρούσε τόσο σπουδαίο έμπόδιο... Γιατί δεν πέρασε ούτ' ένα τέ-ταρτο της ώρας και, στο σαλόνάκι ότου κουνένταζε με μία ήλικια-

Μιλούσαν πιά άνετα τώρα, παρά σάν στεκόντουσαν κ' οι δυό όρθιοι.

Ο ΑΘΕΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ο καινούργιος μας γείτονας, του άντικρυ-
νου Ισογείου, με τις τρεις φτωχικές καμαρού-
λες, δεν είχε, για τη γειτονιά, ούτε όνομα,
ούτε πατρίδα, ούτε ελπίδα. Ήταν ο "Α-
θεός".

Να ο "Αθεός... Περνάει ο "Αθεός...
Όταν μιλούσαν για όλους τους άλλους γει-
τόνους, όταν δεν τους έλεγαν με το όνομά
τους, έλεγαν: "Ο μπακάλης, ο μανάβης, ο έμ-
πορέας, ο δάσκαλος, ο γιατρός, ο σπετσέρης."
Όταν έλεγαν: ο "Αθεός", έννοιασαν τον και-
νούργιο γείτονα του Ισογείου. Ήταν ένας με-
σόκοπος, κοντός, πενηντάρης, με ύψος άρχον-
τοξεπειμένου, ντυμένος πάντα με τα ίδια φλι-
δερά ρούχα, μια κιτρινωμένη ρεντιγκότα, που
γυάλιζε στην πλάτη του ο σά καθρέφτης, ένα
σκληρό καπέλλο, φαγωμένο και ξεφτισμένο στις
άκρες, και με μια ξεθορασμένη διπρόελλα της
βροχής στο χέρι, που την βατούσε με ύλους
τους καρφούς και που του χρησίμευε περισσό-
τερο για μιστοτόν, παρά για διπρόελλα.
Περπατούσε πάντα σκυφτός και συλλογι-
σμένος, δε σήκωνε ποτέ τα μάτια του να
κιντήσει άνθρωπο και ήτανε πάντα χλω-
μός—μια κερένια, γυαλιστερή λωμάδα—
σαν άνθρωπος, που σηκώθηκε από βαρεία άρ-
ρώστια ή ήτανε έτοιμος να πέση τώρα άρ-
ρώστος στο κρεβάτι και να μη σηκωθεί.
Έφευγε το πρωί απ' το σπίτι του και γύ-
ριζε το βράδυ—που περνούσε όλη του την
ημέρα κανένας δεν ήξερε—και πάντα τον
περίμενε στο παράθυρό να γυρίσει μια ήλι-
κωμένη, άσκητη γυναίκα, κιτρινωπά κί-
αδινάτη κι αυτή, που έλεγαν πως ήταν ά-
δερχή του.

Μολονότι ήμουνα μικρός τότε και δεν
ήξερα καλά-καλά τι θα πη "αθεός", δεν

μήνη κυρία, είδε να μπαίνουν ή Νανά κι ή
Τζέννη μαζί. Το κατάλαβε πως αυτόν έγω-
ρευαν. Και κούδοντας σχεδόν απότομα την
κουβέντα με την κυρία, γύρισε στη Νανά
και τη ρώτησε:

—Διασκέδαζετε;
—Πολύ, του αποκρίθηκε. 'Η κυρία 'Ε-
λίζα δεν τραγουδούσε ώραία;
—Θαμσιό! Βάζει κάτω και τη Μπό-
νεϊ...

—'Α, άχι, έκαιμε τότε ή Τζέννη κοιτά-
ζοντας τη Νανά. (κι ήταν ή πρώτη φορά
που άκουγε ο Πιέρος τη φωνή της φωνή
καθαρή, κρυστάλλινη, τόσο γλυκειά!) που
φαίνεται πως ή Μπόνεϊ είνε άφταστη.

—Νά σάς συστήσω, ελπε γελώντας ή
Νανά, και να συζητήσετε. 'Η κοντεσσίνα
Τζέννη Δεδρίδα... ο κύριος Πιέρος Τζέμας.

—Είμαι εύτυχος, ελπε ο νέος με βα-
θεία υπόκληση (ή Τζέννη υποκλήθηκε λίγο) και
δεν έχω αντίρρηση. Ήταν υπερβολή εκείνου που
είπα για την κυρία 'Ελίζα, που κι αυτή όμως
έχει τέχνη και φωνή.

—'Η Τζέννη χαμογέλασε χωρίς ν' άπαντήσει.
'Η Νανά ελπε:

—Τι γοήγορα που συμφωνήσατε!... 'Εγώ
ένόμισα πως θα γινόσαστε από δυο χωριά, δ-
πως γίνονται οι Ζωυβάνοι αυτό τον καιρό για
τη Μπόνεϊ.

—Ναι, ελπε ο Πιέρος. Έχει πολύ φανα-
τικούς θιασώτες κι όποιος πη το παραμικρό έ-
ναντίον της, είναι έχθρος τους. Μήπως σ' α-
υτούς τους φανατικούς άντρες και ή κοντεσσίνα;
—Δεν ξέρω, αποκρίθηκε ή Τζέννη, μα μου
φαίνεται πως ή Μπόνεϊ είναι το τέλειο. Είδα
κι άλλες μεγάλες, κι έδω και στην 'Ιταλία.
Μα σαν τη Μπόνεϊ καμμία! ('Ακολουθεί)

μπορούσε να χωρέση το μικρό μου πως ένας
άνθρωπος, με τέτοια χάλια, μπορούσε να είνε
άθεος. Ήταν άθεος τον φανταζόμουν άνθρωπο
δυνατό, γερό, περήφανο, με το κεφάλι σκυ-
μένο πάντα ψηλά και, προ πάντων, καλοντυ-
μένο και καλοστεκούμενο. Τι διάβολο! Για ν'
ἀρνιέται κανείς το Θεό και να τον περιφρονή,
συλλογίζομαι, πως πρέπει να είνε κάτι τι στον
κόσμο. Δεν μπορούσα να καταλάβω πως ένας
κακομοίρης, ένας ζητιάνος, ένας άρρωστιάρας,
που κάθε στιγμή περιμένει να τον σπλaxνι-
σθή ο Θεός και να τον βοηθήσει, μπορεί να
είνε άθεος. Κι' ακόμα περισσότερο δεν υπο-
ρούσα να το πιστέψω για τον καινούργιο μας
γείτονα. Τον κίτταξα και τον ξανακίτταξα,
καθώς περνούσε, μα δεν εύρισα άπ'αυτο
τίποτα, που να τον κάνει να μοιάζει με άθεο.
Δεν ήξερα κι' εγώ τι έπρεπε να πη άπάντο του
για να φαίνεται άθεος, αλλά, όπως ήταν, δε
μου γέμισε καθόλου το μάτι για άθεος. Φαί-

Ο κ. Παύλος Νιρβάνας.
(Σκίτσος του ζωγράφου κ. Βικάτου).

νεται να έχω καλύτερη ή χειρότερη ιδέα για
τους άθεους.

—Μα πούσας ελπε, ρε παιδιά, πως είνε
άθεος; ρωτούσα κάποτε τα παιδιά της γειτο-
νιάς.

—'Αθεός είνε... μου λέγανε. Το ξέρει ο
δός ο κόσμος...

Και άλλαζαν κουβέντα.

—'Η γυναικούλες της γειτονιάς, στις πόρτες
των αλογούρων, όταν τόν βλέπανε να περνά,
σαλεύσανε τα κεφάλια τους.

—Τι ψυχή θα παραδόση στο Θεό ο "Α-
θεός; Σαράντα μέρες θα ξεμυχήσει και δε θα
μπορή να βγή ή ψυχή του!

Και κάνανε το σταυρό τους, για να ξεκο-
λαστούν, που τον έβλεπε να τον καταλάβει.
Μια μέρα άκουσα και το μπακάλη της γει-
τονιάς να λέη στο παιδί του μαγαζιού:

—Σ' αυτόν τον "Αθεό, άμα ξαναβρω να
φωνήσει να μην του ξαναδώσης βρεσέ. Άπ'ος
βρέ; Νά πληρώση πρώτα αυτά, που μας
χωστώνει. Και δε μας χωστώνει και λίγα.
Τριανταεφτά δραχμές άνεθάρηκε με τα σημε-
ρινά.

Και άνοιξε το τερνίτι του, για να τον χω-
σώη τις έλπες, που είχε πάρει εκείνη τη σπιν-
μή. Το μάτι μου έπεσε άδελά άπάντο στη με-
ρίδα του. Δεν είχε κανένα όνομα. Στην άρχή
του κατεβατό έγραφε: «Ο "Αθεός» δούνας».

—Μα δεν έχει όνομα αυτός ο άνθρωπος;
—'Α, άνοιξε το τερνίτι του, για να τον χω-
σώη τις έλπες, που είχε πάρει εκείνη τη σπιν-
μή. Το μάτι μου έπεσε άδελά άπάντο στη με-
ρίδα του. Δεν είχε κανένα όνομα. Στην άρχή
του κατεβατό έγραφε: «Ο "Αθεός» δούνας».

—Τι όνομα να πη, παιδί μου; μου ελπε
ο μπακάλης. "Ενας άνθρωπος, που δεν έχει Θεό,
δεν έχει ούτε όνομα. Ξεδαρτίστηκε ο καταρα-
μένος, που άπομονώχός του να είνε...

—Όλοι, τέλος πάντων, τον ήξεραν για άθεο
και κανένας δεν ήξερε να πη πως και γιατί
ήταν άθεος.

Μια μέρα τα παιδιά της γειτονιάς τον
έχαν πάρει με τις πέτρες.

—Αι, αι! 'Ο "Αθεός! Βάρητε τον, ρε
παιδιά. 'Ο "Αθεός!...

Μπήκανε στη μέση μερικοί καλοί άν-
θρωποι και τόν γλίτωσαν. «'Ας δώση λό-
γο στο Θεό...» έλεγαν. "Επειτα σταθήκαν
μπροστά στο καρενεδάκι της γειτονιάς κι'
άρχισαν τη συζήτηση. Ζύγισαν ν' άκούσω.
"Ενας ήλπιζόμηνος άνθρωπος, αυτός που
είχε δώσει πρώτος τα παιδιά, με τη μαγ-
κούρα του, έλεγε στους άλλους:

—Και, έπιτέλους, κυρία, πούσας μας το
θεβαιώνει, πως είνε άθεος ο άνθρωπος;
Ελπε σε κανένα τίποτε; Μήπως ποτέ;
Αυτός δε βγάβει τομουνδία από το στόμα
του. Ούτε ζυγώνει κανέναν. "Επειδή, λοι-
πόν, ο άνθρωπος δεν έφερε γαλοπούλα και
κουραμπιές στο σπίτι του, τα Χριστού-
γεννα και "Αη—Βασίλη, και έπειδή έκλει-
σε από νωρίς τα παράθυρά του κι' έσβη-
σε τη λάμπα του να κοιμηθή, θα πη πως
είνε άθεος; Και δε ρωτάτε, αν είχε ο άν-
θρωπος να φωνήσει κι' αυτός, οά χρησι-
μικός, ήμερες που ήτανε; Και που το ξέ-
ρετε, αν, σβίνοντας τη λάμπα του, δεν
έπεσε να κοιμηθή νησιώτικος, αυτός κι' ή
γορή του ή άδερχή, χρονιάς μέρες;

Τι αυτό, λοιπόν, είνε άθεος ο άνθρωπος;
Δεν του φτάνει ή φτώχεια του κι' ή κα-
κομοιρία του; Έπρεπε να του κολλήσουν
και το κοτσούρι πως είνε άθεος;

Κανένας όμως δεν ήθελε να πιστέψη
πως ο άνθρωπος, που του είχε βγή το ό-
νομα, δεν ήταν άθεος. 'Η γειτονιά χρει-
αζόταν, φαίνεται, έναν άθεο, και, άπό
τόν βρήκε, δεν έννοούσε να τον κάνει
άθεο.

Κάθηκε, όμως, μόνος του. Το άλλο πρωί το
σπίτι του είχε άδειάσει. Κανένας δεν ήξερε,
που μετακόμισε και που πήγε. 'Η γυναικούλες
της γειτονιάς έλεγαν πως τον πήρε και τον
σκότωσε ο Σατανάς.

—Τόν έβλεπε στο τσουβάλι ο Τρισκατάρα-
τος. Θέλει και ρούμη;

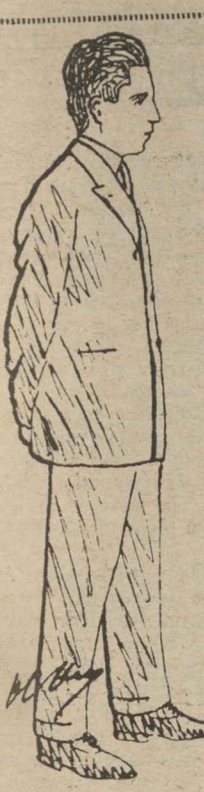
—'Υστερ' από χρόνια, ένας συμπαθητής μου,
παιδί της παλιάς γειτονιάς, μου έξηγησε το
μυστήριο του άθεου.

—'Ας μη μας έδιωχνε ο γρουσουζής, όταν
πήγαμε να του πούμε τα κάλλαντα, να μην
τόν βγάλαμε άθεο.

—'Ετσι ένας φτωχός και δυστυχισμένος χρι-
στιανός έγινε άθεος, χωρίς να το καταλάβει.
Και όμως δεν έμοιαζε καθόλου για άθεο.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ποιητής Κ. Κα-
ρυωτάκης.
(Απόσκιτσομα).

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΛΥΟ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΥΛΟΥΡΗ

Β'.
Θα ήξερε, δέ-
βαια, και από άλ-
λα γράμματα του
Καρυωτάκη ή Που-
λπούρη, πόσο ή
ζωή του άγαπημέ-
νου της στην Πρέ-
βεζα, λίγο πριν εκ-
τελέσει το τραγικό
του διάστημα, είχε
γίνει φοβερή, άνε-
πφόρη. Για το του-
το και δε θα ξα-
φνίστηκαν όσο ξα-
φνίστηκαν οι άλ-
λοι, οι συγγενείς
και οι φίλοι του,
και οι στενότεροι
άδελφοί, όταν μια
μέρα του Αυγού-
στου του 1929, δι-
άβασε στις έφημε-
ριδες ή άκουσε την
ειδηση, ότι ο Κα-
ρυωτάκης είχε αλ-
τοκτονήσει. Άσφα-
λώς κάτι μέσα της
θα της έλεγε πως
δεν ήταν άβηθρο,
πως ήταν μάλλον
πολύ πιθανό, τέ-
τοια λύση, τραγική

μα και όριστική να δώση ο Καρυωτάκης στο
ψυχικό του, στην άποψή του και στο μαρμα-
ριό που του είχαν φραγματώσει πειά δια την
ύπαρξή του. Το μαρμαριό του αυτόν, και την
άποψή του, ίσως, να τον γατρώνη με το
πό ριζικό μέσο, τον θάνατο, θα τον έννοιωσε
άποράνερα ή Πολυδούρη και στο γράμμα που
δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο, γράμ-
μα που της είχε στείλει ο Καρυωτάκης από
την Πρέβεζα, λίγες μέρες πριν σκοτωθεί, αλ-
λά και σ' άλλα που είνε πολύ πιθανό να της
έστειλε και που δε θα διαφεραν σημαντικά
από τα παρακάτω, τα στέλμένα από την Πρέ-
βεζα και αυτά, ένα μήνα πριν από το μοι-
ραίο, στον έαδερφό του κ. Θ. Καρυωτάκη. Εί-
νε γράμματα που ή σαρκαστική τους εironia
μας κάνει να νοιώσουμε δια την άπόγνωση,
δια την άσφαξία από την όποιαν είχε κατα-
ληφθεί ο Καρυωτάκης; μέση στην νηνιχρη, ά-
φρονη πληχτική και μονότονη έπαρση της πό-
λης.

Άγαπητέ Θόδωρε,
'Απόψε το βελούδο ήθελε σημασιολογέ-
ται. Μέγας θόρυβος μέσα στη Νομαρχία, ο-
ταν το είδαμε. 'Ο κ. Α. Γραμματέας έση-
γαν δάδε κείθε άνησυχος. Ποιος είνε μέ-
σα; ο κ. Νομαρχίας, ο Γεν. Διοικητής ή άλ-
λη προσωπικότητες; Έπιτέλους τώρα έξηκρι-
ώθη, ότι του πλείον επέδαινε ο Σεβασμι-
ώτατος 'Ιωαννίνων (την εύχή του νάχης).
Και τότε έπέσαμε πάλι στη νάρκη μας.

Αλλά είνε τα νεώτερα της Πρεβέζης.
"Αλλη είδησις, ή όποια έλπίζω να σ' ένδι-
αφέρει έξ ίσου, είνε ότι προχθές ο κ. Πρω-
τοδικής άπήγαγε τη μερίδα που του έφεραν
στο ξενοδοχείο, έπειδή την ήθε έλληνή, άρ-
ού την έτύλιξε πρώτα σ' ένα καθαρό χαρτί. Την
έξόνισε στην 'Αστυνομία, την έφερε πάλι,
την ξεδίπλωσε, την έβαλε στο πιάτο του και
την έφαγε.

Έτερον οδόν. 'Ηρθε ή ώρα επτά και
πρέπει να πάω να εγκατασταθώ στο καρε-
νείο. Έλπίζω να είμαι μόνος. 'Ο νομαρχών
εισηγητής (τυφλός) και ο Διοικητής της
Νομαρχίας (χολός) μοιάναν τη σχετική
πρώτη επίθεσι για παρία, άλλ' άπεκροσθήθη-
σαν άναδέστατα και έκτισε δεν επανήλθεν.

Έν τούτοις είνε καλότατοι άνθρωποι κι' αλ-
τοί και όλοι οι άλλοι φουκαράδες που στε-
γάζονται στο ίδιο με μένα άσυλο.

Νά τώρα κι' έν' άπόσπασμα από άλλο γράμ-
μα του Καρυωτάκη προς τον ίδιο:

...Σπάζω το κεφάλι μου για να ερω-
τώ τρίτο γένο της Πρεβέζης, αλλά ξέρεις, τε-
λευταίος ή κίνησης της μεγαλοπόλεως έχει
άποσπασμα κοπάσει. Μόνο, τώρα και κάμ-
ποτες μέρες, έχουμε μόνονη στο καρενείο

της παραλίας, από δύο όργανα, δηλ. ένα σαν-
τούρι και το φωνητικό όργανο ενός Σμου-
ριού. Γραφικώτατα κοινόν καθέται στις κα-
ρέκλες, ροφώντας άπολαυστικά τοιτσιμπόρα.
Γύρω ένα τέχος τσαμπάζηδων. Και μέσα
στις βάρκες γλυκιάται παρθένες, κόραι α-
λιών, ύσταται φορείς του ρωμαντισμού, λι-
κνίζονται παθητικώτατα υπό τους κλαυθμη-
ρισμούς των άμαρνανδων...

Ο σαρκασμός ξεχειλίζει από παντού, από
κάθε φράσι, από κάθε λέξη. Μα είνε ένας σαρ-
κασμός, κάτω από τον όποιον, όπως και στα
σατυρικά του ποιήματα, άσθανόμαστε όλο το
σπάρμαγμα του Καρυωτάκη, όλο το κάλλος της
λύσεως και της άπελπισίας, όλα τα ξεφωρητά
μας όδυνης φτασμένης στο μη περαιτέρω και
που μόλις κατορθώνει να την συγκρατήσει, με-
ταβάλλοντάς την σε σατίες εironias, που τρυ-
πούν, δαγκώνουν, καίν. Είνε ή ίδια καυστι-
κή εironia που βρίσκουμε και στο περίφημο
ποίημά του «Πρέβεζα» που θα τύγραφε την
ίδια, άπάντο-κίτο, έποχή, και που θα το γνώ-
ριζε ίσως, πολύ πριν δημοσιευτεί (δημοσιεύτη-
κε πρώτη φορά το 1930, στην «Ν. Έστία») ή
Πολυδούρη:

Θάνατος είνε ή κάργιες που χτυπιούνται
στούς μαύρους τοίχους και στα κεραμίδια,
θάνατος ή γυναικες, που αγαπιούνται
καθώς να καθαρίζαν κρεμμύδια.
Βάσις, Φουρνά, Έξηκονταρχία Πρεβέζης.
Την Κυριακή θ' άκούσουμε τη μπάντα.

Έπληρα ένα διελίριο Τραπεζής,
Πρώτη κατάθεσις, δαρχαία τράντα.
Περπατώντας άδρά στην προκυμαία,
«Υπάρχω;» λές, κι' ύστερα «δεν υπάρχεις!»
Ίσως έρχεται ο κύριος Νομαρχίας.

Ο θάνατος του Καρυωτάκη και ο τόσο μά-
λοτα αινιγματικός και τραγικός, ήταν ένα δεινό
πλήγμα για την σοβαρά ήδη κλονισμένη ύγεια
της Πολυδούρης. Μα και ψυχικά της έστράωσε.
Έχανε τόν άνθρωπο που περισσότερο από κά-
θε άλλον, ίσως, είχε αγατήσει στον κόσμο, και
που έννοιωσε ότι τόν όμοιο του θα ήταν άδύνα-
τον να βρή, όχι μόνον γιατί όσοι έμπνουν μια
σοβαρή άγάπη, για εκείνους όποιους τούς υπο-
μένουν, και άσημαντο άκόμη, είνε πάντα μια
ειδική, μα και γιατί πραγματικά μοναδικός
για την Πολυδούρη (όπως και για όλους όσους
τόν έν γνώσαν) ήταν ο Καρυωτάκης. Το ότι
άληθινά και δυνατά τον αγαπούσε, το βλέπου-
με και στην πρώτη συλλογή της, τις «Γριλ-
λιες που Σβίνουν», που γράφτηκε και δημοσιεύ-
τηκε, όσο άκόμη ζούσε ο Καρυωτάκης. Πώς
μπορεί ν' άμφιβάλλη για τη δύναμη που αλ-
σθηματος της Πολυδούρης, όταν διαβάσει και
μόνο τους θαυμάσιους αυτούς στίχους; Μόνο
γιατί με κράτησες στα χέρια σου
μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα.

Τα όμοια αυτά έβλησαν το ενδιαφέρον ο-
λου του φιλολογικού κόσμου για την Πολυδού-
ρη. Ποιητά, συγγραφείς, νέοι ώδους, την έπι-
σκέφθηκαν, της πήγαν λουλούδια, της έέφερα-
σαν με τα θερμότερα λόγια τόν θαυμασμό
τους. Στο τέλος μιας εορτής της «Λέσχης Καλ-
ήτεχνων» («Ατελές»), ή κ. Ειρήνη Δημητριά-
δοπούλου ελπε μερικά λόγια για το έργο της
Πολυδούρης και κατόπιν, (άπό τον φημιονομει-
κό έλπιση ή έξοχισσα, για να μη... διασπορευ-
θ... φιλότεχνος κόσμος) πουλήσαν αντίτυπα
της συλλογής της «'Ηχώ στο Χάος».

Όι, αυτά όμως ήταν ένεργειες που γι-
νόταν πολύ άργά, άνθη με τα όποια έρω-
νοσαν ο τάφος μιας πεθαμένης. 'Η δυστυ-
χημένη ποιήτρια χαροπαύε. Και όταν, χωρίς
αίτη εύγενική χειρονομία μιας πλούσιας, Αθη-
ναίας, μεταφέρθηκε στην κλινική Καρυωτά-
κη και έξασφαλίστηκε για πάντα ή νοσηλεία
της, δεν της έμειναν πλέον, στερνή, τραγική
εironia της Μοίρας, παρά λίγες μέρες ζωής.

Βυθισμένη στον παραπάνω λήθαργο, δε μι-
λούσε πια, δεν έσάλανε, και μόνο ή βαρεία,
λαχανιασμένη της άνατολή άναστήκανε το αρ-
θρικό της στήθος, και μόνον κάποιον-κάποιον
άνοικοκλήσαν τα μάτια της, τα όμοια, μεγάλα
της μάτια, που είχαν άπεναντί τόσο λαίμαρ-
γα, μα και τόσο λίγο καιρό, τις άποσπεί τις
ζωής...

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Μόνο γιατί μ' άγάπησες, γεννήθηκα...

Μα ή δεύτερη συλλογή της, ή «'Ηχώ στο
Χάος», που τα περισσότερα ποιήματά της γρά-
φθηκαν μετά τόν θάνατο του Καρυωτάκη, και
ή όποια δημοσιεύτηκε μετά πειά ή Πολυδούρη
βρισκόταν στη «Σωτηρία», δείχνουν άκόμη πε-
ρισσότερο, πόση ήταν ή άγάπη της για τόν
ποιητή των «Ελεγείων και Σατυρών» του. Η συλ-
λογή αυτή είνε μια μονωδία του έρωτικού πά-
θους, γεμάτη από την δολιζόντανη παρουσία
ένος άγαπημένου νεκρού:

Καλέ μου, όλα γυρεύουνε
γλυκά να με κοιμήσουν
και να μου πουν πως έσβουσε
για πάντα από τη γή.

Μα όλα χωρίς να θέλουνε,
σένα θα μου θυμίσουν,
κι' άνδρα θα μου κάνουνε
τη νοσταλγία, πληγή.

Όσοις ή κατάστασις της Πολυδούρης όλο
και χειρότερε. Κατά τα τέλη του 1929 οι
συγγενείς της άναγκάστηκαν να την μεταφέ-
ρουν στη «Σωτηρία». Ήταν το γνωστό αυτό
άσυλο-νοσοκομείο, το κατάλληλο για να γι-
ατρωνή, για να δώση και βασικές έλπίδες πως
μπορούσε να παρατείνη άν όχι και να σώση
την ζωή της, ή πληγωμένη ποιήτρια; Ίσως
«αί, αν βοηθούσε το γιάτρομά της και ή ίδια
ή άσθενής. Μα ή Πολυδούρη φαίνεται πως
δε φυλάχτηκε καθόλου, πως δεν έδειξε καμ-
μία σοβαρή διάθεσι ν' άκολουθήση την σωτη-
ριά της, έπέβαλλαν. Νευρική, άνησυχη, έρω-
τόπαθη, ενώ έπρεπε ν' αναπαύεται, βρισκόταν
σε διαρκή σχεδόν κίνηση, ξενητούδες, γλεντού-
σε. "Όπως και σ' άλλα τ' άλλα, έτσι και στο
ζήτημα της ύγείας της δεν έδειξε καμμία φει-
δι. Σπαταλήθηκε.

Τα όμοια αυτά ποιήματά της τα έγραψε ή
Πολυδούρη τούς τελευταίους μήνες της ζωής
της. Ο πνεύς της άρρώστιας της μεγαλώ-
νε παροξύν, τόν όλο, της δημιουργούσε την
ψυχική εκείνη έξοχα, που λέγεται διττανευσίς,
και στην όποιαν όφειλε ποικιλώς τους πιο θεα-
μους, τους πιο άσχημους, τους πιο άσχημους
στίχους της. Εκείνη περίπου την επο-
χή έγινε και εύοιτερα γνωστή, χωρίς σε δυο
άδρα που έγραψε για το έργο της στο «Ε-
λευθερό Βήμα» ο Κώστας Ουράνης.

Τα όμοια αυτά έβλησαν το ενδιαφέρον ο-
λου του φιλολογικού κόσμου για την Πολυδού-
ρη. Ποιητά, συγγραφείς, νέοι ώδους, την έπι-
σκέφθηκαν, της πήγαν λουλούδια, της έέφερα-
σαν με τα θερμότερα λόγια τόν θαυμασμό
τους. Στο τέλος μιας εορτής της «Λέσχης Καλ-
ήτεχνων» («Ατελές»), ή κ. Ειρήνη Δημητριά-
δοπούλου ελπε μερικά λόγια για το έργο της
Πολυδούρης και κατόπιν, (άπό τον φημιονομει-
κό έλπιση ή έξοχισσα, για να μη... διασπορευ-
θ... φιλότεχνος κόσμος) πουλήσαν αντίτυπα
της συλλογής της «'Ηχώ στο Χάος».

Όι, αυτά όμως ήταν ένεργειες που γι-
νόταν πολύ άργά, άνθη με τα όποια έρω-
νοσαν ο τάφος μιας πεθαμένης. 'Η δυστυ-
χημένη ποιήτρια χαροπαύε. Και όταν, χωρίς
αίτη εύγενική χειρονομία μιας πλούσιας, Αθη-
ναίας, μεταφέρθηκε στην κλινική Καρυωτά-
κη και έξασφαλίστηκε για πάντα ή νοσηλεία
της, δεν της έμειναν πλέον, στερνή, τραγική
εironia της Μοίρας, παρά λίγες μέρες ζωής.

Βυθισμένη στον παραπάνω λήθαργο, δε μι-
λούσε πια, δεν έσάλανε, και μόνο ή βαρεία,
λαχανιασμένη της άνατολή άναστήκανε το αρ-
θρικό της στήθος, και μόνον κάποιον-κάποιον
άνοικοκλήσαν τα μάτια της, τα όμοια, μεγάλα
της μάτια, που είχαν άπεναντί τόσο λαίμαρ-
γα, μα και τόσο λίγο καιρό, τις άποσπεί τις
ζωής...

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ποιητής Κ. Καρυωτάκης.
(Σκίτσος κ. Γ. Γρηγόρη).

Η ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

(Πίναξ του Ρέινολτς)

ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Η ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

Υπάρχουν πολλά άτομα και οικογένειες, που γνώρισαν τις πιο απότομες καταπτώσεις της τύχης, που από την αφάνεια και τη φτώχεια γνώρισαν ξαφνικά τον πλούτο και τη δόξα, για να ξαναπέσουν στην άβυσσο ύστερ' από μια απρόοπτη και τραγική περιπέτεια.

Μιά θλιβερή απόδειξη της μεγάλης αυτής αλήθειας είνε η ζωή της Μαίρης Κλεμάν, μιάς άσημης μοδίστρας του Λονδίνου, και η τύχη των τριών θυγατέρων της. 'Ο βίος και η περιπέτεια των τεσσάρων αυτών γυναικών είνε γεμάτος από δραματικά επεισόδια, που δεν θα μπορούσε να συλλάβη ούτε η φαντασία του πιο γόνιμου μυθιστοριογράφου.

Το 1730, ένας Άγγλος ευγενής, ο κόμης Βάλντεγκραβ, τύπος νεοκλασικού και εκκεντρικού ευνουχισμένου, άρρεσε χωρίς λόγο το μέγαρό του, σ' ένα από τους αριστοκρατικότερους δρόμους του Λονδίνου, κ' έπληξε και νοίκιασε ένα δωμάτιο στο σπίτι ενός ράφτη, σε μιά λαϊκή συνοικία του Σίτυ.

Όπως ήταν έπιμένο, η παρουσία του μεγάλου αυτού άρχοντος, τράβηξε την προσοχή όλων των κοριτσιών που δούλευαν στο ραφτάδικο. Και όλα άρχισαν να πλέκουν όνειρα μελλοντικής ευτυχίας, φανταζόμενα ότι θα μπορούσαν να κατακτήσουν τη καρδιά του κόμητος...

Όστόσο απ' όλες τις δογόνιες, μιά μονάχα είχε την τύχη να τραβήξη την προσοχή του Βάλντεγκραβ, η Μαίρη Κλεμάν. 'Η αλήθεια όμως σχετικώς είνε πως η Μαίρη ήταν η ωραιότερη απ' όλες. Ένα τρυφερό ειδύλλιο ανεπύχθη μεταξύ του κόμητος και της μοδίστρας. 'Ο κόμης βρήκε στο ταπεινό εκείνο κορίτσι μιά δροσιά και μιά αφέλεια, που δεν την είχαν η μαρκήσιες και η πριγκίπισσες που συναντούσε ως τότε.

Το αποτέλεσμα αυτής της συμπαιδείας ήταν να κάνει η Μαίρη ένα θράδυ

λάθος στην πόρτα και, αντί να μπη στο δωμάτιό της, να μπη στην κάμαρα του κόμητος...

Το επόμενο θράδυ, η Μαίρη πήγε και πάλιν στο δωμάτιο του Βάλντεγκραβ, κλαμμένη όμως αυτή τη φορά και δακρυομένη.... Τού άνεκοίνασε, με φωνή που έτρεμε από τους λυγμούς, πως την ελδε ο προϊστάμενός της να μπαίνει την προηγούμενη βραδιά στο δωμάτιο του «άρχοντα», πως έγινε έξω φρενών από το θυμό του και πως την έδιωξε από τη δουλειά, γιατί δεν ήθελε τέτοιες ντροπές στο σπίτι του.

Όταν μιά φορά γυναίκα κλαίει, κανείς άντρας δεν μπορεί να μείνει άσημα. Και επειδή ο κόμης ντε Βάλντεγκραβ καταλάβαινε ότι έβγαζε στην προκειμένη περίπτωση, απέρριψε, σαν τίμιος άνθρωπος, να άποκαταστήσει την τιμή της Μαίρης, την οποία αγαπούσε πράγματι παρόμοια.

Και την έκανε γυναίκα του. Έτσι η άσημη μοδίστρα έγινε ξαφνικά κόμισσα ντε Βάλντεγκραβ!

Όστόσο, η Μαίρη, ξελισμένη από το απότομο ανέβασμά της στην κλίμακα της κοινωνικής ιεραρχίας, έχασε την πνευματική και ηθική της ισορροπία και ζήτησε να χαρή διά μιάς όλες τις μεγάλες απολαύσεις της καινούργιας ζωής της. Ήτανε διαρκώς σαν μεθυσμένη. Τα έργαμα των παρασημοφορημένων και λαμπροστολισμένων ανδρών για την ομορφιά της την έκαναν να τρελλάνεται από περηφάνεια και εγωιστική. Δεν είχε τη δύναμη ν' αντίσταιθι στους πειρασμούς που την περιέκλειαν. Τα τρία παιδιά—τρία κοριτσάκια—που είχε κάνει στο μεταξύ δεν την άσασχολούσαν πολύ. Άνέθεσε την άνατροφή τους σε παρσάμες κ' εκείνη περνούσε όλο τον καιρό της στα σαλόνια και στους χορούς.

Η κόμισσα ντε Βάλντεγκραβ.

(Πίναξ του Ρέινολτς)

για και στους χορούς.

Ο κόμης συχνά της είχε κάνει παρατηρήσεις για τη διαγωγή της. Αλλά εκείνη δεν είχε μναλό να τον άκούση. Και, μιά μέρα, συνέβη εκείνο που φοβόταν ο Βάλντεγκραβ. 'Η γυναίκα του, η γυναίκα που την ανέβασε από τα λαϊκά στρώματα στην άνωτατη άριστοκρατική τάξη, τον άπάτησε με τον δούκα ντε Γιλάντσεστερ.

Ο σύζυγός της, ο οποίος της τα συγχωρούσε όλα, την επέτρεψε τότε με γλυκό τρόπο. 'Η Μαίρη όμως του άπάντησε με άπότομο ύφος. Τού ελπε πως ήταν νέα, πως ήθελε να χαρή τη ζωή της και πως δεν μπορούσε να βοηθωμιά άπολαύσει κοντά σ' ένα νεοκλασικό και παρόμοιο σύζυγο σαν κ' αυτόν. 'Ο κόμης έμεινε άποσβολωμένος μπρός στη μαύρη άγαρυσία της γυναίκας αυτής. Όστόσο, πάντοτε λεπτός κ' εύγενής, άπέφυγε να δημιουργήσει σκάνδαλο και άποσύρθηκε σ' ένα έξοχο πύργο του. Ύστερα δε από λίγον καιρό, πέθανε από τον καιμό του.

Η Μαίρη δεν λυπήθηκε καθόλου για τον θάνατο του ευεργέτου της. Άπεναντίας χάριξε, επειδή της παρουσιάστην η ευκαιρία να παντρευτεί τον δούκα ντε Γιλάντσεστερ, για τον οποίο, είνε ή άλήθεια, αισθανόταν παράφορη αγάπη. Όσον άφορά τα τρία κοριτσάκια της, ο άδελφός που κόμητος, βλέποντας ότι η μητέρα τους άδραφούσε τελευταίως γι' αυτά, τα πήρε κοντά του και φρόντισε σαν πατέρας για την άνατροφή τους.

Η δούκισσα ντε Γιλάντσεστερ δεν άργησε να βοηθί την τιμωρία που της άξιζε. Λίγον καιρό ύστερα από το γάμο της, ο άντρας της άρχισε να τη βασίλει και, σιγά-σιγά, την έγκατέλειπε τελείως. 'Η Μαίρη ζήτησε τότε να ξεχώσει τον πόνο της στην άκόλασια και στα πιστά.... Έχασε την κοινωνική της θέση, κατέβηκε ένα-ένα τα σκαλιά που είχε ανέβει μ' ένα πύδιμα και, ύστερ' από μιά μορτωτική ζωή όγτώ όλων κληρών έτών, κατέληξε να πεθάνη σ' ένα άσπλο, νέα άκόμα, αλλά μισότρελλη από την κατάρχη του οίκου, φάντασμα πειά του ίδιου της έαυτού!...

Μολονότι η μητέρα τους είχε βγάλει κακό όνομα, η τρεις κόρες της κατώφευγαν, χωρίς στην προστασία του θείου τους, να πάρουν στην άριστοκρατική κοινωνία του Λονδίνου τη θέση που ταίριαζε σ' όνομα του πατέρα τους.

Την πρώτη την έλεγαν Έλεν, τη δεύτερη Έ. δελβιάς και την τρίτη Άστραία. Και ήσαν και η τρεις τόσοσ όμοιες, ώστε τις έλεγαν έπονιμαίσει «Τρεις Χάριτες». Ένας πινάξ του διασημου ζωγράφου Ρέινολτς άπαθανάτισε το γοητευτικό σμήλεγμα των τριών αδελφών.

Με τα προσόντα που είχαν, δεν ήταν διόλου δύσκολο να παντρευτούν τους πλουσιότερους ευγενείς της Άγγλίας. Πράγματι, και η τρεις έκαναν λαμπρό γάμο. Παντρεύτηκαν μάλιστα σχεδόν ταυτόχρονα. 'Η ευτυχία τους μειώθηκε. Και όλοι τις ζήλευαν για την καλή τους τύχη.

Όστόσο, μιά κακή μοίρα κνηγούσε τις τρεις αδελφές.

Και η κακή αυτή μοίρα ήταν το αμα της μητέρας τους, της μοδίστρας Μαίρης Κλεμάν, που έγινε κόμισσα ντε Βάλντεγκραβ και δούκισσα ντε Γιλάντσεστερ. 'Η Τρεις Χάριτες είχαν—άλλοιμονο!—κληρονομήσει και τη διάθεση της μητέρας τους προς την άκόλασια. Κάτω από τη ραφιστική φυσιογνωμία τους, με τις λεπτές και ευγενικές γραμμές, έκρυβαν ψυχή Μεσσαλινά.

Το τρυφερό μάλιστα ήταν ότι κ' η τρεις φανούσαν σχεδόν συγγενούς ποιές ήσαν πραγματικά.

Ένα τριπλό σκάνδαλο έξασπασε μιά μέρα στο Λονδίνο, ένα σκάνδαλο που άνάρχασε και άντ' τον βασιλέα να επέμβη και να τιμωρήσει άσπρητάς ένοχους. Έχε άποκαλυφθεί ότι η Έλεν είχε φίλο τον θάλασηπόλο της, η Έδελβιάς τον άκόλομο ένος άπεσταλμένου του Σουλτάνου και η Άστραία ένα λόρδο ήλικίας 71 έτών, ένα σεδασμό κύριο μ' έγγονα!...

Οι σύζυγοι των τριών αδελφών ζήτησαν διαζύγιο—και το πήραν άμέσως, μολονότι την έποχη εκείνη στην Άγγλία χρειαζότανσαν άπειρες διατυπώσεις για να έδοσθι η άδεια διαζύγιου. Μά ο βασιλέας ο ίδιος είχε διατάξει σχετικώς τις δικαστικές άρχές, όπως έπίσης διατάξε όλες τις άριστοκρατικές οικογένειες να άφρον να δέχονται τις τρεις ένοχες γυναίκες!...

Ύστερ' από τον έξευτελισμόν αυτών—που

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στο Βερολίνο άναλογεί μιά μπουαρία σε 271 κατοίκους. Έπίσης άναλογεί από ένα τηλεφώνον σε 271 κατοίκους της γερομινικής πρωτεύουσας.

Οι έλέφαντες των ζωολογικών κήπων, για να διατρέφονται κανονικά, πρέπει να τρώνε ο καθένας τους ήμερησίως 80 κιλάδες σιτάρι, κριθάρι και άλλες διάφορες τροφές.

Σε μιά περιοχή του Τράνσβαλ της Άφρικής έπασαν τον τελευταίο μήνα τόσο αερόλιθοι, ώστε έσκότωσαν τετρακόσιες άγελάδες και δυό χιλιάδες πρόβατα!...

Στη Νότιο Άφρική άνακαλύφθηκε ένα ζώο, άγνωστο ως τότε στους ζωολόγους. Το ζώο αυτό έχει μέγεθος πανικοι. Άπ' το δέρμα του—το οποίο έχει μέγεθος μιάς βαλβ—κατασκευάζονται όμοια γουναρικά.

Ο ήρηνότερος μονάρχης της ήρηνου είνε ο βασιλέας της Δανίας Χριστιανός 10ος, του οποίου το άνάστημα φτάνει τα 2 μέτρα και 14 εκατοστά του μέτρου.

Στο Λονδίνο υπάρχουν 30,000 πλανόδιοι μικροπωλητά. Άπό αυτούς οι έπικαιροί που λάνε στους έδωρους σάντουιτς.

Μιά από τις μεγαλύτερες γαλλικές εταιρείες κατασκευής αυτοκινήτων έχει εγκαταστήσει σ' ένα από τα έργοστάσια της μιά σχολή, στην οποία μορφώνονται κάθε χρόνο έμπορικώς έξοκιστοι νέοι, για να έξασκηθούν το επάγγελμα του κομμω-βουναρμάδου, πωλώντας αυτοκίνητα της εν λόγω εταιρείας.

Ο βαρύτερος χειμώνας για την Εύρώπη ήταν ο των έτών 1879—80. Στο Λονδίνο, κατά τη χειμερινή περίοδο των έτών αυτών, η ήλιχλη κράτησε έφτα διόκληρους μήνες, απ' τις άρχές Σεπτεμβρίου δηλαδή ως τις άρχές Άπριλίου.

Στο Ίνδικό κράτος του Καζμίρ, όλοι όσοι έχουν πολιτικούς λήθους, πρόκειται να τους χάσουν... νομίμως!

Ο μαχαράγας του Καζμίρ έξέδωκε ένα διάταγμα, σύμφωνα με το οποίο όσοι έχουν πολλά

έχνη άφορη μιά πεθάνη ο καλός τους φίλος από τη λύπη του—η τρεις αδελφές δεν άπορούσαν πια να ζήσουν στο Λονδίνο. Κ' έφυγαν για τις επαρχίες. 'Η Άστραία μονάχα μετανόησε για το παράπτωμά της. Έγινε καλόγρια και πέθανε σε ήλικία 87 έτών, ήγειμένη ένος μοναστηριού στη Γλασκώδη. Όσον άφορά τις δυο άλλες αδελφές, είχαν τέλος χειρότερο και από της μητέρας τους.

Η Έδελβιάς κατέστησε κοινή γυναίκα και σκεπώθηκε σε μιά ταβέρνα, από ένα ήλιαρη φίλο της, και η Έλεν κρημάστηκε από την άφορη της σοφίας όπου έμεινε, άφου προσηγομηνός έβαλε φωτιά στο δωμάτιό της!...

Αυτό το τραγικό τέλος είχαν η τρεις αδελφές, που έθεωρήσαν γι' άρετό χρονικό διάστημα το άραιότερα λουλούδια του θεομορπίου της άγγλικής άριστοκρατίας.

Έρταμωαν άγαγε αυτές για το κατέστημά τους, η μήπως η εύθνη βαρύνει έξ άλαλήρου τη μητέρα τους!...

τιμα πέτράδια, όποιουδήποτε είδους, και δεν μπορούν ν' άποδείξουν επί τη βάσει έγγραφών ότι τα άγόρασαν απ' το έξωτερικό, ύποχρεούνται να τα παραδώσουν στο κράτος, το όποιον θα τους πληρώσει το ένα τρίτον της αξίας των.

Σ' ένα από τα ρωσικά τριάντα πολυτελείας που κυκλοφορούν μεταξύ Μόσχας και Τιφλίδος—το ταξίδι διαρκεί τρία ήμερόνυχτα—έγκατέστησαν τελευταία ραδιόφωνο, άσύρματο τηλεφώνον και ένα ιδιαίτερο βαγόνι με βιβλιοθήκη και άναγνωστήριο, στο όποιο οι ταξιδιώτες μπορούν να διαβάσουν με όλη τους την άνεση, ό,τι βιβλία θέλουν.

Έπίσης ο πρίγκιπ της Ουαλλίας, σ' ένα από τα μεγαλύτερα αυτοκίνητά του, έγκατέστησε δυο ραδιόφωνα.

Το ένα βρίσκεται στο πίσω διαμέρισμα του αυτοκινήτου, όπου κάθεται ο πρίγκιπ, και το άλλο στο μπροστινό, για ν' άκούη μουσική... ο σωφείρ, δασκίς περιμένει τον πρίγκιπα.

Η άναμνηστικές σειρές γραμματοσήμων που έκδιδουν τα διάφορα κράτη, αυξάνουν διαρκώς και πληθύνονται σε τέτοιο σημείο, ώστε οι συλλέκται δεν προφτάνουν να συμπληρώνουν τις συλλογές τους. 'Ηδη, τα ρωσικά ταχυδρομεία προαναγγέλλουν ότι τον έρχόμενο χρόνο θα έκδώσουν έννητά καινούργιες σειρές.

Σύμφωνα με την τελευταία στατιστική που κατήρτισε η Άστυνομία του Λονδίνου, οι άλητες της άγγλικής πρωτεύουσας, που κοιμούνται στα άσπια των άστέρων, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς και στα άδεια βαγόνια, άνέρχονται σε 25,000!...

Κάποιος Γερμανός χημικός βρήκε τρόπο να βασίλει πετρέλαιο απ' τον βαμβάκοποσο.

Στη Νέα Υόρκη εκδίδονται έξ έφημερίδες, η όποιες γράφονται απ' άρχές μέχρι τέλους στην έβραση γλώσσα και των όποιων το άναγνωστικό κοινό αποτελείται άπολειπτικώς από Νέγρους.

Κάθε τριάντα των άνηρωπώνων μαλλιών είνε τόσο σπέρμα, όσο και μιά τριχά από άτσάλι του ίδιου πάχους.

Κάθε έλέφας ανημέμενης σωματικής διαπλάσεως, μπορεί να κρημάσει πάνω στη σάχη του βάρος τριών τόννων.

Στην Άγγλία η διατροφή έκάστου φτωχάμενου στοιχείει στο κράτος έξήντα λίρες τον χρόνο, δηλαδή περίπου σαράντα χιλιάδες σπινρινές δραχμές.

Στη Γερμανία κάθε φτωχάμενος κοστίζει στο κράτος 50,000 δραχμές, και περίπου άλλο τόσο στις Ήνωμένες Πολιτείες.

Η χώρα εκείνης—απ' τις πολιτισμένες, έννοείται—στις όποιες οι φτωχάμενοι στοιχίζουν λιγώτερο, είνε η Γαλλία κ' η Ιταλία. Ο ΠΑΝΟΤΙΝΩΣΤΗΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ (1858-1863)

ΤΟΥ Κ. Ν. ΛΑΣΚΑΡΗ

Γ'.
Ι. τότε Λοξή μου, λέγει το πρώτο δουλικό πρὸς το δεύτερον, πᾶς ἐστὶν αὐτὸς μὲ τὸν κύριο φασάρχη καὶ ἐγὼ πᾶς ἀπ' αὐτοῦ... γιατί δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε καὶ ἡ δυὸ μαζί, πρέτει κάποιον νὰ μείνῃ στὸ σπίτι.

— Κάθουμαι, Ζαχάρω μου, λέγει το δεύτερο δουλικό.
— Ἄ! ἔτσι, μπράβο, εἶπεν ὁ Ταβουλάρης. Πᾶς καὶ κανένα ἐπανορθωτή, γλυκεῖά μου Ζαχάρω, γιὰ νὰ μὴ κρυφώσῃς στὴν ἀβύσσον ἀπὸ τὸ θέατρο... Ἀλλήθεια, μήπως ἔχεις καμιά καλοσυνδεμένη μπροστέλλα καὶ κανένα μπουστάνι;

— Ἄλλο τίποτα! Καὶ τί τὰ θέλεις;
— Γιὰ τὴν κομιδίαν ποὺ θὰ παίζω... Θὰ κάνω, ἔρετε, τὸ δουλικό.
— Καλὲ τί λές, τοῦ λόγου σου θὰ κάνῃς τὸ δουλικό!
— Ἐγώ, βέβαια!
— Νόστιμος ποὺ θὰ εἶσαι!
— Ὅχι παίζουμε!

Μετ' ὀλίγον ἡ Λοξή κατέβασε ἀπὸ τὸ σπίτι μὴ ποδίττα καὶ ἓνα μπουστάνι.
— Σὺ κάνων αὐτά;
— Θεός! ἀπήντησεν ὁ Ταβουλάρης... Ἀλλήθεια ὅμως, ἂν χρειαστῇ καὶ κανένα χρωματιστὸ χιτῶντ μωσφόρι... ἔτσι γιὰ νὰ κάνω φινιδοὺς στὶς τσελινέες ποὺ θάρθουν στὸ θέατρο.

— Σὺ κάνεις αὐτὸ, εἶπεν ἡ Ζαχάρω καὶ σήκωσε μὲ χάρι τὸ φροντάρι της καὶ ἔδειξε εἰς τὸν Ταβουλάρη ἓνα κόκκινον φανελλένον μωσφόριον.
— Ἄν μοὶ κάνῃς, λέει... Θὰ τρελλάνω κόσμο καὶ κομιδίαν μ' αὐτό.
— Ἄν τότε νὰ σοὺ τὸ δώσω.
— Ἄν μοῦδινες, προσέθεσε δειλά-δειλά ὁ Ταβουλάρης, καὶ τίς καλτσοδέτες σου...
— Κι' αὐτές, καὶ ἓτι ἄλλο θέλεις.
— Μὰ εἰσὶν χροῦδ κορίτσι...

Τέλος ὁ Ταβουλάρης, ἐφοδιασμένος μὲ ὅτι τοῦ ἐχρεώετο, συνόδευσε τὴν Ζαχάρω εἰς τὸ θέατρον καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐποστέτησε εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα καὶ τῆς προσέφερε καὶ καφέ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ μὲ τὰ φορέματα καὶ τ' ἄλλα γυναικεία εἶδη, τὰ ὅποια τόσον εὐλόγως εἶχε προμηθευθῇ, μετεμορφώθη εἰς μίαν ἐντελὴς, σύγχρονον Μεχλὸν, δημοφιλῶσαν μάλλον πρὸς δουλικὸν παρὰ μὲ δημοφιλῶσαν ὅπως ἀπ' αὐτὴν τὸ ἔργον τὸ ὅποιον ἐφορκεῖτο νὰ παίζῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἐνθ' αὐτοῖς προσήρχοντο οἱ θεαταί, ἤρχισαν τὰ νταούλια καὶ τὰ συμφωνία σπαντοῖα διὰ τὴν ὀρχήστραν.

Μετ' ὀλίγον ἡ αὐτοσχέδιος αἰθουσα ὑπερπληρώθη κόσμον. Ἡ χρυσὴ ἰδίος ἀνδρική νεολαία, γαλβανισθεῖσα ἀπὸ τὴν τελευταίαν παράγραφον τοῦ προγράμματος, ἐνωρίτερα ἔσπειν νὰ καταλάβῃ ἐπικαίρους θέσεις διὰ τὴν σκηνήν, τῆς καρδίας τῆς ὁραίας Ζακυνθινῆς πρωταγωνιστοῦς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι ἀντιπρόσωποι περιέμενον τὴν ἐπὶ σκηνῆς ἐμφάνισιν αὐτῆς. Οἱ Ἄδων Ζουάν μάλιστα τοῦ προσεπειμένου ἤρχισαν νὰ καταστρώνον καὶ τὰ σχέδια τῆς καυτικότητος.

Ἀμα τῇ ἐμφάνισιν τοῦ Ταβουλάρη ἐπὶ σκηνῆς μὲ τὴν γυναικείαν κομὴν περιβολὴν του, τὸ ὄρατον καὶ καλοκαμικαρισμένον προσώπῳ καὶ τοῦ καὶ τὰ ἔμμορφα γυναικεία τοιαυτά του, ὅλοι ἐμείναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἡ ἐμμορφία τῆς ἀρσενικοῦ ὁμορφίας πρωταγωνιστοῦς τοὺς κατεμάγευσεν ὅλους. Εἰς τὸ διὰ μίαν τῆς πρώτης πράξεως δύο-τρὶς ἀπὸ τοὺς μάλλον ἐρωτευμένους ἀνῆλθον εἰς τὰ παρκασιὰ διὰ νὰ τὴν συγχαροῦν, προσκομιζόντες ἅμα καὶ διάφορα γλυκίσματα, ἐπὶ τὸν ὅποιον λάβρος ἐπέπεσον ὁ θάσος, μετὰ τὸ ὑποβολέως ἐξαιρουμένων. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πληρότερον τῶν τριῶν δανδῶν, ὅταν κατόρθωσε καὶ ἐμείνε μόνος μὲ τὴν πρωταγωνιστρίαν, τῆς ἔξερψε χωρὶς πολλὰς περιστροφὰς τὸν διακαὴ ἐρωτὰ

του!
— Κοκκινίττα μου, μ' ἔξετρελλάνες, τῆς εἶπε... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ σε εἶδα, τὰ τρεῖρα μου εἶνε ἀνω-κάτω... Ἄχ!

— Πᾶντε, σὺς παρακαλῶ, ἀπεκρίθη ἀστεῖ-ξομενος ὁ Ταβουλάρης. Δὲν μωρῶ νὰ σὰς ἀκούσω, γιατί εἶμαι ἀρραβωνιασμένη!

— Μὴ μοὶ τὸ λές, τρεβαίρι μου, γιατί θ' αὐτοχειρισθῶ!

Εὐτυχῶς τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἐρωτοκτυπημένου τὴν διέκρινεν ἡ ἐνωρίτης τῆς δευτέρας πράξεως, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἀνελθὼν οὐτός καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κατόρθωσε μετὰ πολλὰ βάσανα εἰς ἃ τὸν ὑπέβαλεν ἡ οὐκ ἐπὶ πρωταγωνιστρία, νὰ τῆς πᾶρῃ ἓνα φίλαν, ἀφ' οὗ προσηυμένους τῆς ἔβαλε εἰς τὸ χεῖρ ἓνα μετζίτι!

— Ἄχ! τοιαυτὴν ποὺ εἶσαι, τοῦ εἶπεν ὁ Ταβουλάρης, καὶ ἀρραβωνιασμένη ἀκόμη μ' ἐκατάφερες!

Ἐν τῷ τῷ αὐτῷ καὶ ἄλλας ἐρωτικὰς περιπετειὰς τῆς πρωταγωνιστοῦς ἐπερρώθη ἡ παράστασις, χωρὶς καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ αὐτὴ, ἡ ὅλη τις τὴν ἐπομένη, καθόσον ὁ Ταβουλάρης ἤξιώσε νὰ μεταφέρουν τὴν σκηνὴν τὴν εἰς ἄλλο προαεσιον, ὅπου νὰ ἐκἀνδύουν ὀλιγώτερον... ἡ ὑπόληψις του! ὕπερ καὶ ἐγένετο.

Ἡ δις Σοφία, ἡ μετέπειτα κ. Πανῆ καὶ κατόπιν κ. Ταβουλάρη.

Ἐκτοτε ὁ πολυπαθὴς θάσος ἐπεσκέφθη διὰδοχικῶς, ἀλλὰ καὶ πεσοπορικῶς πάντοτε, τὸ Μπουγιατζίκοι, τὴν Στένην, τὸ Νεοχόριον καὶ τὰ Θερατεῖα. Τέλος, μετὰ πολλὰς περιπετειὰς καὶ παθήματα κατέληξεν εἰς Κωνσταντῖνον ἔνθα ἤρξατο νὰ διδῇ ἀποδοχικὰς τινὰς παραστάσεις εἰς τὸ κατὰ τὴν συνήθειαν Γαλιὰ καφενεῖον ἐπὶ τὸν αὐλόν, τὸ ὅποιον εἶχεν ὀνομασθῇ οὕτω διὰ τὸ πλῆθος τῶν πελαγῶν καὶ ταῶν οἱ-τινες ἐπρεφον ἐν τῇ εὐνοσίῳ αὐτοῦ κήρῳ, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸν Μ. Κοινοβόλιον.

Ἐν τοῖς τοῖς Ταβουλάρη, ἀντιληφθεὶς ἐνωρίτερα, ὅτι αἱ τοιοῦτοι εἶδους μπουλουκοῖ-δεῖς καὶ ἐρασιτεχνικὰ παραστάσεις κατ' οὐδὲν προήγον τὸν πόθον αὐτοῦ πρὸς ἀναστροφὴν τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἐγκατέλειπε τοὺς συμπατριώτας του καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Γαλιὰν. Οἱ ἐναπομεινόντες ἠθοποιοί, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀνδρονικοῦ πλὴν, μὴ ἐννοοῦντες νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἔθνος τοῦ Θεσπίδος, τὸ ὁποῖον μὲ τὸν πόθον καὶ βάσανα ἔσπυν, συνετηρίσθησαν μετὰ τινος περιωλλοῦς δεσποινίδος, Σοφίας τὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐλκύσει ἡ ἐρήμους καὶ ἀπατηλὴ δόξα τῆς σκηνῆς, καὶ μετ' αὐτῆς ἐξηκολούθησαν τὰς παραστάσεις των, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε κατόπιν μέρος καὶ ὁ τότε ἐν Κωνσταντῖνι δανδῆς Π.

Πανθῆ, σαγηνευθεὶς αὐτὸς ὅχι τόσον ἀπὸ τὰ ἔλγηντα τῆς σκηνῆς, ὅσον ἀπὸ τὰ τῆς πρωταγωνιστοῦς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνυμνεῖται τό-τῳ, ἀσπαρθεὶς ἅμα χάριν αὐτῆς ὁριστικῶς πλὴν τὸ τοῦ ἠθοποιοῦ ἐπάγγελμα.

Ὅτῳ συμπληρωθεὶς ὁ θάσος, μὲ πραγματικὴν πλὴν πρωταγωνιστρίαν καὶ τὴν ὑποστη-ρῆν τοῦ Πανῆ πολλὰ ἰσχυρόντος ἐν Κωνσταντῖνι, ἔδωκε μετὰ σχετικῆς ἐπιτυχίας τὸν Ἀριστὶδὸν τοῦ Μόντι, τὸν Ὁρέστην καὶ Σα-οὺλ τοῦ Ἀλφίερ, τὸν Ἐυχολητὸν τὸν Γολ-δόνην, τὸν Συμβολαιογράφον Τάταν, ὁρ-μα τοῦ Κεφαλῆνος Α. Β. Παπαγεωργίου τοῦ ληφθέν ἐκ τοῦ ὁμωνύμου δηγηματος τοῦ ἡκα-ρίτου Ραγκαβῆ, τὸν Νεανικὸν ἀναβαρῆσαν, κο-μοδιαν τοῦ Κοτσεμποῦ μεταβαλλισθεὶςαν ἀρ-γότερον εἰς Κυρὰ-ντομάτταν καὶ ἄλλα τινὰ καὶ τὰ μεταφρασέν τοις Ζακυνθίου Ἀνδρέα Φωφῶ. Εἰς τὸν πρῶτον αὐτὸν θάσαν ἔκαστον ἀργότε-ρον καὶ τὴν πρῶτην αὐτοῦ ἐμφάνισιν ὁ θάσος μόνος γενόμενος κατὰν ὅς κομικὸς καὶ τὴν μα-καρίτης Γεωργίου Νικηφόρος, ὑποδυθεὶς ἑλλει-πὴν γυναικὸς τὴν σκηνὴν τὸν Ἀρχοντοχωρῆ-τον ἐν τῇ ὁμωνύμῳ τοῦ Μολιέρου κωμῳδίᾳ. Ἐκ-τοτε, ἔκφερεται τοῦ Ἀνατολίτου τῆς Βασιλο-νίας, δὲν πρῶτον αὐτὸς διετέλεσεν ἐν Κωνσταν-τῖνι, ὁ Νικηφόρος μέχρι τοῦ 1861 ἔπαιε δια-κοῦς γυναικεία πρόσωπα μὲ τοιαυτὴν φαντασί-αν, ὥστε πολλοὶ πολλὰκις ἠρωτήθησαν περὶ τοῦ φύλου αὐτοῦ.

Ἐστέραν τινὰ κάποιος Τοῦρκος Πασῆς, ἰδὼν αὐτὸν νὰ παίζῃ τὴν γοῦδ-Συλβέστραν εἰς τοὺς Μυλωνάδες, κατ' αὐτὴν λόγον ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἄνθρωπος εἰς τὸ ὄρατον φύλον. Ἐστοχηματίσας μάλιστα ἐπὶ τούτῳ ἐκείνου καὶ πέντε λίρας καὶ ἀνελθὼν ὁ ἴδιος ἐπὶ σκηνῆς ὅπως ἰδίος δημοσίᾳ ἀντιληφθῇ περὶ τῆς ἀλη-θείας τοῦ πράγματος, οὐδ' ἐκεῖ ἐπείσθη περὶ τοῦ ἐναντίου μὲν ἔλας τὰς διαβεβαιώσεις τὸν παρασταμένον, εἰς τὸν ὅσον ὥστε ἐδέχθη νὰ κα-λέσῃ τὴν ἐπομένην εἰς τὸ σεράγιον τοῦ τὸν Νε-κηφόρον, ὅστις καὶ μετέβη ἐκεῖ μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου μετρημένου εἰς γυρίαν.

Ἐκεῖ τέλος ἀνεγνωρίσθη, ἀγνωστον πῶς, τὸ φύλον τοῦ μακαρίτου ἠθοποιοῦ, ὅστις καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν τὰς εἰκοσιπέντε λίρας τοῦ στοιχηματός, ὅπερ ἔλασεν ὁ Πασῆς. Κατὰ τι-να ἄλλην ἐστέραν, καθ' ἣν γυναικεῖον ἀρσεν-ον ὑπεδέχτο καὶ πάλιν ὁ Νικηφόρος, ἐγνώσθη κατὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ δράματος ὁ-περ ἔπαιε, ὅτι ὁ ταμίης τοῦ θάσαν—ἀδελ-φότητος χαρτοπαίκτης—ἀπῆλθεν τὰς ἐσπερίδας εἰσπραττέας καὶ μετέβη εἰς τὸ χαρτοπαίγιον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἤρξατο ἡ σπαρ-ακτικὴ αὐτῆς εἰδήσις, πάντες οἱ ἐπὶ σκηνῆς ἠθο-ποιοὶ ἤρχισαν νὰ λέγωσι ταυτοχρόνως τὰ μέλη-των εἰς τὸν ὅσον τὸ ὄραμα κατακρεουργή-θη πρῶτως, ἡ αὐτοῦ ἐκατοχρῶσεν ὅπως καταδικασμένη καὶ ὁ ἠθοποιὸς χωρὶς νὰ λά-βουν αὐτὸν τὸν κόπον νὰ ἀπεκδυθῶσι τὰ θεατρι-κά των ἐνδύματα ὥρισαν ἐκτός τῆς σκηνῆς λαβόντες τὴν πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον ἄνοιξαν.

Ἐκεῖ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφῶρον τὸν ταμίαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔχανε καὶ τὸ τελευταῖον μετζίτι τοῦ θάσαν εἰς οὐκ ἐπὶ νταῖαν!

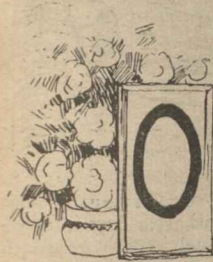
Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν ἤρχισαν νὰ τὸν δέρονται μέσα εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ἀνατρέφον-τες τὰς τραπέζας καὶ φωνάζοντες.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἄλλη κομικωτάτη σκη-νὴ συνέβαινε εἰς μίαν γυναικίαν. Εἰς τὸν ξένον χαρτοπαίκτην, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὰ φορέματα καὶ τὸ γυναικεῖον ὄρατον τοῦ Νικηφόρου, τὸν ἐνηγ-καλίσθη ἀφηνειῶς καὶ προσεβόλει νὰ τὸν φι-λήσῃ! Ὁ Νικηφόρος, ἐφ' ὅσον τοῦ ἐπέτρεπον οἱ γέλωτες, ἔβαλε δὴθεν τὴν φωνήν, ἐνθ' οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, ἀντιληφθέντες τὴν σκηνήν, ἀ-φῆκαν τὸν καιρὸν διὰ νὰ γελάσουν καὶ αὐτοί.

Καὶ τὸ φινιὸς αὐτῆς τῆς ιστορίας ἦτο ὅτι οἱ ἠθοποιοὶ ἀπαντες ἐν στολῇ ὀδοντῶν εἰς τὴν ἀστυνόμεν, ὁπότεν μὲ χίλια βάσανα κατόρθωσαν νὰ ἐλευθερωθῶν μὲν τὴν πρῶτον! **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:** Ἡ συνέχεια.

ΣΑΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

ΤΟΥ PIERRE DE CORLAY

πάντα κάτω ἀπ' τὸ ἀπελπιστικὸν τῆς σάβ-αν...

Μέσα στὴ φλόγα τοῦ μεσημεριοῦ περπα-τοῦσαν μὲ κόπο οἱ δύο τους. Αὐτὴ, 18 χρό-νων, ἀσχημάτιστη, λιγνὴ, ψυμένη καὶ ῥη-μακμένη ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ ἀπ' τὰ ἀνεμοβό-ρια τοῦ ὑπαιθρου, σωστὸ κορμί καπέλλας. Κι' ἐκείνος, ὁ «ἑστώ», ἓνας τραγὸς γυ-δαρὸς λιπώδης, γοργῆς καὶ γελαστός μοῦνης, μὲ σφανώμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ μαλλὶ τοῦ πετοῦ τοῦ, μὲ τὰ πτερά του καὶ τὰ καπούλια του πληγναιμένα, καὶ μὲ τὸ συνη-θισμένον ὄρα τοῦ τῆς καρτερικῆς ὑπομονῆς.

Ἀπὸ πρῶτον τοὺς ἐδῶνεν μὲ λύσσα. Τὸ τρισάκι παρυσιαστικὸν τοὺς γένειας ὑπο-ψῆς τοὺς σφίγγοντες γοργῆς, καὶ σὺν ζῶντες κοντὰ τοὺς ἡ ἐλευσινὴ κοπέλλα μὲ τὸν πῶ ἐλευσινὸν σύντροφόν της, τὴν προηκού-σαν ὅλοι, λέγοντάς της:

— Ἐκκομπιδίαν ἀπὸ δῶ, παληοπαγγα-να... Ἡ σὰς σου καὶ ἐπὶ τὸ νῦν σὰς ὅλα στὴν κλειψία τὸν ἔρατε... Καὶ τὰ ζωντανὰ σὰς ἀκούω σὲ ἔνα γρασίδι τὰ εἰνυετὲ νὰ βοῦν... Ἄντες γὰρ ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σοὺ μετρήσουμε ἓνα-ἓνα τὰ πτερά...

Πεῖναγε φοιτᾷ ὁ ἔρμος ὁ Νέστωρ. Κι' ἡ καμμένη ἡ κυρὰ του, λουμένη στὴν λέρν, στὴ σκηνὴ καὶ τὸν ἰδῶτα, μὲ κομμένα τὰ νεστὰ τῆς ἀπ' τὴν κόρυς, στραβωμένη ἀπ' τὴν λαύρα, ἐκείνη ὑπομονετικὰ καὶ ἄσπε-καὶ μὲ δῶ καὶ ἐκεῖ, σκόρπιον στὸ δρόμῳ, καὶ λιγνὸς στάγιον ἀπὸ σάν, τὰ ὅποια ἐ-κρύβον στὸ καροτσάκι, γιὰ νὰ τὰ φᾶν ἀρ-γότερα τὸ πενασμένον ζῶν της.

Κάποτε—ἔπειτα ἀπὸ καμνία ὥρα—τὸ ἀ-πῶμα αὐτὸ τοῦ σάνου μεγάλωσε ἀρκετὰ. Κι' ἡ κοπέλλα, σπινταίνοντας τὸ ἀτέλειωτο περπατήμα της, γοργώσε τὸ ἔσορ χαρτερ-κὸ καὶ τὸρρε μὲ πρὸς τὸ λαχναρισμένον τε-ταμένο. Ὑστερὰ ζεστοῦνοντας ἀπὸ ἓνα γλιτωματικὸν σακκοῦ ἓνα μαῦρον ζεστο-κόμματο ψωμιῦ, συντόρρεψε στὸ φαγητό του τὸν στωχὸ τῆς γαίλας.

Δίψαν ἐντομετάξῳ, καὶ ἡ κοπέλλα βλέ-ποντας παρακάτω μερικὰς ψηλὰς καλμιές, τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εἰς τῆς τῆς Νέστορα ἀπ' τὸ καρό, τὸν πότισε μὲ ἄρβονο νερό—γλυκὸ καὶ γλυκὸ, καὶ νερό τέλος πάντων—κι' ἔπειτα ἀφίνοντας τὸν νὰ δανκνῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καμνία μισόλογον τοῦρα χαρτερικοῦ, ἄρσισε νὰ κόβῃ καλμιζέσες καὶ νὰ πλεῖξῃ ἓνα πανέρι...

Τὰ μαυρομάλλοινα λιγνὰ τῆς γέσια δού-λευαν μὲ πυρετό. Ἐπρεπε νὰ τελεωσθῇ γοῖ-γορα τὸ πανέρι, γιὰ νὰ γνῶν τὸ βραδυὸν ψω-μακί, τὸ δικὸ της, καὶ λίγῳ κριθαράκι—πῶ-σες μερὲς ἄρσισε εἶπε νὰ φᾶν μὲ τὸσο δύ-ναμωτικὴ τροφή—γιὰ τὸν καμνὸν τὸν Νέ-στωρα...

Καὶ δούλευαν μὲ γοργότατα ἀστράπης τὰ γοργὰ τῆς ἔρσιμης κοπέλλας, ἐνθ' αὐτὸ μού-σκευαν πῶς-πῶς τὰ ἄρσιμους σταγόνες τοῦ ἰζῶτα της, μὲ... καὶ μερικὰ ζεστὰ καὶ θο-λὰ δάκρυά της...

Ναί... Ἀπὸ ὥρα ἦσαν βουρκαωμένα τὰ μαῦρα καὶ ἀστράφερα ματάκια της, καὶ ἡ κοπέλλα μὲ βλέποντας πᾶν νὰ δούλεψῃ, τὰ σκούριζε καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἀνάποδον τοῦ μα-κνικοῦ της...

Μὰ μὴν τὴν ρωτᾶτε... Κι' αὐτὴ δὲν ἐξ-ρεῖ...

Αὐτὸ πῶς ἐσοῖ νὰ σὰς πῇ, εἶνε μονάχα πῶς καμνιστὲς μερὲς πρὶν ἢ νῦν της (μὴ γοῖα σὰν στρίγγλα, μὲ τόσο καλὸκαρδῆ),

ἔπεσε ξαφνικὰ μὲ τὰ μούτρα κατὰχαμα, ὅ-γῳτας ἀπῆλτιν καὶ ζερωνόντας αἷμα...

Κοκκάλωσε ἡ κοπέλλα στὸ θέαμα αὐτό, καὶ ἔτρεψε κοντὰ τῆς ξετρελλαμένη. Μὰ ἀλ-λοῖμονο. Ἡ μητέρα της, μὲ τὴν ὁποία γυ-ρίζε χωρὶς καὶ χωρὶς ἀδίακοπα, ἀπὸ τότε ἀκούα πῶς κατὰλαβε τὸν κόσμον, πλέκοντας μαζὺ καλὰ καὶ πανέρι, βροσκόταν τὴν αἰ-δίωκα ψυχὴ, δίγῳκα αἰλιά καὶ ἀνάστα, σωρι-αμένη φαρδαία-πλατεῖα στὸ γῶμα...

Ἐμπίε τις φωνὴς ἡ δύστυχη κοπέλλα, μαζεύτηκαν τοῖντορα ἓνα σωρὸ παιδιὰ, γυ-ναίκες καὶ νουναῖες, γέλασαν μὲ τὸ θέαμα, κορυβίσαν τὴν νεκρὴν, καὶ πρόηξαν τὴν ἰ-δίαν. Ὑστερὰ κάποιος γοργόφθαλμος ἔλανε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ, φέρωσαν στὸ ἴδιον τῆς τὸ καροτσάκι—σὺν δέμα ἀπὸ κορυβίσαν—τὴν ἀλόνιστη καὶ ἀψυχὴ γυναικί, καὶ τὴν πέτα-ξαν σ' ἓνα λακκο τοῦ νεκροταφείου, πρῶ-νεια ἀνιχνεύον ἐκείνη τὴν στιγμὴν, δίγῳκα παπᾶ καὶ διάκο...

Τὴν ἴδιαν ὥρα, ὕστερα τραβώντας ἀπ' τὸ γέμισι τοῦ τὸν ἀνέποτον γαῖλαρό της, ἡ ἀ-μύλητη καὶ δύστυχη στὸ πένθος καὶ στὴν ὀλῖπ τῆς κοπέλλας, ἄρσισε τὴν αἰώνια καὶ

Μία γοῖα σὰν στρίγγλα, μὲ τόσο καλὸ-καρδῆ!

ἀτέλειωτη δουλειὰ της.

Νὰ περπατᾷ δηλαδὴ, φέρνοντας ἄνω-κάτω τὴν ἄπονη τὴν πλάσ...

Πατέρα!... Δεκού;... Ἀδέφια!...

Τίποτε δὲν θύαταν ἀπ' αὐτὰ, κανένα δὲν γνώρισε ποτὲ της. Μονάχα τὴ γλυκεῖα της μὴνα ἀπόλαυσε σὺν κόσμῳ, ὡς πῶς τὴν ἔλασε ξαφνικὰ καὶ αὐτὴν, καὶ ἀπῶμινε παντέρμην...

Κι' ἡ θυμῆς της, τὴν ἔκανε νὰ κλαίῃ ἐ-κείνη τῇ στιγμῇ...

Ὅστος αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ πλεῖξῃ τὸ πανέρι της. Τὰ κοκκαλιάρικα χερὰκια της, μαθναιμένα ἀπ' τὰ μικρὰ τῆς χρόνια στὴ μηχανικὴ καὶ στερεοτυπὴ δουλειὰ τοῦ πλε-ξίματος, δούλευαν μὲ γοργότατα νεύριση, γιὰ νὰ θάλλουν τὸ ψωμάκι τῆς κυρὰς τους καὶ τὸν κριθάρ τοῦ στωχῶ τοῦ Νέστορα...

Ἄρσισε ἡ κοπέλλα ἐπὶνε κάποιον ἀνα-φυλλῆ, καὶ στήλωσε μὲ προσοχὴ τὸ αὐτὸ της, δίγῳκα ἐντομετάξῳ τὰ γέσια της νὰ ἀ-ψυχὸν τὴν δουλειὰ της. Κάποιον σφύριγμα πα-λῆδ μὲ γνῶριμον σκωπὸ ἀκούσθηκε μα-κρὰ ἀπ' τὸ θεωρημένο κάμπο νὰ πλησιάζῃ λιγνὸ-λίγνῳ...

Ναί... Αὐτὸς ἦταν, τὸν γνώρισε ἡ τσιγ-γῶνα ἀπ' τὸ σφύριγμα αἰέσεως... Τινάχτηκε ὀρόρη, παραμεινόντας μὲ

τρεμουλὰ τὸ μισόπλαστο πανέρι καὶ καρῶ-σε τὴν ματὰ της ἐπάνω του, διψώμενη νὰ τὸν καμαρώσῃ. Κι' αὐτός—ἓνα ξανθὸ παλλη-κάρι 25 χρόνων—μὲ τὴν ἐξωρῶσε, τὰ-γυνε τὸ θέμα του καὶ ἔτρεβε κοντὰ της.

Σταμάτησε πλάι της, τὴν κῦταξε πρό-σχαρος ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχτα, καὶ τῆς εἶπε γαμογλαστὰ:

— Ἐσύ;... Ἐδῶ;...

Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε:

— Ναί... Ἐγώ... Ἐδῶ... Μὲ θυμᾶ-σαι λοιπόν, ἀκόμα;...

Τῆς ἔαψε, κῦταζόντας τὴν στοργικὰ μὲ τὴν αἰσὶν τοῦ ματῆ:

— Καὶ βέβαια... Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ μητέρα σου, δὲν ἔπαφα ποτὲ μου νὰ σε σκέπτομαι... Μὰ δὲν τὸ περμένα καὶ νὰ σε σκέπτομαι... Ἐσεῖς οἱ ἀ-τσιγγανοὶ γυνᾶτε μερὰ-νύχτα ὅλα τὰ θασί-λεια τῆς γῆς, καὶ δύσκολα μπορεῖ κανένας ν' ἀνταμώσῃ δυ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΠΑΧΟΥΣ

(Ποία αί προτεινόμεναι μέθοδοι)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Γ. ΦΤΕΡΗ

ΠΑΡΙΣΙ, Δεκέμβριος. — Παραδόξως — και αυτό αποτελεί έναν από τους ολίγους ευχάριστους ολιγούς — το ζήτημα της γυναικείας ωμορφιάς εξακολουθεί να είναι πάντοτε πρώτο εις την ημερησίαν διάταξιν του κοινωνικού ενδιαφέροντος, παρά την καταγίδα της κρίσεως που δέχεται το σημερινό κόσμο. Το δνομιζόμενον ευχάριστον σύμπτωμα, διότι αποδεικνύει ότι η εποχή μας δεν έχασεν ακόμη το κέφι της, αφού διατηρεί την αίσθησιν της ωραιότητος, η οποία ειδικώς, προκειμένου για τη γυναίκα, δηλαδή για τον έρωτα, άντρεί μεταξύν των κυριωτέρων ελατρίων της ζωής. Παντού, ιδιαιτέρως από το πολέμου και έντεθεν, έξασπέρθη ένα ευρύτατο κίνημα για να αναζωογονηθούν η όρσεις, ή όποιες φαίνεται ότι είχαν άσχημώσει παραπολύ, καθώς τις έχτυποσε επί τέσσαρα χρόνια ή μεγάλη περιπέτεια. Έντοια μεταξύν επίβλεψε μία όλόκληρη ελανάστασις εις τα παλαιά ήθη, χάρις εις την όποιαν ετέθησαν κατ' άλλον τρόπον όλα τα προβλήματα της υγιεινής και της αισθητικής. Μέχρι και της ηλικίας. Η γυναίκες ιδέν τελειώνουν πλέον στα τριάντα τους, όπως στον καιρό του Μπαλζάκ, αλλά προχωρούν στον το δυνατόν περισσότερο, αδιαφορώντας για το χρόνο. Άρχει ν' άρέσουν, αυτό δε το στοιχείο δεν το κανονίζει μόνον ή αυθαίρετη θέλησις της φύσεως. Έξασπέρται κατά μέγα μέρος από την επιστημονική κοήρα, μέσω της όποιας ή ασανιάρει, κάποτε και ή πενηντάρες που έθεωρούντο άλλοτε γρηές, συναγωνίζονται τώρα τα πιο φρέσκα κοριτσόπουλα.

Μία από τας πρώτας επιδιώξεις του άνωτέρου κινήματος είναι ή καταπολέμησις του πάχους, του περιττού όβρους του γυναικείου σώματος, αντιπαραθετική, άνθνηγνείου και έπιπροσθέτως άντικοινωνικού, εάν λάβη κανείς υπ' όφιν τας σημερινάς συνθήκας της γυναικείας δραστηριότητος. Οι τύποι του Ροδινίνου και του Ζορντάνες με τα άφθονα όδύνα κορμιά, τα γεμάτα καμπύλες, θαναμιζόμενα μόνον από τους έπισκέπτες των Μουσείων, μέσα εις τις σιωπηλές άλλες των. Όσο ιδέ για τη «Νανά» του Ζολά, το ήηλο-άλαντασώλειον, με την άναδώς προκλητική σάρκα της, σχηματίζουσιν ολογυνοῦς και ή καταπολέμησις του πάχους, εάν έπανήροστο σήμερα, είναι ζήτημα εάν θα την έδεδόντο να παίξην στο λαϊκώτερο τσίρκω. Αυτά από αισθητικής άπόψεως. Από υγιεινής, ή παχυσσώχια χαρακτηρίζεται ως ελάττωμα, διότι το σώμα του όποιου τα όργανα περιβάλλονται από λίπος είναι σώμα άσθενόφιν. Στην άρχή ο παχύσσωχος ή ή παχυσσώχος δοκιμάζουν την άσθησι μιάς ενέξιας, αλλά παροδικής. Έπειτα άρχίζουν μικρά άδαισείσαι, διστροφώς αύξουσιν, εις την γυναίκα από πάντων. Έπιτέλους το πάχος άποτελεί κοινωνική δυσχέρεια. Σ' αυτόν τον λιγγο της κινήσεως, όποι χρειάζεται ή μεγαλύτερη σβετώσυνη, για να διολισθαίνετε άνάμεσα από τους άδικαίους συναισθημούς, για να δια-

σχίσετε τα πεθορόμια, για να προσπερνάτε τα αυτοκίνητα, για να πηδάτε από τα ηλεκτρικά λεωφορεία, γίνεται κατ' άνάγκην προβληματική, στενόχωρη πάντως, ή θέσις μιάς γυναίκας που κινείται φορτωμένη τις σάρκες της. Ιστορικώς ή παχυσσώχια συμπίπτει κατά κανόνα με τας περιόδους όπου το ήηλο ήτο κατοικίδιον, επομένως είναι κατάστασις άντίθετος προς το ρυθμό της συγχρόνου εποχής, δηλαδή την έξοδο της γυναικείας στο όρόφω.

Ποία μέθοδοι προτείνονται δια τη θεραπεία της; Είναι τρεις: ή Γαλλική, ή Άγγλική και ή Αμερικανική, ή φέρουσα λόγω των εστέρων του καμηματογράφου, το όνομα του Χόλινγουντ. Πρόκειται κυρίως περί τύπων διατροφής, διότι τα άλλα φάρμακα θεωρούνται επικινδύνω, τονίζεται μάλιστα ότι και ή θεραπεία του πάχους δια της τροφής άρείται να γίνεται υπό την έπιβλέψην ενός ιατρού άλασεγκλίστως. Η γαλλική μέθοδος κανονίζει την διαίταν ως εξής:

Το πρωί, μετά την άφύπνισιν: Ένα ποτήρι νερό ή χλιαρό νερό με μιά δόσι άλατος Κρύσεν.

Μικρό πρόγευμα: Ένα φλυντζάνι καφέ χωρίς ζάχαρι. Ψωμί διακής 20 γραμμάρια, αντιπροσωπεύοντα 40 εκκαλορί. Εις τις 11 ή ώρα ένα ποτήρι νερό.

Πρόγευμα: Ένα ισχνό μωρτέα 150 γραμμάρια, 150 γραμμάρια πράσινα φασόλια ψημμένα. Μία καρδιά σαλάτας, χωρίς λάδι, με άλάτι και με πιπέρι. Μία μικρή πατάτα. Όδτε στάλα κρασί κατά το πρόγευμα. Σύνολον: 475 εκκαλορί.

Εις τις 5 ή ώρα: Ένα ποτήρι νερό, ή ένα φλυντζάνι τσάι, χωρίς γάλα, χωρίς ζάχαρι. Δύο μικρά μπισκού ξηρά. Σύνολον: 20 εκκαλορί.

Γεύμα: Μία κοτελέττα χωρίς λίπος, 150 γραμμάρια λαχανικά πράσινα, βρασμένα στο νερό, με ζωμό κρέατος, χωρίς δούτρο. 150 γραμμάρια κρέμας ψημμένης. Χωρίς κρασί. Σύνολον: 500 εκκαλορί.

Α γ γ λ ι κ η μ έ θ ο δ ο ς :

Το πρωί: Ένα ποτήρι νερό. Μικρόν πρόγευμα: Δύο φλυντζάνια τσάι, 2 κονταλιές γάλα, 2 αυγά άλά κρόκ, 15 γραμμάρια δούτρο, 1 μικρό ψωμάκι. Σύνολον: 374 εκκαλορί.

Πρόγευμα: Ένα φλυντζάνι τσάι, μιά κονταλιά γάλα, μιά φρέσκια σαλάτα στεγνή. Σύνολον: 27 εκκαλορί.

Εις τις 5 ή ώρα: Ένα φλυντζάνι τσάι, μιά κονταλιά γάλα, δύο πολύ μικρά σάντουιτς με σαλάτα. Σύνολον: 112 εκκαλορί.

Γεύμα: Δύο κοτελέττες άρνίσιες, λαχανικά πράσινα, βρασμένα στο νερό, σαλάτα από μαρούλι, ένα κομμάτι κρέμας χωρίς δούτρο. Σύνολον: 610 εκκαλορί.

Α μ ε ρ ι κ α ν ι κ ή μ έ θ ο δ ο ς :

Το πρωί: Ένα ποτήρι νερό. Μικρό πρόγευμα: 250 γραμμάρια γάλα, ένα φλυντζάνι καφέ, 2 κομμάτια ζάχαρι.

Πρόγευμα: Ένα φλυντζάνι γάλα, ένα μαρούλι. Σύνολον: 125 εκκαλορί.

Εις τις 5 ή ώρα: Τίποτε.

Γεύμα: Δύο ποτήρια γάλα, δρεκτικά, ντομάτες, άγριοίρι, μαρούλια, ένα τέταρτον όρνιθος, μία πατάτα του φούρνου, αλλά χωρίς δούτρο, ένα μικρό κομμάτι γλυκού. Σύνολον: 680 εκκαλορί.

Καθένας υπ' αυτούς τους καταλόγους, οι όποιοι μπορούν να έναλλάσσονται, αλλά χωρίς να μεταβάλλεται ή αναλογία των εκκαλορί, ισχύει επί μήνες, διότι περιλαμβάνει έναστος όλα τα θρεπτικά στοιχεία, τα απαραίτητα για τη ζωή. Φυσικά δεν συνιστώνται εις τις γυναίκες που έχουν στητική προδιάθεση, ή όποιες όμως ούδέποτε είναι παχιές. Η άλλες δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Ός προς το ποτό, τονίζεται ότι καλύτερα να πίνετε μιά ώρα από του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Πρω- τον έρχεται το λάδι, το όποιον πρέπει φυσικά να άποφύγουν οι παχυσσώχοι, οι κλίνοντες δι- αίταν, για ν' άδυνατίσουν. Μαζύ με μ' αυτό το λίπος και το δούτρο. Δεύτερον, τα ζυμα- ρικά, ή ζάχαρι, ή εκονκρίτωρ, τα ξηρά γλυ- κισματα, τα τυριά. Τρίτον, τα όσπρια! Τέταρ- τον, τα κρέατα. Πέμπτον, τα ψάρια. Έκτον, τα ζαχαρωμένα φρούτα. Έβδομον, τα ξυνά φρούτα. Όγδοον, τα σπαράγγια.

Γενικώς οι σύγχρονοι ειδικοί είναι ύπερ του περιορισμού της τροφής. Ίνεις μάλιστα νομί- ζουν ότι ή συνήθεια της άφθονου τροφής προ- εκάλεισε καταστροφάς άναλόγους με τον άλκο- ολιισμό εν Γαλλία. Άλλά προσέχουν ότι δια- αί διαίτα φθάνουσι μέχρι της υπερβολής, έν- τεινουν την άσθησιν της πείνης και της δίψης, ποδία το όποιον πρέπει να άποφύγεται. Η κοήρα πρέπει να είναι λογική, έπ επιστημονι- κών δεδομένων. Για να μη γεννάται ή άσθη- σις της πείνης, τόσοσ άνθνηρά, συνιστούν ένα σχετικόν όγκον τροφής, με δόσιν τις σαλάτες και τα φρούτα. Το κρέας περιωρισμένο εις πο- σότητα, το ψωμί έννοει πολύ την πάχυνσιν, γι' αυτό είναι άνάγκη να μειωθούν βα- θμιαίως ή κατανά- λωσις του, δια να καταργηθή διασπρό- λου τελείως. Έπίσης ένδεικνύνται ή έλάτ- τωσις των ποτών, δ- λον των υγρών και των εποτάξ. ή πλη- ρος μάλιστα κατόρ- γησις των στο τσι- πέρι. Συγχρόνως ή εις το ελάχιστον κα- τανάλωσις ζάχαρος, γάλακτος και άλκο- ολ. Για τη δίαιτα προ- τισώνται τα μεταλ- λικά νερά, το ά- πλοον νερό, ή λει- ονόδα και ή πορτοκα- λάδα. Ούδέποτε μπύ- ρα. Έπίτ έως όχτό όρες ύπνου. Δέκα λεπτά άσκήσεων χω- ρις υπερβολάς, και μασσάζ εις τα λιπα- ρά σημεία του σώ- ματος. Αποφυγή των μακαρονίων, των γλυκισμάτων (ιδίως

του φαγητού, όχι διαρκούντος και κατά τη χώ- νουσι. Το κρέας πρέπει να είναι ισχνό, ή δε χοήσις λίπος, δούτρον και λαδοῦ φέρει το αντίθετο άκρίβως άποτέλεσμα. Ο καφές και το τσάι δεν έχουν καμιά θρεπτική ιδιότητα, είναι άλλως τονωτικά.

Κοντολογής, δι, λογαριάζεται στην τροφή μας είναι ο άριθμός των εκκαλορί. Αντίθετως προς δι, φανταζόμεθα συνήθως, οι τροφά δεν αποδίδουν εις την αναστάσιον του ήλικου του σώματός μας, αλλά εις την θερμανσιν, ή καλύτερα εις την διατήρησιν της θερμοκρασίας. Το σώμα μας είναι ένας άληθινός θερμοσίλβης, δι, δε εισάγει μιάζει το ρόλο του άνδρα-κος, δηλαδή άνδνει και το θερμαίνει. Έάν δεν τρώμε, το σώμα για να διατηρήσιν την θερμοτήτα του καίγεται μόνο του και τίχεται σιγα- σιγά. Άλλά όταν τρώμε πολύ, ενώ ο όργανισμός έχει έπαρκώς άπορροφήσει για να κρατά την κανονική θερμοκρασία του, τότε το περί- πλέον μεταμορφούται ιδίως σε λίπος. Γι' αυτό ένδιαφέρει κυρίως να γνωρίζουμε ποία είναι ή αντίστοιχος θερμοτής κάθε φαγητού. Ίδωθ έ- νας πρόχειρος κατάλογος, καθορίζων την άπό- δοσιν εις εκκαλορί όρισμένων τροφίμων. Π

Η ΓΟΗΣΣΑ

θερό μπουλντόκ, ο Ράλφ. Άρπαγμένοι και οι δύο από μια μεγάλη σκιά του καταστρώματος πετάχτηκαν από τα κύματα στην αιμάτω ακρογιαλιά ενός έσχατου νησιού.

Τον άνεμο της προηγούμενης μέρας, ο οποίος είχε προκαλέσει το ναυάγιο, είχε διαδεχθεί τώρα ένα σουρτερό κρύο, και ο ναυαγός εξαντλημένος από τις κακουχίες λιποθύμησε. Ο σκύλος, ωστόσο έβγαλε τα χέρια και το πρόσωπο του ναύτου για να τ' ερευνήσει. "Υστερα από μια ώρα ο ναυαγός άνοιξε τα μάτια του. Κόπταζε τότε δλόγυρά του, και είδε μια λήνη, και πιο πέρα μακριά, μερικώς φηλούς λόφους. Κατόπιν, μαζεύοντας όλες του τις δυνάμεις, σηκώθηκε, αλλά μόλις έκανε δύο βήματα, έσπασε και ξανάπεσε στον άμμο.

—Ράλφ, κορυμώρισε, είμαστε χαμένοι!... Έπιχειρήσε να σερβίς με τα γόνατα, με τους άγκωνες, αλλά και πάλιν δεν τα κατάφερε, και ξαπλώθηκε καταγής ανίσθητος.

Τη νύχτα χιόνισε. Το γιόνι σιωπηλό, λευκό σαν σάβανο, σκέπαζε σιγά-σιγά την αιμορροία και τον άνθρωπο που κοιτόνταν ανίσθητος. Ο Ράλφ σηκώνοντας κάποτε, τρανάζονταν για να ρίξει το στρώμα του γιονιού που σωριαζόταν άνω του, και ύστερα καθόταν πάλι κάτω ακίνητος. Σε μια στιγμή καθόρισε ένα μικρό ύψωμα γιονιού πλάι στο σώμα του ναυαγού και βρέχε το χέρι του. Τό έλυνε, αλλά ήταν άκαπτο και παγωμένο πετά ...

Κατάλαβε τότε ότι ο ναύτης είχε πεθάνει. Μά δεν γούγισε λυπητερά. Άπλως ξαπλώθηκε πάνω στο γέρι του νεκρού συντρόφου του και έμεινε και πάλιν ακίνητος. ***

Και νά, άξαφνα, μέσα στην ωχρόλευκη λάμψη που έδινε το φεγγάρι στο γιόνι, επρόβαλε ένα ζώο που έμοιαζε με σκύλο, ύστερα ένα άλλο κι ένα άλλο...

"Ήσαν κογιότ, λύκοι των πεδιάδων της Νοτίου Αμερικής. Άν τους έδωκε κανείς άνθρωπος, θα τρομάζαζε απ' τον φόβο του. Μά ο Ράλφ δεν ήξερε τι θα πη φοβός. Γι' αυτό και δεν κινήθηκε απ' τη θέση του. Μαζεύοντας στο γιόνι, κύτταζε τους λύκους, έτοιμος να παλεύει αν τ' έφτανε ή ανάγκη από τους.

Τά θηρία δίσταζαν, όπως φαινόταν. Γιατί τα κογιότ είνε άγρια, αλλά καθόλου γενναία. Τέλος ένα κογιότ άπεσπάζη απ' άλλα, κατέβη στην άποψη πλανής της ακρογιαλιάς, έκανε μερικούς γύρους στην αιμορροία, ξαναφύγε, ξαναγύρισε, κατέλυσε πλίσσε σε άπώστασι δέκα περίπου

βημάτων από το σωρό που σχημάτιζε το πτώμα του ναυαγού, το σκεπασμένο με γιόνι.

Εκείνη τη στιγμή όμως ο Ράλφ άρμήσε σαν αστραπή καταπάνω του και το κύλησε κάτω καταματωμένο.

Τά άλλα κογιότ που ήταν άπάνω στο λόφο, βλέποντας τί συνέβη, έκαναν μερικές ανήσυχες κινήσεις.

Ο Ράλφ είχε ξαναξάπλωθει τώρα πάνω στο χέρι του νεκρού, ακίνητος όπως πριν, με τα μάτια στηλωμένα προς το μέρος των λύκων.

Οι λύκοι φαινότουσαν άγριεμένοι. Ποιό ήταν το ζώο αυτό, που τοίμοιζε στα λημέρια τους, να διεκδική για τον εαυτό του μονάχα όλολο τον νεκρό;

Τέσσερα κογιότ άποσπάζτηκαν και πάλιν από τους συντρόφους των, κατέβηκαν το λόφο και προχώρησαν προς τον Ράλφ και τον νεκρό.

Μά ξανά, όπως και λίγο πριν, ο Ράλφ γούμισε σαν αστραπή άπάνω τους, ένα φοβερό γαυγισμα άκούστηκε, και ένα κογιότ ξαπλώθηκε καταγής. Τα άλλα ανεβήκαν γρήγορα νοήγορα στην κορυφή του λόφου.

Οι λύκοι κατάλαβαν πως είχαν να κάνουν μ' ένα πολύ επικίνδυνο και αποφασιστικό έχθρο. Ωστόσο δεν μπορούσαν να χάσουν μια τόσο καλή λεία. Έπρεπε να έπιχειρήσουν να έλθουν σε διαπραγματεύσεις, με το σκύλο. Νά παρουσιάζοντο ως φίλοι, αντι να επιτίθενται ως εχθροί. Αυτό και έβινε.

Δυό κογιότ έφυγαν ως άπεσταλμένοι, ως πρέσβεις, πλησίασαν καμιά κεντηταριά βήματα προς το σημείο όπου βρισκόταν ο Ράλφ και ύστερα καθήσαν κι άρχισαν να γλύφουν το ένα του άλλου τα πλευρά.

Ο Ράλφ όμως δεν άλυνε καθόλου απ' τη θέσι του. ***

Μά ποιός λοιπόν γιόνι αυτός που μπορούσε να στέκεται ήρεμος αντίκρυ σ' ένα τόσο μεγάλο άγριο έχθρον; Τώρα τα θηρία τά είχε καταλάβει μια τρομερή περιέργεια. "Ήθελαν να εξακριβώσουν ποιος ήταν ο υπερασπιστής της λείας που λαχταρούσαν να καταπαράξουν.

Προχώρησαν λιγα βήματα άκωχη, λίγα άκωχη, και τέλος είδαν τον Ράλφ από πιο κοντά. "Ήσαν έτοιμα ν' άπομακρυνθούν, και πάλι, μά ο Ράλφ άωρμησε σαν βέλος, και νας από τους δυό πρέσβεις, ξαπλώθηκε με απαραμμένη κοιλιά, μπρος στους δυό νεκρούς του συντρόφους.

Τό τρομερό μπουλντόκ είχε χαμήξει και τη φορά αυτή τόσο αστραπιαία, ώστε το κογιότ που είχε άπομακρυνθεί, δεν είχε άν

τιλήθει τη σύντομη μάχη που είχε γίνει μπρος στα μάτια του. Κι όταν είδε κατόπιν το σύντροφό του, καταγής, σκισμένο, ξεκοιλιασμένο, τρέλασε από πόδι.

Τώρα πια ο λύκος ηγαυονοργήντουσαν στην σεληνωφτισμένη κορυφή του λόφου, άνίσχυοι, αναπνέοντες, μην ξέροντας τι να κάνουν.

Κανένας τους δεν τοίμοιζε να έπιχειρήσει μιά νέα "άναγνώριση", κανένα στέδιο έπιθέσεως δεν είχε καταστρωθεί, όταν άξαφνα μιά λύκαινα, άποσπάζτηκε από την ομάδα και άποφασιστικά κατέβηκε το λόφο.

Η μικρούλα και νετακίτη αυτή λύκαινα, μιά από τις πιο νεαρές του κοπαδιού, φαινόταν άφοβή. Τί έλπιζε λοιπόν να κάνει; Είχε μήπως κανένα ιδιαιτερό στέδιο έπιθέσεως; Ωστόσο οι σύντροφοί της την άφήσαν να φύγη. Σε λίγο θα κοίτονταν κι αυτή ματωμένη πάνω στο γιόνι, όπως και οι άλλοι τρεις σύντροφοί της.

Τώρα η λύκαινα είχε φτάσει στην ακρογιαλιά. Δεν προχώρησε όμως κατ' εθείαν στο Ράλφ. Περιπλανήθηκε δώ κι εκεί, χωρίς να ρίξη καμιά ματιά στο σωρό που σχημάτιζε το γιόνι πάνω απ' το νεκρό ναύτη. Προσποιούνταν ότι δεν ύποπτευόταν την παρουσία έχθρου στην έρημη ακτή, έρεζε, έπαιζε με το γιόνι, κυλιόταν άπάνω του, και ύστερα σιγά-σιγά, κάνοντας διάφορες ήμικυκλικές κινήσεις, πλησίασε έντελώς άσυναίσθητα, στο μέρος όπου στεκόταν το μαντρόσκυλο. Εκεί καθόσε, ξάπλωσε τα πόδια της, κι άρχισε να τ' αλύφει. Δεν ήταν καθόλου άνησυχη. "Ήξερε ότι δεν θα βριστάτο καμιά έπίθεσι. Ξαπλώθηκε έντελώς, πάνω στο γιόνι, έβαλε το μουσούλι της άναμεσα στα πόδια της, και κήησε δόλοτα ακίνητη.

Μά ο σκύλος την κύτταζε τώρα με προσοχή. Σήκωσε μάλιστα λιγάκι το κεφάλι του και το τοποθέτησε κι αυτός, σαν τη λύκαινα, πάνω στα μπροστινά του πόδια. Τότε το πονηρό θηλυκό σηκώθηκε, κι άπομακρύνθηκε, σαν να μην είχε αντίληφει τίποτα. "Έρεζε στην ακτή, ξαναγύρισε πιο κοντά στο σκύλο αυτή τη φορά, και ξαναγύρισε το πονηρό της: ξαπλώθηκε, άνακλιόστηκε, γλύστρησε.

Έκεί, άπάνω στην κορυφή του λόφου, οι λύκοι είχαν καταλάβει το στρατήγημά της. "Ήθελε να σαναγέψη τον νικητή και να τον καθυποτάξη. "Ήταν η Κλειστέρα των πεδιάδων που καθυπέτασε στα θέλημά της τον Άντωνιο. Είχε την έμφορη πονηρία όλων άνεξαιρέτως των θηλίκων. "Ήξερε ότι ήταν έλκυστική, ήξερε την δύναμή της, και μεταχειριζόταν όλα τα τεχνάσματα της γοητείας της.

Και πραγματικά η σαρηνευτική της δύναμη θυματοφύργε άκωχη μιά φορά. Ο Ράλφ την κύτταζε στην άκμή ακίνητος, μά σαν μαγεμένος, σαν ύπνωτισμένος. Τέλος χαλάωσε το ένα από τα τενωμένα του πόδια, ύστερα το άλλο, άνασχεώθηκε πολύ άργα, δρόβηκε και έκανε μερικά βήματα κοντινότερα το χονδρό του κεφάλι. Φαινόταν διστακτικός στην άρχη, άναπνέοντας.

Εκείνη τον ένεβάρυνε κάνοντας την αδιάφορη. Χαμουρή-

την έλκυστική, ήξερε την δύναμή της, και μεταχειριζόταν όλα τα τεχνάσματα της γοητείας της.

Και πραγματικά η σαρηνευτική της δύναμη θυματοφύργε άκωχη μιά φορά.

Ο Ράλφ την κύτταζε στην άκμή ακίνητος, μά σαν μαγεμένος, σαν ύπνωτισμένος. Τέλος χαλάωσε το ένα από τα τενωμένα του πόδια, ύστερα το άλλο, άνασχεώθηκε πολύ άργα, δρόβηκε και έκανε μερικά βήματα κοντινότερα το χονδρό του κεφάλι. Φαινόταν διστακτικός στην άρχη, άναπνέοντας.

Εκείνη τον ένεβάρυνε κάνοντας την αδιάφορη. Χαμουρή-

την έλκυστική, ήξερε την δύναμή της, και μεταχειριζόταν όλα τα τεχνάσματα της γοητείας της.

Και τότε το σκύλο, το άγριο και χυδαίο, έγινε σκλάβος της λύκαινας. Άρχισε να την άκολουθί έρπια. Τον τρέβησε έτσι προς την ακρογιαλιά, τρέποντας εκείνη υποστά, άκολουθώντας την εκείνος από πίσω.

Οι άλλοι λύκοι, έντομμεσζοι, κατέβηκαν σιωπηλά στην ακτή και πλάνισαν το άλυγο σώμα του ναυαγού. Ξεκαθάριαν γλήγορα λίγους το γιόνι και πρώτα-πρώτα έσύντριψαν το γέρι του. "Υστερα κομμάτιασαν το υπάστου του. Τά ούδια του τ' πέταξαν σε κομμάτια και έπαχλώθηκε ένα άγριο συμπάσι στην έρημη εκείνη ακρογιαλιά.

Αλλά η λύκαινα δεν έχασε ότι ε'ίχε κι εκείνη μέρος στο συμπόσι. Γύρισε, λοιπόν, σε λίγο, κοντά στους άλλους, με τον Ράλφ στ' πλευρό της. Το σκύλο, καλός της λύκαινας, είχε ξαναγύρισε λύκος, όπως οι πόνητοι της φυλής του. Και βλοι οι λύκοι πασιόσαν με σέβασμό για να κάνουν θέσι στην κατακτητή και στη νικήτριά του.

Και τότε η λύκαινα και ο Ράλφ πέρασαν μες στο μαντρόσκυλο τσιμπούσι. Ξεκούλησαν και σπράχζον... την κοιλιά τους.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΡΟΝΑΡΑΡ

ΠΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ
ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ ΤΗΣ ΦΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Υπάρχουν κανόνες, επί τη βάση των οποίων να μπορεί κανείς να καθορίσει τη γυναικεία καλλονή; Άσφαλώς υπάρχουν. Οι κανόνες όμως αυτοι ούδέποτε είνε άπόλυτοι, γιατί η καλλονή είνε συνήθως κάτι άνάλογο με τα γούστα του καθενός. Για τον καθένα άραίο είνε ένεινο που αυτός ο ίδιος έκτιμά και βραβεύει τέλεια.

Ωστόσο όμως, υπάρχουν για τους καλλιτέχνες άρισμένοι γενικοί κανόνες που καθορίζουν την καλλονή ής έξης:

Τό με φάλλι πρέπει να είνε το έβδομον του σώματος. Δηλαδή το ύψος του άναστήματος να περιλαμβάνει έφτά φορές το μήκος της κεφαλής.

Τό ύψος του προσώπου να είνε όσο και η άπόστασι που χωρίζει τά άκρα των δυό κορμών.

Τό μετώπο να είνε πολύ ψηλό, ούτε πολύ πλατύ, αλλά να άποτελή το ένα τρίτον, εις ύψος, του προσώπου, το οποίο πρέπει να είνε όμοιές.

Τά φρύδια πρέπει να σχηματίζουν έλαφρά καμυήλη, πάνω απ' την κομψή της άνω βλεφαρίδος και άνάλογο προς αυτή.

Τά μάτια πρέπει να είνε άμυδαλωτά.

Η βλεφαρίδες πνικές και άκατά άνεπτυγμένες, ώστε να ρίχνουν στα μάτια σιά.

Τά μάλλια πρέπει να είνε μακριά, πικνά, λεπτά και γυαλιστερά σαν μετάξι.

Η μύτη πρέπει να έχη μήκος ίχι μεγαλύτερο από το ύψος του μετώπου, του οποίου πρέπει ν' άποτελή συνέχεια, χωρίς μεγάλη κοιλότητα στο μεσοφρύδι.

Τό σχήμα των κλεισμένων χειλιών να πρέπει να μοιάζει με τόξο, με το έτος του έρωτος.

Τό πηγούνι πρέπει να είνε έλαφρά στρογγυλό και χωρίς λακκά.

Ο λαιμός πρέπει να είνε ψηλός όσο δυό μέτρα, άνάλογα παχός και στρογγυλός, χωρίς πτυχές.

Οι ώμοι, εύσκαροι, ίσοι ήεις και στρογγυλοί.

Ο κορμός τέλος πρέπει να είνε εύφθερος προς το κάτω μέρος.

Όποιος έχει τά παραπάνω χαρακτηριστά, μπορεί να θεωρή τον εαυτό του... Άπόλλωνα.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

Οι Έβραίοι διηγούνται για το άμπελι και το κρασί των άκόλυθων μύθο:

"Όταν πέρσε η θεομηνία του καταλύσμου, ο Νώε πήρε να φυτέψη ένα κλήμα άμπελιού. Ο Σατανάς όμως — το πνεύμα του κακού που σπρώχνει πάντα τον άνθρωπο στην άμαρτία — τον έλπιόσε να άρνησθε να χορεύη δλόγυρά του, ξεφανίζοντας χαρούμενος.

—Πού όφείλεται η τόση χαρά σου, άναθεματισμένε; τον έρώτησε ο Νώε.

—Είνε να μη γελώ και να μη σε βλέπω να καλλιεργείς αυτό το φυτό; του άπάντησε ο Σατανάς, κοντώντας χαρούμενα την ουρά του. Αυτό το φυτό, άνθρωπέ μου, θα είνε ο καλύτερος συνεργάτης μου. Αυτό θα μου προμηθεύη στρατιές δλόκληρες ψυχών για το φλογισμένο βωσείο μου. Φροντίσε μονάχα να το περιποιηθείς όσο μπορείς για να εύδοκησής και να καρποφορήσει.

Ο Νώε τότε του είπε: —Ναι, τριακατάρατε, είνε να λοιπόν ότι από το φυτό αυτό βγαίνει το ελκυστικό κρασί που ξαναεώνη τον άνθρωπο, του άφαιρεί τις σκοτούρες και τις βλάβες και τον κάνει, έστω και για λίγες στιγμές, εύτυχισμένο; Μήπως με το κρασί ο άνθρωπος δεν πλησιάζει το Θεό; Γιατί λοιπόν το σκεπάζετε λέγοντας ότι έμυθηταίς τους δικούς σου καταχθόνιους σκοπούς;

—Τά έξωρα όλα αυτά, ό έφημερο πλάσμα, λήανησε ο Σατανάς, και γι' αυτό, έπειδή... άγαπά τον άνθρωπο, θα φροντίσω κι εγώ για την άνάπτυξη του φυτού που βάλθηκες να καλλιεργήσεις.

—Με ποιόν τρόπο θα φροντίσεις;

Ο Σατανάς, χωρίς να δώσει καμιά άπάντησι, πήγε κι έφερε πέντε ζώα: Ένα πρόβατο, ένα λιοντάρι, μιά θύα, ένα γούρνο κι έναν πύθιο.

Τά ζώα αυτά τά έσφαξε το ένα ύστερα από τ' άλλο, στη ρίζα του άμπελιού.

Υστερα έλε στο Νώε:

—Βλέπεις; Το αίμα των ζώων αυτών θα ρουφήγ από τις ρίζες του φυτού σου να να κατασταλάξη στο χυμό των καρπών του.

—Και τί σημαίνουν όλα αυτά, τριακατάρατε; ερώτησε κατάπληκτος ο Νώε.

—Σημαίνουν ότι εκείνος που θα πίνη το κρασί σου, θα ρουφή σαρηνόνας και τις ψυχές των πέντε αυτών ζώων. Τη μιά κατόπιν απ' την άλλη. Πρόβατο-πρόβα θα γίνεται άγρικός και γαλίνος σαν πρόβατο, μετά τρωμερός κι έπιθετικός σαν λιοντάρι, ύστερα ύπνιος και κοκός σαν θύα, θα μεταμορφώνεται κατόπιν σε άκάθαρτο και ήλιδο γούρνο για να καταγίση τέλος ένας άσελγής και βρώμικος πύθιος!

Και μιά την αλήθεια, ο Σατανάς δεν είχε άδικο. Αλλά είνε τά άποτελέσματα της μέθης.

"Όταν ο Θεός άποφάσισε να δημιουργήσει τον άνθρωπο, έκάλεσε τους άγγέλους του και τους είπε: —Άς μην άναβάλλουμε λοιπόν πια, ός κάμουμε και τον άνθρωπο εκατ' εικόνα και όμοιοσί μας.

—Ναι, Βασιλέυ των Ουρανών, άπάντησαν τραγουδιστά όλοι οι άγγελοι. "Άς δημιουργήθει και ο άνθρωπος εκατ' εικόνα και όμοιοσί μας.

"Όταν όμως τελείωναν η άρμονικές φωνές των άγγέλων, η Δικαιοσύνη πλησίασε με βήμα

αργό στο θρόνο του Θεού και με θλιμένο ύφος τον παρακάλεσε:

—Μεγάλε Κυριέ του κόσμου. Φυλάξον από την πραγματοποίησι μιας τέτοιας ιδέας. Τό πλάσμα που σκέπτεσαι να δημιουργήσεις, με κάθε βήμα του θα με καταπατή, με κάθε χειρονομία του θα με σπαράξη βάνασα, με κάθε λόγο του θα με βροίξ. Θα διώξη τη χήρα από το σπίτι της, τ' όρφανό από το καταφύγιό του κι' ο αδελφός δεν βιά διατάση ν' άπογυμνώση και να σκοτώση τον αδελφό του. Κι' αυτοι οι λαμπρότεροι βασιληάδες και πρίγκιπες και σοφοί θ' άρπάξουν τον λαόν τ' αγαθά που άπόκτησαν με ιδρώτα και αίμα.

"Όταν τελείωσε η Δικαιοσύνη, πλησίασε στο θρόνο του Θεού η Ειρήνη και είπε τά ίδια περίπου λόγια:

—Ναι, Υψιστε Θεέ, έπρόσθεσε στο τέλος. Μη θελήσεις να δώσης ζωή σ' ένα τέτοιο πλάσμα. "Η δυστυχία των πλάσμων θ' άπλωθι στον κόσμο, γιατί οι άνθρωποι δεν θα θελήσουν να ζήσουν ποτέ άδελφικά και έννοια. "Η άκοινοδοτήν πάντα το Μίσος και τη Διχόνοια, ενώ έμένα θα με έξευτελλίζουν καθήμενιά. Βλέπω τά έθνη και τους λαούς πνιγμένους στο αίμα,

βλέπω τους άδελφούς χωρισμένους από το συμπέρον, βλέπω τον άνδρα και τη γυναίκα να τράζουν με δλόκληρες αντίληψεις και έχθρότητες την ειρήνη του σπιτιού τους.

—Έπειτα προχώρησε και η Άλήθεια και είπε με άπόλυτη και συντομία:

—Τό Ψέμμα, το φαρμακερό αυτό φυτό, θα είνε ο κυρίαρχος του πλάσματος που σκέπτεσαι να δημιουργήσεις. Τό Ψέμμα θα επεβάλλετο παντού ό, "Υψιστε Θεέ, άκόμα και μες στα σπλάχνα οίκους σου.

Τό Ψέμμα θα εισχωρή μέσα στην οικογένεια, μέσα στους ναούς της Δικαιοσύνης, μέσα σε όλες τις σχέσεις των ανθρώπων. Με το Ψέμμα θα μολιά ο άνθρωπος στον άνθρωπο και τά ένα έξω στο άλλο.

Ο Βασιλέυ των Ουρανών έσκαψε τότε το κεφάλι του άναστενάζοντας και βυθίστηκε σε μυστηριώδεις σκέψεις.

Τη στιγμή εκείνη όμως προχώρησε από το χορό των άγγέλων ο πιο γλυκός, ο πιο άφαιρος άγγελος, ο άγγελος της Ευσπλαχνίας, και πλησιάζοντας με δάκρυα στα μάτια τον θρόνο του Θεού, γονάτισε μπροστά του και του είπε:

—Πάνσοφε δημιουργέ του Σάβαντος, σε έκετεύω, πλάσε τον άνθρωπο για χάρη δική μου. Τό έξωρ ότι θα είνε ένα πλάσμα άτελές. Η άξία του όμως θα έγκειται ότι διαρκώς θα ήχη την τελειότητα. Εγώ θα είμαι το στήριμά του και θα τον βοηθώ στο δύσκολο δρόμο του ποσορισμού του. "Όταν τά πλάη και τά άναστήματα τον παρασύρουν στο δρόμο του κακού, εγώ θα βρισκόμαι κοντά του για να το δώσω ώρρος και να τον κατενύθω στο δρόμο τον δικό σου.

Έτσι μίλησε η Ευσπλαχνία, και ο Πλάστης άκούσε τη γλυκειά φωνή της κι' έδημιούργησε τον άνθρωπο.

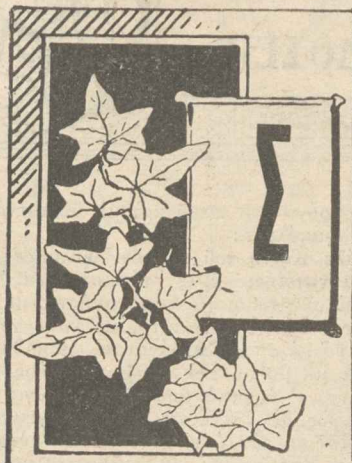
ΣΚΕΨΕΙΣ

—Ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος είνε ο φτωχός, γιατί αυτός δεν φοβάται μην πείσει χειρότερα.

—Η καλύτερη μαγειρική είνε η μαγειρική της πείνας.

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

ΤΟΥ G. LEPREUVE

ἀγαπώ! είπε η Λώρα την πρώτη φορά που έγραψε επάνω στην καρδιά του άνδρός της. Κι' αν ποτέ ἀγαπήσης μὴν ἄλλη γυναῖκα, θά πεθάνω!...

Ἀλήθεια, τὸν ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Μισέλ ἡ Λώρα. Αὐτὸς ἦταν ἡ πρώτη καὶ μοναδική της ἀγάπη.

Ἀλλὰ κι' ὁ Μισέλ δὲν φάνηκε ἀδιάφορος κι' ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὴν παράδοξη ὀμορφιά της Λώρας. Ἦταν μελαχρινή, μὲ κατὰμυαυρα μαλλιά καὶ μάτια γαλαζοπράσινα, φωτεινὰ καὶ μυστηριώδη, σὰν τὴν θάλασσα.

Μ' ἂν ἡ Λώρα, γιὰ πρώτη φορά, ἔνοιωθε μέσα στὴν καρδιά της τὴν θεία φλόγα τοῦ ἔρωτος, ὁ Μισέλ εἶχε ἤδη ἀγαπήσει πολλές φορές.

Ἡ πρώτη του ἀγάπη, ἦταν μιὰ αἰθέρια ξανθοῦλα, μὲ μάτια γαλάζια, γεμάτα ἀγνότητα. Καὶ τὴν εἶχε παντρευτεί, τὴν ξανθοῦλα αὐτή, μολοντὴ ἡ ἀγαπημένη του ἦταν φτωχή κα' οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελαν νὰ τὴν πάρει.

Μὰ ἡ εὐτυχία τοῦ Μισέλ, δὲν βόσταξε πολλὸν καιρὸ. Ἡ Ἑλβίρα —ἐπὶ λεγόνταν ἡ πρώτη του γυναῖκα— ἦταν πολὺ λεπτὴς κρώσεος, ἦταν σὰν ἓνα ντελικάτο εὐθραστο λουλουδί, κι' ἓνα κρύο χειμωνιάτικο βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα μακρινὸν περιπάτο, γύρισε στὸ σπίτι της μὲ ὀργή καὶ κατεβό. Ἐπείσε βαρεὰ ἀρρωστή στὸ κρεβάτι, καὶ δὲν ξανασηκώθηκε πιά. Πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις τῶν γιατρῶν καὶ τὶς θυσίες τοῦ Μισέλ.

Ξεφύγχε σὰν ἓνα βαρεὰ πληγωμένο πουλί, μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της.

Ὁ Μισέλ ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν θάνατο τῆς λατρευτῆς του Ἑλβίρας, καὶ γιὰ πολλὸν καιρὸ ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμιο, κλεισμένος στὸ σπίτι, ζώντας μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς πεθαιμένης. Ἡ μεγαλύτερη του παρηγοριά ἦταν πάλι μιὰ προσωπογραφία τῆς Ἑλβίρας, καμωμένη ἀπὸ ἓνα διάσημο ζωγράφο.

Στὴν εἰκόνα αὐτή, ἡ Ἑλβίρα ἔμοιαζε ὀλοζώντανη. Μὲ τόση ἐπιτυχία εἶχε ἀποδώσει ὁ ζωγράφος, τὴν λάμψη τῶν μαλλιών της, τὴν διαφάνεια τῶν ματιῶν της, τὴν ἀγγελικὴ ἔκφραση τοῦ προσώπου της...

Κι' ὁ Μισέλ, ἐπὶ ὅρες ὀλόκληρες καθόταν ἀντίκρυ στὴν εἰκόνα, καὶ τὴν κίτταζε, τὴν κίτταζε ἀχόρταγα, καὶ τῆς ἔλεγε λόγια λατρείας, καὶ ὅρκους αἰωνίας ἀγάπης, τὰ ἴδια λόγια καὶ τοὺς ἴδιους ὅρκους ποὺ ἔλεγε καὶ στὴν ἴδια τὴν Ἑλβίρα θάνατος.

Τοῦ κόσμου οἱ φίλοι κι' οἱ συγγενεῖς τοῦ Μισέλ, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὴν ἐπίμονη αὐτὴ λατρεία τῆς πεθαιμένης. Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τὴν ξεχάσει.

Κι' αὐτὴ ἡ κατάστασις βόσταξε γιὰ πολλὸν καιρὸ. Ἐλεγαν μάλιστα, ὅτι κάποτε ὁ Μισέλ εἶχε ἐπιχειρήσει ν' αὐτοκτονήσει, μπροστὰ στὴν λατρευτὴ εἰκὴν ζωγραφιά.

Μὰ ὅσο κι' ἂν εἶνε κανεὶς βαθεῖα ἐρωτευμένος μὲ μιὰ πεθαιμένη, ποὺ δὲν τὴν ἀντιπροσωπεύει τίποτε πιά ἄλλο στὸν κόσμιο, παρὰ μιὰ ἄψυχη εἰκόνα, δὲν μπορεῖ νὰ περάσει κι' ὅλη του τὴν ζωὴ μὲ τὴν δική της μόνο λατρεία κι' ἀνάμνηση.

Δὲν μπορεῖ... Ὅταν ἡμέτερα εἶνε κανεὶς πολὺ νέος ἀκόμα, καὶ ἡ λαγνάρα τῆς ζωῆς, παρ' ὅλο τὸν πόνο τῆς καρδιάς του, δὲν ἔχει στερεῖται μέσα του.

Ἐπὶ, σιγά-σιγά, ὁ Μισέλ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κι' αὐτὸς πῶς, ξαναβροῦθηκε πάλι μέσα στὴ ζωὴ, στὴν κίνησι, στὴ χαρά...

Στὴν ἀρχή, ἓνας περιπάτος στὸ δάσος, ὑστερὰ μιὰ ἐπισκέψις σ' ἓνα σπίτι συγγενικό, ἀργότερα ἓνας περιπάτος στὴν πόλη.

Βέβαια κάθε φορά ποὺ ὁ Μισέλ, βρισκόταν πάλι στὸ σπίτι του, πῆγαινε νὰ ἴδῃ τὴν λατρευτὴ εἰκόνα, καὶ νὰ τὴν διαθεωρήσῃ πῶς γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πιά «ἐκείνη».

Ἀλλὰ τὴν βραδιά ποὺ γνώρισε τὴ Λώρα, δὲν μπόρεσε ὁ Μισέλ νὰ πῇ λέξι στὴν πεθαιμένη, γιὰτὶ κατάλαβε πῶς θά τῆς ἔλεγε ψέματα.

Ἐπειτα μάλιστα ἀπὸ μερικὲς μέρες, στάθηκε ὀρθιος μπροστὰ στὴν εἰκόνα, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, μὴ τολμώντας νὰ τὴν κυττάξῃ, καὶ ψιθύρισε:

— Συγνώρεσέ με!... Ἀλλ' ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ παρηγοριά... Ἀπὸ ἓναν ἀπελπισμένο ἔρωτα, μόνο ἓνας ἔρωτας πάλι μπορεῖ νὰ μὰς παρηγορήσῃ. Καὶ στὴν πόρα τοῦ θανάτου, μόνο ἡ γλυκύτης ζωῆς μπορεῖ νὰ μὰς κἀνῃ νὰ τὴν ξεχάσουμε.

Ἐπὶ ὁ Μισέλ, εὗρισκε γλυκεῖα παρηγοριά κοντὰ στὸ νέο του ἔρωτα.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἀρραβάνες παντρεύτηκε μὲ τὴν Λώρα, τὴν μελαχρινὴ κοπέλλα, μὲ τὰ προσωρινοῦλα μάτια.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου του, ὁ Μισέλ διάταξε κι' ἔβαλαν τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλβίρας, μέσα στὸ βάθος ἐνὸς μεγάλου χριστοῦ ντουκαποῦ, ἀπάνω στὴν σοφίτα.

Ὁ Μισέλ καὶ ἡ Λώρα ἦσαν πιά πολὺ εὐτυχισμένοι. Ἐκεῖνη τὸν λάτρευε μ' ὅλη τὴν ἔκστασι καὶ τὴν δύναμι τῆς πρώτης ἀγάπης, ἔκεινος τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλο τὸ φιλογερό κι' ἀχόρταγο πάθος μιὰς καρδιάς ποὺ ἀγαπάει γιὰ δεύτερη φορά, καὶ ξαναγυρίζει στὸν ἔρωτα καὶ στὴν ζωὴ.

Ἡ Λώρα ἤξερε βέβαια πῶς δὲν ἦταν ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ Μισέλ, ἤξερε τὸ θλιβερό εἰδιώλιό του, μὰ πίστευε πῶς εἶχε πιά ξεχάσει ὀλοτάλη τὴν πρώτη του γυναῖκα.

Μιὰ μέρα ὅμως, εἶδε τὸν Μισέλ νὰ κατεβαίνει σιγά, κρικρά, προφυλακτικά ἀπὸ τὴν σκάλα ποὺ ὠδηγοῦσε στὴ σοφίτα.

Ἡ Λώρα κατὰ ὑποκείμενη τότε, κατὰ προσαισθήθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Μόνο, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥρα, θύαν ὁ Μισέλ δὲν ἦταν πιά στὸ σπίτι, ἀνέβηκε στὴν σοφίτα.

Κύτταξε γύρω της, δὲν εἶδε τίποτα ἄξιο ὑποψίας, μὰ κατὰ τὴν τράβηξε ἀκατανίκητα πρὸς τὸ μεγάλο ντουλάκι. Τὸ ἄνοιξε ἀποφασιστικά, καὶ εἶδε στὸ βάθος του τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλβίρας, εἶδε τὴν ἴδια τὴν Ἑλβίρα, νὰ τῆς χαμογελάει ὀλοζώντανη, μέσα ἀπὸ τὴν εἰκόνα της.

Ἡ Λώρα στὴν ἀρχὴ ὑπεχώρησε ἔντρομη, ὑστερὰ ξανασηκώθηκε πάλι στὸ ἀνοιγμένο ντουλάκι, σὰν ἡ εἰκόνα ἐκεῖνη νὰ τὴν ἐσπερνε κοντά της, μὲ μιὰ ἔλξι τρομερή.

Κίτταξε ἀχόρταγα τὰ ξανθὰ μαλλιά, καὶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς πεθαιμένης.

— Αὐτὴ εἶνε, μονιμοῦρισε ἡ Λώρα, ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Μισέλ, ἡ πρώτη ἀγάπη. Ἐγὼ ὀκνοῦσι νὰ λένε πῶς ἦταν ξανθὴ, καὶ πῶς ὑπάρχει μιὰ πολὺ ἐπιτυχημένη τὴς προσωπογραφία. Ὁ Μισέλ, ἀπὸ λεπτότητα βέβαια τώρα ποὺ ξαναπαντρεύτηκε, τὴν ἔκλεισε ἐδῶ μέσα. Μὰ ἔρχεται καὶ τὴν βλέπει κρικρά. Τὴν ἀγαπάει λοιπὸν ἀκόμα, τὴν ἀγαπάει!

Καὶ ἡ Λώρα κύτταζε τὴν εἰκόνα μὲ βλέμματα μίσους σὰν νάχε μπρὸς τῆς μὴν ἀντίχρῳ.

Ἐπὶ, ἔκλεισε τὸ ντουλάκι, κι' ἔφυγε μὲ τὸν θάνατο στὴν καρδιά.

Ὁ Μισέλ τὸ θεωροῦσε καθήκον του νὰ μὴν ξεχνᾷ ὀλοτάλη, καὶ μέσα στὴν νέα του εὐτυχία, τὴν παλαιὰ πεθαιμένη του ἀγάπη. Γι' αὐτὸ πῆγαινε κάποτε στὴν σοφίτα, καὶ τῆς ἔλεγε μιὰ κατὰ μὴν ἔκστασι ἀπὸ τὴν ἀγάπην παραπονεμένη καὶ ξεχασμένη ὀλοτάλη. Σκεφτόταν τί νὰ κἀνῃ, γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο, μέσα στὸ ὅποιο βρισκόταν.

Ἡ Λώρα ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὴν εἰκόνα τῆς νεκρῆς, ἦταν πολὺ δυστυχῆς. Χωρὶς νὰ λῇ τίποτα στὸν Μισέλ, ὑπόφερε, πονοῦσε, ζήλευε. Χλώμιαζε κι' ἀδυνατίζε ὀλοτάλη, καὶ τὰ μάτια της συχνὰ ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Ὁ Μισέλ ἀνίσχυος τὴν ρωτοῦσε τί ἔχει, μὰ ἐκεῖνη προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ πῶς δὲν ἔχει τίποτα.

Παραμένοντε ὥστόσο τὸν Μισέλ, κι' ὅταν καταλάβαινε πῶς δόσκειται στὴ σοφίτα, ὑπόφερε φρικτὰ ἀπὸ ζήλεια, σὰν ἐκεῖνη τὴν στιγμή νὰ βρισκόταν ὁ ἄνθρωπος τῆς μὲ μιὰ γυναῖκα πραγματική.

Κι' ἀκόμα τραβηγμένη ἀνίκητα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς νεκρῆς, πῆγαινε ἡ Λώρα κάθε τόσο καὶ τὴν ἔβλεπε. Τὴν παρεβόλε μὲ τὸν ἑαυτὴ της καὶ τὴν εὗρισκε τόσο διαφορετική!

— Εἶνε ὥραιότερή μου! ἔλεγε. Εἶνε τόσο ξανθὴ ὅσο ἐγὼ εἶμαι μελαχρινή. Εἶνε τόσο ἀγνὰ καὶ διάφανα τὰ μάτια της, ὅσο ἀνήσυχια καὶ μυστηριώδης εἶνε τὰ δικά μου. Ἐγὼ φοβόμουν μήπως ὁ Μισέλ ἀγαπήσει καμμιά ἄλλη γυναῖκα, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, μιὰ γυναῖκα ζωντανή, καὶ δὲν ἤξερε πῶς θά ἔχω γιὰ ἀντίχρῳ μου μιὰ πεθαιμένη...

Ἡ ζήλεια τῆς Λώρας γιὰ τὴν νεκρὴ, εἶχε φτάσει πιά σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἔδωξε ἀπ' τὸ σπίτι μιὰ ὑπερβολὴ τῆς, μόνο καὶ μόνο

γιατὶ ἦταν ξανθὴ!

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἡ Λώρα ἔγινε μητέρα. Ἐφερε στὸν κόσμιο ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὸ ὅποιο ὅμως, θύαν τὸ ἀντίκρῳ γιὰ πρώτη φορά, λιποθύμισε.

Τὸ κοριτσάκι ἦταν ὀλοζώντο, κι' ἔμοιαζε κατὰπλακτικά μὲ τὴν Ἑλβίρα. Εἶχε τὰ μάτια τῆς πεθαιμένης, τὸ στόμα της, τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου της. Φάνεται ὅτι τὸ ἔντονο κύτταγμα τῆς Λώρας στὸ πορτραῖτο τῆς μικρῆς, ἔφερε αὐτὸ τὸ παράδοξο, μυστηριώδες, ἀλλ' ὅχι καὶ πρωτοφανὲς ἀποτέλεσμα, νὰ γεννηθῇ δηλαδὴ ἓνα ζωντανὸ ὁμοίωμα τῆς Ἑλβίρας.

Τώρα πιά ἡ Λώρα ἦταν ἀπελπιστικὰ δυστυχῆς. Ἡ καρδιά της μάτωνε θάνατ ἐδῶλε τὸν Μισέλ νὰ σκύβῃ καὶ νὰ φιλήσῃ μὲ τρυφερότητα τὸ παιδί της, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου οὔτε μὲ αὐτὴ τὴν ἴδια, οὔτε μὲ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ μόνο μ' «ἐκείνη», τὴν πεθαιμένη...

Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ προσπάτων τὴν κατὰπληξ, τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ταραχὴ τοῦ Μισέλ, θύαν ἀντίκρῳ γιὰ πρώτη φορά τὸ νεογέννητο παιδάκι.

Δὲν ἦταν ἀλλῶς ἡ συγκίνησις τοῦ πατέρα ποὺ γιὰ πρώτη φορά βλέπει τὸ παιδί του, ἦταν καὶ τὸ ἀπερίγραπτο συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ βλέπει ξανά ζωντανὰ μπροστὰ του τὰ χαρακτηριστικά τῆς πεθαιμένης του ἀγάπης.

Ἐπὶ ἡ Λώρα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μίσησε τὸ ἴδιο τῆς παιδί, κι' ὅσο αὐτὸ μεγάλωνε, τόσο μεγαλύτερη καὶ τὸ μῖσος της, γιὰτὶ ἡ μικροῦ ὀλοζῶνα καὶ περισσότερο ἔμοιαζε μὲ τὴν Ἑλβίρα.

Ὁ Μισέλ, ἐπηρεαζόμενος, φαίνεται, ἀπὸ τὴν ἀνέλικτη αὐτὴ διοσιότητα, ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν κόρη του, ὥστε ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Λώρα εἶχε ἀρῶσι νὰ μετριάσεται σιγά-σιγά.

Ἀπορροφούμενος ἀπὸ τὴν μικροῦλα, δὲν πόσπε πῶς ἡ Λώρα εἶνε γίνει πολὺ ἀλλοιώτικη, τόσο στὸ πρόσωπο, ὅσο καὶ στὴν ψυχὴ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Λώρα ἔβλεπε μὲ φρίκη ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Μισέλ, στὴν Ἑλβίρα συνεχίζονταν τώρα σ' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, ποὺ μολοντὴ τὸ ἔφερε αὐτὴ στὸν κόσμιο, τὸ ἔνοιωθε σὰν παιδί «ἐκείνης».

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔσπερε, τέλος, μὰ φοβερὴ νεκρὴ ταραχὴ κι' ὁ Μισέλ κάλεσε ἓνα γιατρό γιὰ νὰ τὴν ἔξετάσῃ.

Ὁ γιατρός βρῆκε δὲ ἐκπαιδισμένο σημεῖο ταραγμένα τὰ νεύρα τῆς νέας γυναίκας καὶ διάταξε ἀπολύτῃ ἡσυχία κι' ἀπομονώσει.

Ὁ Μισέλ τότε, ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὴ Λώρα σὲ μιὰ μακρινὴ ἔξοχῃ, μὰ ἐκεῖνη μὴλὶς τὸ ἄκουσε αὐτὸ, ἔγινε ἔξαλλη.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ διώξῃς, φώναξε, γιὰ νὰ μείνῃς μόνος σου μὲ τὸ καταραμένο παιδί ποὺ γέννησα, καὶ ποὺ εἶνε ἡ δεύτερη ἐναρμόσις τῆς πεθαιμένης;

Γιὰ πρώτη φορά ἡ Λώρα μίλησε ἔτσι. Κι' ὁ Μισέλ, ἔντρομος εἶδε ν' ἀστράφει μέσα στα μάτια της ἡ παρρησιότητα.

Τώρα καταλάβαινε τί εἶχε ἡ Λώρα καὶ γιὰτὶ ἀποστεροῦσαν τὸ παιδί της.

Ἦξερε... Ἦξερε δὲ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλβίρας... Γι' αὐτὸ, τὸ μικρὸ ἔμοιαζε τῆς νεκρῆς... Ἐπὶ ὁ Μισέλ ἔλασε τὴν εὐτυχία του καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του.

Τὴ νύχτα, ἐξολοκλιμένος στὸ κρεβάτι του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ. Σκεφτόταν τί νὰ κἀνῃ, γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο, μέσα στὸ ὅποιο βρισκόταν.

Ἐξαφνα, μιὰ νύχτα, τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε μιὰ κραυγὴ μέσα στὴ νυχτερινὴ ἡσυχία. Τρομαγμένος, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς Λώρας. Καὶ εἶδε ἐκεῖ τὴν γυναῖκα του μισόγυμνη, μὲ λυτὰ μαλλιά, ἄγρια καὶ φοβερή, νὰ κρατᾷ ἓνα μαχαίρι στὸ χέρι της, ἐνὸ κάτω, μπρὸς τὰ πόδια της, σπαρτάριζε μέσα στὸ ἄμμι, πληγωμένο θανάσιμα, τὸ ξανθὸ κοριτσάκι τους!...

Ἡ Λώρα γύρισε καὶ κύτταξε τώρα τὸν Μισέλ καὶ ἔλασε μ' ἓνα γέλιο φοβερό, σπασμωδικό, τρελλό.

Πηγόμενος ἀπ' τὴν ἀγωνία, ὁ Μισέλ ὤρμησε καὶ τῆς πήρε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ χέρι της. Ἡ Λώρα δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίκρῳ. Τὰ μάτια της ἀστράφταν ἀπάισια... Χειρονομοῦσε τρελλὰ καὶ γελούσε, γελούσε ὅλο καὶ αὐτὸ δυνατὰ, μὲ τὸ φριχτὸ γέλιο τῆς παραφροσύνης της.

Δὲ θέλω κλάψες, στεναγμούς, μαλλιοτραβήγματα, λυγμούς, μὴλὶς θά δῃς πὺν σίμως ἡ τελευταία μου ὥρα. Ὅτε συγχώριο ἡ προσευχὴ, γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ ψυχὴ, ποὺ ἂν πάει στὴν κόλασι, γιὰ σὲ θά πάῃ, γὲ αἰ (μοδὸρα...)

Ὅτε λιβάνι καὶ πατὰ, μετάδοσι καὶ τὰ λοιπὰ! Πάρε μόνο καὶ κόλλα μου, στὸ διασπασμένο στέμμα, τὸ μισοκωμῆστο σταμνί, μετὰ τὴν νὰ πῶς στερεῖ, νὰ δῇς ὁ βλάσις πῶς ρουκρά κι' ὅταν πεθαίνει (ἀκόμα...)

Καὶ πῆς, ἂν θέλεις, τὸν Στρατὴ τὴν κάσσα μου πὺν βῆ κρατῇ, μὲ τὸ Λεβίθα, τὸ Γεγὲ καὶ τὸ Μαρή τὸ μάπα, νὰ μὲ περῶσῃ ἀπ' τὸ Κωστή τὸ καπελεῖο κι' ἔς κορυφασεῖ, μὰ καὶ στὸ κοιμητήριό θά πάῃ μ' ἀμάξι τζάπα...

Κι' ἀφοῦ κρασὶ θά μνησιτῇ ἔξω κι' ὁ Μπαμπῆς, ποὺ θάβητῃ, «συγχώριο μου καὶ ποτηριὰ μὲ τὸ χλεχλὲ τὸ (Βάσο...)

Μὲ τέτοιους φίλους, γὲ Μανιῶ, — τὴν πίστι τους καὶ τὸ γονεῖο, — καὶ μιὰ βαρέλα μὲ κρασί, ποὺς ἔξερῃ, ἂν δὲν (ἀγιάσω!...)

Ἀχ! στὸ μαρμπαῖτι μαζαχτῇ, βλέπω τὴν συντροφιά σκιερὴ, νὰ λῇ καὶ νὰ μελαγχολῇ, στὸν καφενὲ τοῦ (Ντάρα,

— Γιὰ βλῆμῃτε, γὲ παιδιὰ, τὸ Μίστο κάποια ἐκεῖ βοφειὰ, πῶς θῆμωσε πὺν τοῖμεινε στὰ χέρια του ἡ ἐ- (Ξάρα!...)

Καὶ ἔξω ποὺ φάβητῃ στιγμή, καὶ θάβῃς κλάψες στὸ κορμί, τὸ καλοκαίρι ποὺ κρυφῇ μὰς δέχονταν λαχτάρες, ποὺ μὲ παρὰ τὸν θά λῇς, καὶ στὴ γειτόνισσα θά λῇς, στὰ τόσα μου ἐλαττώματα, ποῖχα καὶ λίγες χά- (ρες...)

Τὰ περασμένα, γὲ μικρὸ, μὴν τὰ ξεχνᾷς, γιὰ τὸ Χριστό. Ἀλλοῶς βουκόλας θάβῃτῃ τὴ νύχτα νὰ σὲ (σφιξῶ,

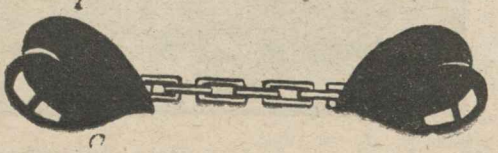
Νὰ μὲ θυμᾷσι τὴν αἰγὴ σ' ἔπνο, σὲ ζῦπνο καὶ φαγὴ μπάς καὶ μὲ δεις σὰ κρᾶντασμα καὶ τὸ λαμὸ (σοῦ στρίψω,

Μέσα στὸν τάφο μοναχός, θ' ἀναστενάζω ὁ φτωχός, Καὶ θά μὲ τρώῃ οἱ σκόλικες καὶ θά μὲ τρώῃ (τὸ κρῖνα,

Σκούρε γιὰ μένα, γὲ Μανιῶ, Κλαῖνε, ποὺ λῇς, μὲ τὸ σταγιὸ, νὰ νοιώθω λίγη ἀνάπασι στ' ἀραχνασμένο (μνημα,

Στὸν τάφο μου — κύττα καλά! — δὲν βέλω δάκρυ νὰ κινᾷ, οὔτε κι' ἀπὸ τὸ χέρι σου λουλουδὶ νὰ ριζώσῃ. Μὲσ' ἀπ' τὴν ὀργωμένη γῆ, κάποια γλυκεῖα θά δῇς αἰγὴ, κληματαριὰ δροσόλουστῃ μονάχῃ νὰ φυτρώσῃ!..

Ο ΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ μέρα ρώτησε ἓνας φίλος του τὸ Μολλιέρο, τί γνώμη ἔχει γιὰ τοὺς ὀδοντοιάτρούς.

Κι' ὁ ποιητὴς ἀπάντησε: — Ὁ ὀδοντοιάτρος εἶνε ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ποτὲ δὲν λείπει τὴν ἀλήθεια κι' ὁ ὁποῖος ἔσπερ-ζώνει τὰ δόντια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μισσήσῃ μὲ τὰ δικά του!...

Ὁ Ἐρρίκος ὁ Δ' ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸν ἀνδρεῖο στρατάρχη Κριλλόν, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε ἓνα ἐλάττωμα, νὰ κἀνῃ πολλὰ χρεὴ καὶ νὰ μὴν πληρῶνῃ ποτὲ τίποτα.

Μιὰ μέρα ὁ Κριλλόν, καταδικωζόμενος ἀπ' τοὺς δανειστάς του, εἶπε στὸ βασιλεῖ:

— Μεγαλειότηε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς πῶ τρεῖς λέξεις: — «Χρήματα ἢ ἀδειαν».

— Κριλλόν, ἀπάντησε ὁ Ἐρρίκος, ἴδου ἔξ λέξεις: — «Ὅτε τὸ ἔνα, οὔτε τὸ ἄλλο!»...

Κάποιος θαυμαστὴς τοῦ Βάγνερ, πῆγε μιὰ φορά στὸ Μπαϊρόιτ ποὺ ἔμεινε ὁ μεγάλος μουσουργὸς καὶ ζήτησε νὰ τὸν δῇ. Βρῆκε ὅμως ἐκεῖ, ὅπως γράφει, πολλοὺς καὶ διαφόρους Βάγνερ, ἀλλὰ τὸν μεγάλον Βάγνερ κανέναν δὲν τὸν ἤξερε.

Βρῆκε Βάγνερ φαρμακοπὸι, Βάγνερ μπαλα-ματῇ, Βάγνερ ὀροτοπὸι κτλ.

Ἐν τούτοις, δὲν ἀπογοιεύθηκε, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νὰ ἐρευνᾷ γιὰ νὰ βρῇ τὸν μουσουργό.

Τέλος, κάποιος διαβάτης τοῦ εἶπε ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων «ἐπισιτισμῶν Βάγνερ» τοῦ Μπαϊρόιτ, ὑπάρχει καὶ ἓνας ποὺ εἶνε... «ποιητὴς λέξεων καὶ ἡχῶν»!

Ἐπὶ κατόρθωσε ὁ θαυμαστὴς τοῦ μουσουργοῦ νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τέλους τὸν... παραγω-ρισμένο τότε καὶ πανένδοξο σήμερα Βάγνερ...

Ὅταν ὁ Μογκολιέρους κατασκεύασε τὸ ἀερό-στατό του, ἐδῆλσε τὴν τελευταία στιγμή κι' ἐδίταξε ν' ἀνέβῃ πάνω σ' αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τότε Λουδοβίκος ὁ 16ος ἐπρότεινε στὸ Μογκολιέρους νὰ βάλουν ἐπάνω στὸ ἀερόστατο διὰ καταδίκης.

ΖΗΤΙΑΝΟΙ... ΜΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ !...

(Μία επίκαιρη έρευνα των «Παναθηναίων»)

Ο διευθυντής της Φιλανθρωπικής Έταιρείας αρχιμανδρίτης κ. Φωτόπουλος.

Η Άστυνμία φέρει τις προάλλες ένα ζήτηνο στην όδον Βουλής. Τον πολύν Μπισμπήκην. Ο επαγγελματίας αυτός—ή επιπλέον—είναι, ως γνωστόν, στην Ελλάδα, από μακρού χρόνου, επάγγελμα θαυμάσιο μάστα, καθώς θα ίδουμε, οργανωμένο—επαγγελματίας, λοιπόν, αυτός δεν παρουσιάζει τίποτε το επιληψικό στην εξέτασή του επαγγελματίου του. Απ' έναντι, την εργασία του την έκανε με άκραν ευσυνειδησία και μεγάλη διακριτικότητα. Τακτικά, κάθε βράδυ, θρονιάζονταν σε κάποιο μέρος—στην όδον Βουλής, κατά προτίμησιν—πάντα κεντρικό, και έτεινε γείον επαιτίας γαρις να ένογλη κανένα, αποφεύγοντας συστηματικά τις κλαμάρικες ελγές που μεταχειρίζονται συνήθως οι ζήτηνοι και που είναι τόσο δυσάρεστες.

Ο κύριος Μπισμπήκης—απλώς Μπισμπήκη—να όνομάσε κανείς μία τέτοια προσωπικότητα—ήταν τύπος και υπογχαμμός αξιοπρεπούς ζήτηνου, και τόσο όμως, εύχαριστήμενου από το επάγγελμά του, ώστε αν υπήρχε φόρος επιτηδεύματος και για την επαιτία, θα τον έπληρωνε προθυμάτα.

Μα να όμως, που η αξιοπρεπεία του αυτή, το ανεπιλήπτον της συμπεριφοράς του, και μερικές άλλες σήμες που είχαν αγίσει, άγνωστον πως, να κυκλοφορούν επίμονα εις βάρος του, έδωκαν υπόνοιες στην Άστυνμία. Και τα λαγωνικά της, ύστερα από συστηματική παρακολούθησιν του ζήτηνου της όδου Βουλής, δεν άργησαν να εξακριβώσουν, κάτι, όχι βέβαια πολύ σπάνιο για τους επαιτίας των Αθηνών, ούτε και μοναδικό, πάντα όμως εκπληκτικό: "Οι ό ζήτηνοι αυτός με τα κορυλλιασμένα, βρώμικα ρούχα, με το τρύπιον καπέλλο και με τα τρύπια παπούτσια, ήταν ιδιοκτήτης... τριετούς σπιτιού, κειμένου στην όδον Αδώντος, αριθ. 56, από το όποιον εισέπραττε νοίκια 12 χιλ. δραμίων κατ' μήνα, και ότι τη μέρα μετ'ήρθετο και άλλο επάγγελμα, εμπορικές, ως επί το πλείστον δουλειές του πεδαιού, με το γνωστό, αληθινό και επίσημο όνομα του Μπισμπήκης! Για την πολύ άδωα του αυτήν... άπατη ό κ. Μπισμπήκης βρέθηκε στην ανάγκη, την κάπως δυσάρεστη, βέβαια, να επισκεφθί την εισαγγελέα, ό όποιος την κατέδικασε σε 20 μηνών ουλικισμό. Μα αν δεν είναι εις θέσιν ένας ζήτηνος της περιουσίας του κ. Μπισμπήκη να εξανοστήσιν την πονή του, τότε ποιος θα την εξανοστήσιν; Χωρίς την παραμικρότερη δυσκολία, λοιπόν, πλήρως πεντε—έξη ψυροεκατοστάρικα και άρδηνες έλεύθερος.

Ο πλουσιώτερος απ' όλους τους ως τώρα ανακαλυφθέντες πλουσίους ζήτηνους των Αθηνών, ζούσε διπλή ζωή, αν ήρω μυστορήματος. Μ' όλα τα γεσπετά του—θα είναι 75 χρόνων—την ήμερα εξακολουθούσε να κάνει την παληά του δουλειά, εμπόριο (είναι πρώην έμπορος, άτυγήςας, από την Τρίπολη) και ήταν νύγτωνες πάντως και τρύπωνε κρυφά σε μία υπαχάκη ενός συνοικισμού όπου είχε

το κρησφύγετό του, και από εκεί μέσα, αν από κάποιον ήθεποιό, έβγαίνει ύστερα από λίγη ώρα, τελείως μεταμορφωμένος και άγνωστός, με την... επίσημη στολή του επαίτου: Μουντζουρωμένο πρόσωπο, ώστε να φαίνεται σαν άρρωστο και κακοπαθισμένο, δαυοκαπέλλο, παπούτσια λυώμα, ούνα κουρέλλια. Έτσι μακαρεμένος πήγαινε—ίσως με το λεωφορείο, ίσως και κρυφά με κανένα αυτοκίνητο—(και αυτό δεν αποκλείεται) στην όδον Βουλής, ή στην όδον Έρωτος, εκεί νύρω κάπου, τέλος πάντων, και έπιανε δουλειά. Άρριζε το νυκτερινό επάγγελμά του. Το επάγγελμα δέ αυτό ήταν τόσο προσοδοφόρο, ώστε, καθώς ώμολόγησε και ό ίδιος, του απέφευε... όκτώ ως δέκα χιλιάδες δραμίες τον μήνα εισόδημα, που του επέτρεψε να γτίσι μέσα σε λίγα χρόνια το τούροφο σπίτι του, κάνοντας συγχρόνως και άρκετά σεβάστες γοημτικές καταθέσεις στις Τράπεζες!

Βέβαια ό κ. Μπισμπήκης κατέχει ως την ώρα, τυφλάστον, το ρεκόρ του πλούτου στο έθνος και άδικα περιφρονούμενο σινάφι του. Υπάρχουν όμως και πολλοί, καθώς φαίνεται, άλλοι συνάδελφοί του, οι όποιοι τον συναγωνίζονται επίτρυφας στο ζήτημα αυτό, και τους όποιους ανακαλύδων ή Άστυνμία και ή «Φιλανθρωπική Έταιρεία». Σας παρουσιάζω μερικούς απ' τους γνωστότερους και πλουσιώτερους: Ο άδελφός Παγαίτης, ζήτηνος από την Τήνη, νέος και τυφλός ό ένας, νέος και όγι έντελώς άδυματος ό άλλος, ιδιοκτήτης σπιτιού στη τέσσα της όδου Τηροκομίου, με τεράστια περιουσία και με πενηντοσφείο!

Ο Γεώργιος Σταύρος α α α, ζήτηνης, πατέρας πέντε παιδιών, που εργάζονται στην Άμερική, απ' όπου του στέλνουν τακτικά δολάρια, με τα όποια, όπως επίσης και με τα κέρδη του επαγγελματίου του, κατάρθωσε να έρη καταθέσεις 500 χιλ. δραμίων στην Τράπεζα!

Η Καλλιόπη Αιδόνη. Ο ίδιος ό γαμπρός της έδεχάσσε ότι ή κυρία αυτή που έκανε τη ζήτηνα, είχε στην Τράπεζα 90 χιλ. δραμίες από κάποια αποζήμωσι που πήρε. Επίσης ό γυιός της της έστειλε τα-

Οί... έφοπισται έπαται άδελφοί Παγαίτης.

κτικά από την Άμερική, δολάρια! Και όμως ή κυρία Καλλιόπη όχι μόνον ζήτηνε με άθαν ως ζήτηνά είγα... κεράτια, τις μέρες τις πολύ καλές ή τις πολύ βροχερές, ζενοδούλευε ή έκανε διάφορα θέληματα!

Ίδου τώρα κι άλλος ζήτηνος... έφοπιστής: Είνε ό κύριος Βλαχόκρυς α κ ο ς. Ο διαβολέμενος αυτός, γέρος, παριστάνοντας τον πτωχό ζήτηνο, κατάρθωνε να κάνει τακτικές αναμάρσεις, υπό τύπον επιδουάτων, από την Φιλανθρωπική Έταιρεία. Έφτανε να παίρνει 1.200 δραμίες τον μήνα μισθό που θα τον ζήλευαν πολλοί νέοι και πολλά κορίτσια που ξεθεώνονταν στη δουλειά, απ' το ποσό ως το βράδυ. Και όμως τί ανακαλύφθη για τον τακτικώτατο αυτόν τρέφιμο της Φιλανθρωπικής Έταιρείας; "Οτι είχε σπεί στα Χελιώτικα του συνοικισμού Δουρο" με τρείς νοικάρηδες, από τους όποιους εισέπραττε 1.200 δραμ. τον μήνα και ότι ήταν, επί πλέον και μέτοχος σε μία ταβέρνα κάποιου συγγενούς του, στην ίδια συνοικισμό!

Ένας μάστα από τους νοικατοδές του, γουροβλάκας, έδεχάσσε ότι ό Βλαχόκρυς είχε τύπος δυστοπού ιδιοκτήτη και ότι εκδίδει άκρια τους νοικαρούς του, όταν άρουν έστω και πέντε—έξη μέρες να πληρώσουν τα νοίκια τους!

Με τον έναν από τους άδελφούς Παγαίτης, τους νοκαμένους στη γροστή βίβλο των πλουσίων ζήτηνων της Αθήνας, συνέθε ένα πολύ νόστιμο έπεισόδιο. "Όταν για πρώτη φορά τον μετέφεραν στο πρόχειρο Άστυλ του επαιτών που διατηρεί στην Άγία Βασιλά (κοντά στο Λαζαρί) ή Φιλανθρωπική Έταιρεία, ή νοκαμένος που πήγε να τον πλύνει, να τον καθάρσει και να του δώσει να φάει, όπως συμβαίνει με όλους τους ζήτηνους που μεταφέρονται εκεί, έδε ότι το γόνάτο του ήταν βρωμένο με πανιά. Τον ρώτησε τι έχει και εκείνος άποκρίθηκε ότι ήταν κάποιος ζήκας που είχε χάνει πληγή.

Μα τότε πρέπει ν' αλλάξουμε τα πανιά, έπεε ή νοκαμένος. Είνε δαυμικά και μπορεί να κακοφορήσει ή πληγή σου.

Ο Παγαίτης όμως δεν ήθελε κατ' ούδνα τρόπο να γίνη ή αλλαγή των πανιών. Η έπειση αυτή, και ή έντελως ανεξήγητη άρνησή του, νέννησε υπόνοιες και του έλυσαν διά της βίας τους επιδέσμους, οι υπάλληλοι του Άστυλ. Και τότε τι είδαν, νομίζετε; Στην τελευταία γάλα ήταν τυλιγμένα κολοσιστά πενταχράσικα και έκαστοστάρικα, τα όποια αόλις λήδινε το πανί, σκόρπισαν κατ' αρχή! Ο Παγαίτης από έβρο μήπως κάνουν καταθέσεις στην Τράπεζα, γεννώντας ύποψες, ή ίσως και να πιά πρόχειρα, είχε όλα τα γούματά του κυμμένα επάνω του!

Ας στυσιωθεί ότι το κίλπο αυτό το άεταχειρίζονται συνθέστατα οι... πλούσιοι ζήτηνοι. Άλλοι βάζουν γούματα σε ζώνες, άλλοι σε τράντες. Η τράντες έντε ζήτηνου βοήθησαν κάποτε γεμάτες με λίρες, με νομολέοντα, με ολυμπία και με... κωταταντάνα! Είχαν δηλαδή σόδα από μέσα και άναμια σόδα και ύδατος ήταν κυμαίνα τα γούματά νομισματά, ούτε ένα, ούτε δυο, με πάμπολλα, όλόκληρη ποσότητα!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ ΚΡΟΙΣΟΥ

Κατά τους ύπολογισμούς των ειδικών, ό περίφημος για τα πλούτη του Κροίσος, είχαν άκνητο περιουσία 32.500.000 σολώνων. Όλη δέ ή περιουσία του, μαζί με τους δούλους, τα έπιπλα και τα γούματά, έθωνε τα 65.000.000 στυρενίων γουσώ φράγκων. Ο υνάχτης αυτός έλεγε πολλές φορές: —Έκείνος που δεν μπορεί να ποεί ό έλέκνηρ στοτό, δεν είναι πλούσιος!

Αίσθηματικά μυθιστορήματα

Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Της Μ. Ντελλύ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η δίσ Νουέ, άναγνώστρια της δουκίσσης του Στάντερ, επιτρέποντας από ένα ταξίδι της στην Προηγία στο Παρίσι, συναντάει με μία άγνωστη γυναίκα και τα δυο παιδιά της, τον Φρόντο και τη Μαγκαλί. Έξωφα όμως ή συναντασίονισά της πεθαίνει μέσα στο τραίνο και τα παιδιά της μένουν έρημα και άπροστάτευτα, γιατί δεν έχουν κανένα συγγενή στη Γαλλία. Η δίσ Νουέ τ' αναλαμβάνει τότε υπό την προστασία της και τα οδηγεί στο μέγαρο, στο όποιο καθετα ή δουκίσσα του Στάντερ μαζί με τον γυιό της, τον νεαρό λόρδο Τζέραρ, την κόρη της Ισαβέλλα και την προστατευμένη της άνεψιά Όφελια. Η δουκίσσα δέχεται με καλότητα τα όφρανα και έγκρισει την άπόφασή της δίσ Νουέ να τα κρατήσει κοντά της. Ο λόρδος Τζέραρ όμως, ένας περφηανός κι άπότομος, αλλά κατά εάθος άγαθος, έρχεται από την πρώτη στιγμή σε σύγκρουσι με την Μαγκαλί, ή όποια είνε πολύ εοαίσθητη. Χωρίς να θέλη μάλιστα, την μεταπέσει. Τότε ή Μαγκαλί, έξαλλη απ' την όργη της, του φωνάζει ότι θα τον μισή σε όλη της τη ζωή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είχα λησμονήσει μία παραγγελία του έξοχωτάτου... έπεε ό μικρός ύπηρέτης. "Ω! δεσποινίς Μαγκαλί... Σας έκανε σημάδι... Έβαρε να τον άφήσετε να με χτυπήσει... Είμαι συνηθισμένος....

— Πώς;... Σε χτυπάει συχνά ό μισόδογος;

— Ναί, όταν είναι θυμωμένος... Μα το πράγμα δεν είναι και τόσο τρομερό... Είμαι άλλωστε τόσο καλά εδώ... Στο σπίτι μου έβλεπα πολύ χειρότερα...

— Δεν φανταζόμην το λόρδο Τζέραρ τόσο κακό! έπεε ό Φρόντο σκεπτικώς και ακολουθούσε την άδελφή του στο δωμάτιο της δίδος Νουέ.

Μόλις ή Άμαλία είδε την Μαγκαλί κατάλαβε από τη χλωμάδα της πως κάτι έκτακτο της είχε συμβεί... Έτρεξε άμέσως και την έπρε στην άγκαλιά της.

— Άκούστε, δεσποινίς! έπεε τότε ή Μαγκαλί. Δεν θέλω να θυμώσετε μαζί μου...

Και της διηγήθηκε με λίγα λόγια το έπεισόδιο. Τελειώνοντας, έπρόθεσε:

— "Ω! μη μου ξαναπείτε πως είναι καλός ό λόρδος Τζέραρ!... Τον μισώ!... Τον μισώ!...

— Μαγκαλί!... Μαγκαλί!... της άπάντησε τρυφερά κ' επιπληκτικά ή δίσ Νουέ. Τι είναι αυτά που λες... Ο δούξ του Στάντερ όσο βίαιος κι άπότομος κι αν φαίνεται, είναι κατά βάθος καλός... Μην παρασύρεσαι από τη στιγμιαία άγανάκτησή σου σε κακές σκέψεις... Πρέπει να πιάς να τον μισής... Μην ξεχνάς ότι αυτός σε προστατεύει...

Η Μαγκαλί έκυρνε το πρόσωπό της στα χέρια της κι άρχισε να κλαίει. Έμεινε έτσι άκητή ώρα. Τέλος σπρώχως το κεφάλι της και έπεε με τόνο άποφασιστικό:

— Θα προσπαθήσω να τον συχωρέσω... Θα προσπαθήσω να λησμονήσω... Άλλά μη μου λέτε πως είναι καλός...

Ο άπογευματινός ήλιος που έκανε να λάμπουν τα νερά της μικρής λίμνης, περιέβαλε με την άχτινοβελία του τα μαλλιά και το πρόσωπο της νέας που καθόταν στην όχθη της.

Η φυσιογνωμία της με τις άριμονιώτατες και λεπτότατες γραμμές της και με την περφηανή χάρι της έκφράσεώς της, παρουσίαζε τον άγνότερο τύπο της κλασικής έλληνικής καλλονής. Η χροιά της νέας αυτής ήταν άπερίγραπτη και την έτόνιζε ακόμη περισσότερο ή θεία λάμψη των ματιών της.

Όσοι είχαν δει την Μαγκαλί Νιόλτεϊ πρό τεσσάρων—πέντε χρόνων, με δυσκολία θα την άναγνώριζαν στο ύπεροχο αυτό πλάσμα. Τα χαρακτηριστικά της είχαν γίνει λεπτότερα, το σώμα έμειωσε τώρα μ' ένα λουλούδι άνοιξιάνικο κ' ή άνάπτυξη της είχε δώσει κάποια άπροσδιόριστα και άνεισιτάθη θέληγτρα που δεν τα είχε όταν ήταν μικρούα.

Η Μαγκαλί είχε πάντα ευαίσθητη καρδιά, δυνάτη αντίληψη και τις ήλικές άρετές, τις όποιες εύθης έξ αρχής είχε εκτιμήσει ή δίσ Νουέ. Ήταν επίσης καλή χριστιανή και από την έκανε να συγκατατί τις έκρήξεις της άγαπητήσεως που είχε άλλοτε και ν' άνέχεται ή πομπηνακά τα περάγματα της Όφελιας. Έξερε ότι ή θεία της δεν ήταν εκεί και το είχε άπόφασι να εργασθή στο μέλλον, γιατί δεν ήθελε να έη έπ' άπειρον εις βάρος της δουκίσσης ή μάλλον του δουκάτος του Στάντερ, ό όποιος ήταν πεί ό μόνος κύριος της κλοσισαίας περιουσίας των προγόνων του.

Τη στιγμή εκείνη ή Μαγκαλί κρατούσε στα χέρια της ένα γράμμα

του άδελφού της που το είχε λάβει από όλίγον. Ο Φρόντο βρισκόταν τώρα μακριά της έσωτερικώς σ' ένα λίκνο του Λονδίνου, στο όποιο τον είχε τοποθετήσει ή δεσποινίς Νουέ. Ήταν έπιμελίστατος, έξυπνότατος και, παρά την ήλικία του, παρουσίαζε έξαιρετικά καλλιτεχνικά χαρίσματα. Τον παρομένο μάλιστα χρόνο, στις διακοπές όταν επέστρεφε στον πύργο, είχε πεί έμπιστευτικά στην άδελφή του ότι θα ήθελε να γίνη ζωγράφος. Η Μαγκαλί όμως του άπάντησε με τόνο λυπημένο:

— Άγαπημένε μου Φρόντε, δεν πρέπει να έλιψης ένα τέτοιο πράγμα. Πώς θα γίνης ζωγράφος, αφού δεν έχουμε ούτε ένα σελίνι δικό μας; Πρέπει να μορφωθείς γρήγορα και να δοής μία θετική εργασία, από την όποια να κερδίσης το φουί σου... Προτιμώ να σου διαλύσω από τώρα το όραό σου όνειρο, γιατί είναι έπιανδύνο να έλγς μ' αυτό...

Ο Φρόντε, πολύ χλωμός, έσκυψε το κεφάλι του και δεν είπε λέξη. Τελειυτά όμως, ή ύγεια του, ή όποια ήταν λαμπρή, είχε άρχισι να κλονίζεται. Έγραφε μάλιστα τώρα στην άδελφή του ότι ήταν πολύ κουρασμένος, ότι είχε χάσει την όρεξή του κι ότι δεν έβλεπε την ώρα που θα ξαναγυρίσε στον πύργο για ν' άναστηθεί καθαρό άέρα.

Εντύχως σε σαράντα όκτώ ώρες θα βρίσκεται εδώ! φησίρισε ή νέα άνήσυχη για την κατάσταση του άδελφού της.

Έπειτα κούταζε το ρολόι της και σκεπτόθηκε. Φόρεσε το ψάδινο καπέλλο της και διευθύνθηκε στον πύργο. Συλλογίζονταν ότι στο έξής οι περίπατοι της δεν θα ήσαν ήσυχοι κ' έρημοι. Έδώ και μερικές ήμέρες πολλοί προσκεκλημένοι βρισκότουσαν στον πύργο με τις τριανταφυλλίες και θαρόχοντουσαν και άλλοι άδωα. Την προηγούμενη

μάλιστα, ό δούξ είχε έπιστρέψει από ένα μεγάλο ταξίδι στις Ίνδίες και στην Περσία. Άλλά τί την ένοιαζε; Αυτή δεν θα είχε καμιά έπικοινωνία μαζί του. Σε λίγο μάλιστα θα έφτανε από τη στέγη του και θα ζούσε με την εργασία της. Με τη σκέψη αυτή, μία λάμψη χαράς φώτισε τα μάτια της... Της ήταν τόσο αληθό να τρώη το φουί του άγέροχου αυτού άρχοντος.

— Πόσο γρήγορα τρέχει, Μαγκαλί μου! άκούστηκε έξαφνα μία φωνή πίσω της. Δεν κατορθώνω να σε φτάσω.

Ήταν ή λαίδη Ισαβέλλα με κομψό φόρεμα περιπάτου. Έτρεξε κοντά στη φίλη της και την άγκάλιασε με δάχρυα.

— Είμαι ευτυχισμένη, Μαγκαλί μου! φώναξε ή Ισαβέλλα. Δεν έξοιες τί ώρα άδωα μου έφερε ό Τζέραρ από τις Ίνδίες... Άληθινά! Θαυμάτα... "Ω! είναι τόσο καλός ό Τζέραρ..."

Μία έριονική λάμψη πέρασε από το βλέμμα της Μαγκαλί. — Είσαι έλεύθερη, Μαγκαλί; τη ρώτησε ή Ισαβέλλα, όταν έφτασαν στον πύργο. Θα ήθελα να σ' άκούσω να τραγουδάς από το όραίο τραγούδι του Έρνινγκ που τόσο τους γοητεύει όλους όταν τ' ύλς με την όραία φωνή σου... Πρέπει να γυμναστώ μαζί σου στο τραγούδι, γιατί ό Τζέραρ είναι πολύ άπαθητικός και θέλω να τον συχαριστήσω... Αιτός έχει τόσο όραία φωνή και παίζει τέτοιο όβολό που κάνει τους άλλους να κλαίνε...

— Και σένα άδωα, Ισαβέλλα, που είσαι τόσο εύθυμη; Η λαίδη Ισαβέλλα γέλασε. Είχαν φτάσει πεί στο σάλονι της μοναχικής. Η Ισαβέλλα πέταξε το καπέλλο, και κούνησε στο πάνω κ' άρχισε να παίζει την εισαγωγή του τραγουδιού.

Σε λίγο ή φωνή της Μαγκαλί, ήσυχιά κ' άπαλή, άκούστηκε με τσιτα δίνιμα έκφράσεως, ώστε έκανε την Ισαβέλλα να νοιώσει όλη συναντήσεως.

— Τραγουδείς ύπεροχα, άγαπητή μου! έπεε ή νεαρή λαίδη. Θα ένθουσιάζες και τον άσχηρότερο κοίτα.

— Τόσο πολύ! έπεε ή Μαγκαλί χαμογελώντας. Άλλά το χαμόγελο έβρισε άμέσως στα χείλη της. Καθώς σήκωσε τα μάτια της είδε απέναντί της στον καθέσθητη την κομψή σιλουέτα ενός νέου, ό όποιος είχε σταθεί στην πόρτα και την άδωνε με προσοχή. Άναγνώρισε άμέσως την όραία και περφηανή φυσιογνωμία του δουκάτος του Στάντερ και χωρίς να θέλη, άναστήθηκε.

— Α! ό Τζέραρ! έπεε συγχρόνως ή Ισαβέλλα.

Ο νεαρός λόρδος προχώρησε, χαίρετσε με μία κίσι του κεφαλιού του τη Μαγκαλί, ή όποια έκανε άμύλητη μία ύπόκριση κ' έδωσε το χέρι στην άδελφή του.

— "Ακουσες τη Μαγκαλί, Τζέρα; ρώτησε ζωνηρά ή 'Ισαβέλλα. Μά δεν την αναγνώριζες; Είπε ή Μαγκαλί Ντόλτεν... "Εχεις όμως τόσα χρόνια να τη δής.

Πράγματι ό Τζέρα είχε να δή τη Μαγκαλί από την ήμέρα του έπεισοδίου με τό μικρό ήπηρετη.

— Την πρώτη στιγμή δεν την αναγνώρισα, απάντησε με τόνο ψυχρό ό δούξ. "Εχει αλλάξει τόσο ή δνίς Ντόλτεν!... Καί ή φωνή της είνε πράγματι όραία!

Καί μιλώντας έσκυψε πρός τό πάνω κ' άρχισε να χαϊδεύη τά λήκητρα του. "Επειτα άπευθινώμενος πρός τη Μαγκαλί τη ρώτησε :

— "Εχετε ευχάριστες ειδήσεις από τό Φρέντυ, δεσποινίς;

— "Όχι, δυστυχώς, μιλόρδε... Μού γράφει πώς δεν έχει όρεξι και πώς νοιώθει κομάρες!

— Τόν καιμένο τό Φρέντυ! Είπε μ' ένδιαφέρον ό δούξ. Εύτυχώς θά γυρίση σύντομα... Τόν αγαπώ τόσο...

— "Αλήθεια, Τζέρα; τόν ρώτησε ή 'Ισαβέλλα. Θά με συνοδεύ- σης αύριο στην Ιταλία;

— "Αύριοτον, μικρή μου Μπέλλα. "Εχω πολύ έργασία με τόν γραμματέα μου.

— "Ω! απάντησε ή 'Ισαβέλλα, κάνοντας ένα μορφασμό, αυτός ό γραμματέας σου δεν μου άρέσει καθόλου. Είνε τόσο άντιπαθητικός! — Δεν έχεις δίκιο, Μπέλλα. Είνε άνθρωπος έξυπνος, σοβαρός, έργατικός και είμαι πολύ εύχαρι- στημένος μαζί του...

Καί κάνοντας μία έλαφρά υπό- κλιση ό δούξ, θήκε έξω.

— Τι κρίμα! Είτε ή 'Ισαβέλλα. Λογάρωσα να κάνω ένα όραίο περίπατο μαζί του... "Αφού είν' έτσι, τότε έσύ, Μαγκαλί μου, πού είσαι τόσο καλή, θά με συνοδεύ- σης... "Η συντροφιά σου μ' εύ- χαριστεί όσο καμιάς από τίς άλλ- λες φίλες μου. Λοιπόν, δεν θ' άρ- νηθής. Μαγκαλί μου;...

— "Αφού έπιμένει, έρχομαι... απάντησε χαμογελώντας ή Μα- γκαλί.

Τό άλλο πρωί, ό λόρδος Τζέ- ρα άλλαξε γνώμη, γιατί ένας ή- πηρετης ειδοποίησε τη λαίδη 'Ισα- βέλλα ότι ό αδελφός της θά πή- γαινε μαζί της Ιταλία.

— Τι πρέπει να κάνω τώρα; ψι- θύρισε ή 'Ισαβέλλα. Νά ειδοποιή- σω τη Μαγκαλί να μ'ην έρθη;...

Μά όχι... Δεν είνε σωστό αυτό... 'Ο Τζέρα άσφαλώς δεν θά πη- τίποτε άν έρθη κ' αυτή μαζί μας...

Καί θγαίνοντας έξω, κατέθηκε στην είσοδο του πύργου. Βρήκε εκεί τό Τζέρα να ρωτά τούς Ιτ- ποκόμους γιατί είχαν έτοιμάσει και τρίτο άλογο... Γνώρισε άμέσως πρός αυτή άγανακτισμένος τό πρό- σωπό του και τη ρώτησε με τόνο ξερό :

— Τι μου λένε έδώ; Θά μ'α- συνοδεύση στόν περίπατό μας ή μίς Ντόλτεν;...

— Ναι, Τζέρα. Την είχα πα- ρακαλέσει χτές, έπειδή μού είχες πει πώς δεν θάόργουν... Σε στενοχωρεί αυτό, Τζέρα; είπε 'Ισαβέλλα με λύπη κ' έκληξε για- την συνοφρόνεια του αδελφού της.

Διατηρείς λοιπόν ακόμα την παλιά σου αντίπαθεια έναντίον της;... Δεν έχεις δίκιο, γιατί δεν τη ξέρεις καλά... Είνε δύσκολο να βρή κανείς μία ψυχή σάν τη δική της...

— Πιθανόν! είπε ό δούξ με κάποια νευρικήτητα. Άλλά δεν μού φαίνεται πρόνιμο έν μέρους σου να ένθαρύνη την περιφάνεια αυτού του κοριτσιού... Γιατί είνε πολύ περήφανη, όπως θυμάμαι κ' ή ύπος μου είπε ή 'Οφηλία.

— Αυτή περήφανη! Έκανε ή 'Ισαβέλλα με κατάπληξη. Αυτή πού δεν ζητάει παρά να έλ μακριά άπ' τόν κόσμο!... Είνε τόσο άπλη ή άνεπιδεκτη σέ όλα της... Μ'ην πιστεύεις την 'Οφηλία... Δεν ά- γαπάει καθόλου τη Μαγκαλί...

"Ενα ειρωνικό χαμόγελο φάνηκε στά χείλη του δονικός, ό όποιος της απάντησε :

— Πράγματι... 'Η Μαγκαλί θά της φαίνεται πολύ δυσάρεστη!...

— Γιατί, Τζέρα;

"Ο νεαρός λόρδος γέλασε και χτύπησε έλαφρά τόν ώμο της ά- δελφής του.

— Γιατί, άπλούστατα, ή μίς Μαγκαλί είνε πολύ όραιότερη της και ή 'Οφηλία δεν άνέχεται καμιά άλλη όραία νέα κοντά της.Βλέ- πεις, Μπέλλα, ότι παρ' όλη την αντίπαθειά μου πρός τη μίς Ντόλτεν, είμαι δίκαιος...

"Εκείνη τη στιγμή, ή Μαγκαλί φάνηκε στη σκάλα. Στάθηκε με- ρικές στιγμές, βλέποντας τό λόρδο Τζέρα και κατόπιν άρχισε να

κατεβαίνει τη σκάλα άργά και άνόρεχτα.

— "Ο αδελφός μου άλλαξε γνώμη, της είπε ή 'Ισαβέλλα, δίνον- τάς της τό χέρι. Θά μ'ας συνοδεύση... "Ο καιρός είνε όραιός και θά κάνουμε έναν καλό περίπατο.

"Ο δούξ χαϊρέτησε ψυχρά τη Μαγκαλί κ' έπειτ' από λίγες στιγ- μές έκάλειαν κ' οι τρείς άνάμεσα όπ' τά μονοπάτια του πάρκου. "Ο δούξ φαινόταν σκυθρωπός, ή Μαγκαλί έμενε άμυλητη και μόνο ή 'Ισαβέλλα έφλυαρούσε άδιάκοπα.

— Μά γιατί, Μαγκαλί, ρώτησε σέ μία στιγμή τη φίλη της, δεν λές τίποτε, έσύ πού ξέρεις να μιλάς τόσο όραία; Μήπως ή παρου- σία του αδελφού μου σέ κάνει συνεσταλμένη.

"Η Μαγκαλί χαμογέλασε, αλλά και πάλι δεν είπε τίποτε... Τότε ό Τζέρα γυρίζοντας, είπε λίγο ειρωνικά :

— Μήπως έχω την άτυχία να κάνω αυτό τό κακό;... Αυτάμα πολύ...

"Ο περήματος αυτός ήταν πολύ δυσάρεστος και για τούς τρείς, γιατί ή ψυχρότης πού έπικρατούσε μεταξύ του δονικός και της Μα- γκαλί κατέστρεφε όλη την άωοροφία του...

Γι' αυτό, έπειτα από λίγη ώρα, ό δούξ έπρότεινε να γυρίσουν πίσω... "Η πρότασι του έγινε δεκτή με κάποια άνακούφιση. Τώρα κ' οι τρείς ήταν άμυλητοι... "Όστόσο άν έπρόσεχε κανείς θά έβλεπε τό δούκα του Στάλντεν να καρφώνει έπίμονα τό βλέμμα του στή Μαγκαλί και να την κυττάζει έπ' ώρα άφηρημένος. Τό πρόσωπό του έπαρνε τότε μία γλυκιά έκ- φραση πού τό έκανε να φαίνεται άκόμα όραιότερο.

Τά μάτια του έλαμπαν άσπλά καθώς τό βλέμματό του αντί- κριναν τά χαρακτηριστικά της Μαγκαλί...

Μά έξαφνα πάλι τά χαρακτη- ριστικά του γινόντουσαν σκληρά και κάποιο πείσμα ζωγραφίζονταν στό πρόσωπό του.

Σέ κάποια στιγμή, καθώς κύτ- ταζε πάλι τη Μαγκαλί, τη ρώ- τησε :

— Μά τί έχει τό άλογο σας, Ντόλτεν;... Φαίνεται πώς δεν άντέχει πιά;

— Πράγματι, μιλόρδε, απάν- τησε εκείνη. Τό νοιώθω να λυ- γίζει κάτω άπ' τά πόδια μου.

"Αμέσως ό δούξ πλησίασε τη Μαγκαλί κ' έσκυψε για να κι- τάξει τί είχε τό άλογο της. Μά καθώς έσκυβε, τό μαστίγιό του άγγιξε έλαφρά τό πρόσωπο της νεάς, ή όποία άμέσως έκανε μία κίνηση πρός τά πίσω.

"Ο λόρδος τινάχτηκε και κω- κίνισε έλαφρά. Είδε τό βλέμμα της Μαγκαλί πού έγινε έξαφνα σκοτεινό. Κ' οι δυο έντελέφθη- σαν συγχρόνως ότι ή άνάμνηση της παλιάς εκείνης στιγμής ή- ταν άκόμα ζωντανή μέσα τους.

"Ο Τζέρα γύρισε άλλού τό βλέμμα του και είπε με φωνή ά- λιοιμένη :

— Σας ζητώ συγγνώμη, δε- σποινίς... Μήπως έπονέσατε;...

— Καθόλου, μιλόρδε, απάντη- σε ή Μαγκαλί νυχρά.

Τότε ό λόρδος έπληγε κοντά στην αδελφή του και της είπε

θυμωμένα :

— Αυτό τό άλογο έχει χάλια. Πώς τό βγάζουν από τό σταύλο σέ τέτοια κατάσταση.

Τό μικρό αυτό έπεισόδιο τόν είχε κάνει πολύ σκυθρωπό, γιατί από τη στιγμή εκείνη δεν άνοιξε καθόλου τό στόμα του.

"Η Μαγκαλί δεν άμφέβαλε πιά καθόλου, για τό λόγο της άτυ- παθείας πού διατηρούσε έναντίον της ό δούξ του Στάλντεν. "Ο πε- ρήφανος αυτός λόρδος, ό τέλειος τζέντλεμαν, δεν μπορούσε να τη συγχωρήσει, γιατί είχε γίνει κάπως ατία να δείχτη άνάνδρος άπέ- ναντί της... Είχε χινηθεί μία γυναίκα, και αυτό δεν τό έzechούσε...

— Μού φαίνεται, ότι διακρίνω εκεί κάτω τό γραμματέα σου, Τζέ- ρα! είπε έξαφνα ή 'Ισαβέλλα, διχχνοντας στό βάθος του δρόμου μία ψηλή σιλουέττα.

— Αυτός πράγματι είνε...

— Μά μού είχες πει ότι είνε άρρωστος σήμερα...

— Ναι... Άπό τότε πού έμεινε στις 'Ινδίες από πυρετούς...

Σέ λίγο ό γραμματέας πλησίασε και άποκαλύφθηκε με σεβασμό.

"Ηταν ένας άνδρας άδύνατος, με κίτρινο πρόσωπο, με κόκκινα μαλλιά και με περιβολή άμεμπτη.

Τό κυνηγετικό σκυλί του λόρδου, βλέποντάς τον άρχισε να γα- γίζει άπειλητικά.

(Άκολουθεί)

Ο Δοστογιέφσκι.

"Εχουν γραφεί πολλά για τόν μεγάλο Ρώσο μυθιστοριογράφο Φεοντόρ Δοστογιέφσκι, τόν άθάνατο δημιουργό τών «Αδελφών Καραμ- ζοφ» και του «Έγκληματος και της Τιμωρίας», και είνε γνωστά πολλά περιστατικά της δρα- ματικής του ζωής.

Σήμερα λοιπόν θά σ'ας διηγηθούμε μία ά- γνωστη έρωτική περιπέτεια του, πού του συνέ- βη στά 1860.

Την εποχή εκείνη ό Δοστογιέφσκι βρισκόταν σέ πολύ παράξενη ψυχική κατάσταση. Διηούσε τόν έρωτα σάν παληκιά πού δεν άφρησε άκόμα τά θανάτια του γυναισιού. "Η πρώτη του γυναι- κά, ή Μαρία Κονστόν, ήταν βαριά άρρωστη, φθισική. "Ο συγγραφέας, μολοντί τη λυπόταν, δεν έννοιωθε πιά άγάπη γι' αυτήν, έπειδή πρώτη εκείνη τόν είχε ψυχράνει με την περι- φρόνησι πού τό έδειχνε και με τά προσβλητι- κά λόγια πού τό έλεγε. "Η γυναίκα αυτή, αντί να αίσθάνεται ευγνωμοσύνη για τόν άνδρα πού την πήρε φτωχή, χήρα και μ' ένα μεγάλο υιό, έκανε ό,τι μπορούσε για νά του φραμμάσει τη ζωή. Καί ό Δοστογιέφσκι πού είχε κ' αυτός τά βάσανά του — ήταν, ως γνωστόν, έπιλητι- κός, με την ύγεια σακατεμένη από την τε- τραστή εγκάθειρξή του στά κάτεργα της Σιβη- ρίας και έπ' πλέον χρωμένος ως τό λαρόν — έζητούσε άλλού τη στερή και τη θεριμότητα πού δεν έβρισκε στό σπίτι του.

Γιά μία περίοδο τότε φαντάστηκε πώς βρήκε τη γυναίκα τών όνειρων του στό πρόσωπο της όραιας ήθοποιού Σοφίμπετ. Κάθε μέρα βρι- σκόταν σπiti της. Την περιέβαλλε με φροντίδες και περιποιήσεις, την κυττάζε άναστενάζοντας, διαρκώς, χωρίς νάχη την τάλημ να της έκδη- λώσει τό αίσθημά του, γιατί ήταν πάντοτε δει- λός για τίς γυναίκες...

Φαντασθήτε όμως πόσο πληγώθηκε ή εδι- σθητη καρδιά του την ήμέρα πού κάποιος φίλος του, τακτικός και αυτός έπικέκτης της φι- λωνοφής Σοφίμπετ, του άπεκάλυψε ότι ή ό- ραία ήθοποιός είχε άντιληφθεί τό αίσθημά του και ότι μιλούσε ειρωνικά γι' αυτόν σ' όλους τους γνωστούς και τούς φίλους των!... "Ο Δο- στογιέφσκι έπεσε από τά σύννεφα στην ά- δυσσο!

"Υστερ' άπ' αυτήν την άπογήτευσι, ό Δο- στογιέφσκι άρχισε ν' άποζητή με μεγαλειότερη λαχτάρα τη γυναικεία στοργή.

Τότε γνωρίστηκε με την κυρία Κορβέν, μία μορφωμένη κ' έξυπνη γυναίκα της άριστοκρα- τίας της Πετρούπολης, στής όποιας τό σπίτι κάθε Πέμπτη συγκεντρωνόταν ό πιο έκλεκτός κόσμος.

Χάρις στη φήμη του ως μυθιστοριογράφου — είχε γράψει κιόλας τίς «Αναμνήσεις από τό Σπίτι των Νεκρών» — ό Δοστογιέφσκι «νωρί- στηκε με την κυρία Κορβέν, ή όποια είχε δύο κόρες, την Άννα, ήλικίας είκοσι περίπου έ- τών, και τη Σόνια, ένα άσημαντο και άσημη-

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΗ

(Τό ειδύλλιο του με την Άννα Κορβέν)

τιστο άκόμη κοριτσάκι, ήλικας 15 μόλις χρό- νων. Άπό την πρώτη στιγμή πού είδε ό Δο- στογιέφσκι την Άννα, την έρωτεύθηκε τρε- λά, άγρια, παράφορα — όπως αυτός μονάχα ήξερε ν' αγαπά — χωρίς όμως και να τολμά να της έκφράση με λόγια τό αίσθημά του!

Κάθε φορά πού πήγαινε στό σπίτι της κυ- ρίας Κορβέν — και πήγαινε εκεί κάθε μέρα — ήθελε να έχη διαρκώς κοντά του την Άννα και να συζητή μαζί της για διάφορα θέματα. Καί άν εκείνη τόν άφρινε για μία στιγμή, για να χορήγη με κανένα νεαρό και όραίο άξιο- ματικό, ό δυστυχισμένος ό συγγραφέας έπεφτε σ' άπελπισία κ' έξεδιήλωνε τη λύπη του κατά τόν δικό του τρόπο. Άποτραβιδόταν δηλαδή σέ μία γωνία και καθόταν άμυλητος και κατσουρια- σμένος, άδιαφορώντας άν οι άλλοι έπισκέπτα- σχολιάζαν δυσμενώς τη συμπεριφορά του αυτή.

— Συμφωνώ ότι ό Δοστογιέφσκι είνε μεγά- λος συγγραφέας! Έλεγε σχετικώς ή κυρία Κορ- βέν στην Άννα, όταν βρισκόντουσαν μόνες. Πρέπει όμως και σ'ν να παρεδεχτής ότι δεν έχει τρώπους και ότι δεν ξέρει να φερθή σ' ένα σαλόνι... Μ'ας έχει γελοιοποιήσει σ' όλους τούς φίλους μας... Άπορώ πώς ένας άνθρωπος τό- σο έξυπνος, δεν μπορεί να καταλάβη ότι γίνε- ται, με τη διαγωγή του, άντικείμενο ειρωνικών σχολίων!...

"Η Άννα συμφωνούσε άπολύτως με τη μη- τέρα της.

Δεν έννοιωθε καμιά έξωοριστή άγάπη για τόν Δοστογιέφσκι. Έπειδή όμως ήταν φλόδο- ξη κ' ήθελε ν' άποκτήση μία έξωοριστή θέση στην κοινωνία, είχε κάνει τη σκέψη πώς άν παντρευόταν τόν δάσχημο συγγραφέα, ένα μέρος της δόξας του θ' άντικαθρεφταζόταν και σ' αυτήν.

"Ετσι, ήταν κατά βάθος περήφανη για τη σιωπηλή και έηλότυπη λατρεία πού έδειχνε πρός αυτήν ό Δοστογιέφσκι.

"Όστόσο, ό έλεεινός χαρκτηρ της συγγα- φέας, τά νεύρα του, ή κατσουριά του και οι θυμοί του, την έκαναν να καταλάβη, την τε-

λενταία στιγμή, ότι δεν θά καλοπερνούσε ν' ένα σύζυγο τόσο δύσθυμο και μεγαχολικό. "Εξ άλλου, την είχε έξοργίσει ή σκέψη ότι ό θαυμα- στής της την είχε γελοιοποιήσει με τη διαγω- γή του, στις φίλες της.

Γι' αυτό, όταν ό συγγραφέας, καταλαβαίνον- τας ότι δεν θά μπορούσε να ζήσει χωρίς την Άννα του, παρουσιάστηκε ένα πρωί στην κυ- ρία Κορβέν και της δήλωσε άφελέστατα ότι... περιέμενε από μέρα σέ μέρα να πεθάνη ή πρώτη γυναίκα του, πού ήταν βαριά άρρωστη, για να ζητήσει σέ γάμο την κόρη της, ή κυρία Κορ- βέν του άποκοιμήθηκε καθαρά και έάστερα ότι έ- πρεπε να βγάλη αυτή την ιδέα από τό νου του, γιατί ή κόρη της αγαπούσε άλλον!

Σατυρικά Σελίδες

ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΑΛΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΟΙ...

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

"Όσο ήσουν στην άρχη
είχες πάρει τέτοια φόρα,
που τον κόσμο έγκρεμούσες,

"Ετσι νά περνά η ώρα.
Τώρα πούσαι πανσανίες,
"Ετσι πειρά εκ συνηθείας
Τό ζουνάρι σου κ ρ ε μ α ς
Και ζητάς φιοι-φιοι
νταβατοῦρι, Θοδωρή,
και αεροκοπανάς.
Κι' αν δέν βρῆς και νταβατοῦρι
"Αφθρα γράφεις φλογερά
Κι' εἶ, τι λόξα, φουκαρά,
Κατεβάς' η' κούτρα σου.
Ξετρελλαίνεσαι γι' άγχόνη
άθυμία σέ πλακώνει
και... κ ρ ε μ α ς τὰ μούτρα
(σου)...

ΣΤΟ ΒΟΖΙΚΗ

"Αν, κύρ Χαρολάμπη, είχες
Γνώσι δσες έχεις τριχες
Θάσουν πρώτος μέσ' στο κόμμα.
Μάχεις τριχες αντί γνώσι
Κι' έτσι δέν σου έχουν δώσει
Ούτ' ύφυπουργείο ακόμα!

ΓΑ ΑΛΑΠΟΔΑ

ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΧΑΪΚΩΤΕΡΟΝ

"Ως γνωστόν, ό ύπουργός της
Παιδείας κ. Χατζίσκος άπεφάσισε
νά επαναφέρει την καθαρεύουσαν και
νά καταργήση την δημοτικήν. Κα-
τόπιν αυτού παίρνουν, πρώτοι-πρώ-
τοι οι κ.κ. ύπουργοί, αρχαϊκά όνό-
ματα, αντί αυτών που έχουν. "Ετσι
μετονομάζεται :

"Ο κ. Μεταξάς εις... "Ο-
λοσηρικόν, ό κ. Παπα-
θανάσης εις... "Ιεροα-
θανάσιον, ό κ. Κονδύ-
λης εις... Γραφίδην!...

"Ο κ. Χατζίσκος θα λέγε-
ται στο εξής... Προσκυνητί-
δης!

"Ο Φρούραρχος "Αθηνών κ. Μπα-
κόπουλος... Κοιλιάδης.

"Ο ύποστράτηγος κ. Κομήσης...

"Υπνηλός.

(Είς τό προσεχές συνέχεια)

Η ΜΑΤΣΑΡΑΓΚΑ

"Ενας χασάπης εις τό Περιστέρι
έπηρε ένα βώδι, χέρι χέρι,
Και τούβαλε κεφάλι από μοσχάρι.
Μ' αλλοίμονο, τον πήρανε χασάπης.
Τό πράγμα όστόσο δέν ξάφνισε κα-
(νένα

Γιατί στη σημερινή την παραζάλη
στούς δρόμους της "Αθήνας τριγυ-
(ρίζουν
βώδια πολλά μ' ανθρώπινο κεφάλι

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟΝ ΜΠΑΜΠΗΝ ΝΙΚΟΛΑΚΗΝ
("Απηγγέθησαν υπό τοῦ κ. Λάσκαρη
στο «'Ατελιές»).

"Ω! νά κι' ό Μπάμπης από κεί, ό
(φίλος Νικολάκης
αυτόνε τον έφθόνησα, μὲ τον Θεό,
(πολλάκις,
διότι ή γυναίκα του τον έχει για
(καμάρι της
κι' όπου σταβή κι' όπου βρεθῇ με
(τή γνωστή τή χάρι της,
παντού τον Νικολάκη της μᾶς τον
(παρουσιάζει
ὡς θέαμα μοναδικόν και διαρκῶς
(κομπάζει!

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Σήμερα θά κυκλοφοροῦν οι περιττοι
και αὔριον οι άρτιοι
— λογαριασμός σπουδαίος —
Κι' έτσι πού λέτε θά κοπῇ
Και δέν θά μείνῃ... ἄ ρ τ ι ο ς
Κανένας "Αθηναίος!...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ, ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ... ΚΟΙΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Γ...αστέρες του Χόλλυγουντ!...